

*B*BIBLIATANULMÁNYOK

*Nyugalom
Krisztusban*

Írta: Gerald és Chantal Klingbeil

2021. július, augusztus, szeptember

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2021

Copyright © *Gerald és Chantal Klingbeil*, 2021

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

A Bibliatanulmányokat a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombaticskolai Osztálya készíti, a Szombaticskolai Kéziratokat Elbíró Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2021 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *dr. Zarka Dávid*

Korrektor: *Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-77-3

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: 7/24 társadalom	6
2. tanulmány: Nyughatatlanok és lázadók	14
3. tanulmány: A nyugtalanság gyökere	22
4. tanulmány: A nyugalom ára	30
5. tanulmány: „Jöjjetek énhozzám...”	38
6. tanulmány: Nyugalom családi körben	46
7. tanulmány: Nyugalom, kapcsolatok és gyógyulás	54
8. tanulmány: Szabadon pihenni	62
9. tanulmány: A nyugalom ritmusa	70
10. tanulmány: Szombati nyugalom	78
11. tanulmány: Többre vágyunk	86
12. tanulmány: A nyugtalan próféta	94
13. tanulmány: A végső nyugalom	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogyan vagy:

- www.gyereahogyanvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Nyugalom a nyugtalanoknak

A repülőút eseménytelenül telt, amíg a kapitány be nem jelentette, hogy nagyobb viharzónán kelnek át. „Kérjük, csatolják be biztonsági öveiket! Rázós utunk lesz!” - mondta a pilótafülkéből érkező hang a közlemény végén.

Hamarosan ezután vadul rázkódni kezdett a repülő, amíg a viharon áthaladt. A felső csomagtárolók kinyíltak, az utasok pedig feszülten ültek. Egy igen heves lökés után valaki hátul felsikoltott. Egyesek gondolatain átvillant, hogy a gép szárnyai letörnek, a repülő pedig zuhanni kezd. Az összes utas idegesnek tűnt és félt, egy kislány kivételével, aki a másodosztály első sorában ült. Éppen rajzolt az előtte levő, lenyitott asztalon. Időnként kinézett az ablakon, hogy lássa a lenyűgöző villámokat, majd nyugodtan folytatta a rajzolást.

Örökkévalóságnak tűnő idő után a repülő végre földet ért a célállomáson. Az utasok hálásan és felszabadultan tapsoltak, mert újból a földön lehettek. A kislány összecsomagolta a hátizsákját és várta, hogy a többiek leszálljanak. Az egyik utas odafordult hozzá és megkérdezte, hogy nem félt-e az út alatt, hogyan tudott nyugodt maradni ekkora viharban, amikor annyira rázkódott a gép?

„Nem féltem! - felelte a kislány a csodálkozó férfinak. - Az apukám a pilóta. Tudtam, hogy hazához!”

A nyugtalanság gyakran kéz a kézben jár a félelemmel. Olyan világban élünk, ahol a hét minden napján elfoglaltak vagyunk, ettől nyugtalanok lehetünk és félni kezdhetünk. Ki ne küszködne időnként a jövő miatti aggodalommal? Ami elmúlt, az elmúlt, most a jelenben élünk, a jövő viszont tele van kérdésekkel, ebben a világban pedig nem biztos, hogy hallani akarjuk a válaszokat. Azon tűnődünk, hogy vajon be tudjuk-e fejezni a munkát a közelgő határidőre, képesek leszünk-e kifizetni a következő lakbért vagy tandíjat, vagy túléli-e a házasságunk a készülő vihart. Vajon Isten még mindig szeret minket, annak ellenére, hogy újból és újból „csalódást” okozunk neki?

Ebben a negyedévben hasonló félelemekkel foglalkozunk. A *Nyugalom Krisztusban* nem csupán a tanulmányunk címe, illetve egy evangelizációs sorozat vagy tábor jól csengő mottója lehet. A Krisztusban található nyugalom a nyitja az életnek, amit Jézus a követőinek ígért: „*A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek*” (Jn 10:10, RÚF).

A szerzők a tanulmány írása során felfedezték, hogy mennyire áthatja a biblikus teológiát a nyugalom gondolata, ami kapcsolatos az üdvösséggel, a kegyelemmel, a teremtéssel, a szombattal, a holtak állapotáról való ismeretünkkel, Jézus közeli eljövetelével és még annyi minden mással.

Jézus nem csupán a tanítványait vagy a korai keresztényeket hívta, hogy jöjjenek és pihenjenek meg (Mt 11:28). Azt is látta, hogy a bűntől beteg, fáradt, illetve az életükért küzdő embereknek szükségük van a nyugalom forrására. Miközben a heti tanulmányokat nézzük át ebben a negyedévben, ne feledjük, hogy nekünk is hozzá kell fordulnunk és benne kell nyugalmat találnunk! Elvégre mennyei Atyánké az irányítás, és Ő kész biztonságban hazavinni bennünket.

Chantal és Gerald Klingbeil boldog, vegyes kultúrájú házasságban él, igazi csapathént dolgoznak együtt. Chantal dél-afrikai, ő az Ellen G. White Intézet igazgatóhelyettese, a német származású Gerald pedig az Adventist Review Ministries társszerkesztője, valamint az Andrews Egyetem Ószövetségi és Ókori Közel-keleti Tanulmányok Karának kutató professzora.

*Clifford R. Goldstein
szerkesztő*

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli-bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdeemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

*Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője*

7/24 társadalom

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 2:1-3; 4:1-17; 2Mózes 20:11;
2Sámuel 7:12; Jeremiás 45:1-5; Márk 6:30-32

„Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez” (Zsolt 84:3, RÚF).

Tik-tak, tik-tak, tik-tak, ketyegett az óra egyenletesen és irgalmatlanul. Már csak két óra volt szombatkezdésig. Mary nagyot sóhajtott, amikor körbenézett kis lakásában. A nappaliban a gyerekek játékaik még szerteszét heverték, a konyhában kész felfordulás volt, Sarah, a legkisebb lány lázasan feküdt az ágyban, ő pedig megígérte, hogy másnap köszönteni fogja az embereket a gyülekezetben, tehát harminc perccel a megszokott idő előtt kell elindulniuk otthonról. Vágyakozva gondolta magában, hogy *bárcsak nyugalmat találhatnék holnap!*

Mary férje, Josh ugyanakkor épp sorban állt egy boltban a város túlsó felén, a heti bevásárlást intézte. Már megint nagy tömeg volt, hosszú sor állt a kasszáknál. Mintha mindenki ugyanakkor ment volna vásárolni. *Pihenem kell, nem folytathatom ezt így megállás nélkül*, sóhajtott magában Josh. *Többnek kell lennie az életben ennél!*

Az életünket a csúcsforgalom, a munkaidő, az orvosi időpontok, a konferenciahívások, a bevásárlás és az iskolarendszer uralja. Állandó világi kötelességeink dobpergése azzal fenyeget, hogy elvesz, ami igazán fontos, akár tömegközlekedéssel járunk, akár robogóval, akár egy kisbusszal fuvarozzuk a családunkat.

Hogyan találhatnánk nyugalmat a sok sürgés-forgás közepette?

FÁRADTAN ÉS KIMERÜLTEN

Olvassuk el 1Móz 2:1-3 szakaszát! Miért teremtette meg Isten a pihenés napját, mielőtt még bárki elfáradt volna?

Isten már azelőtt létrehozott egy emlékeztetőt, hogy az emberiség belevette magát az önként vállalt feszült életébe, mert így akarta felkelteni a figyelmünket. A nyugalomnapon megáll az idő, hogy élvezhessük a napot. Ilyenkor csak úgy *lehetünk*, nem kell dolgoznunk, örülhetünk a fű, a levegő, a vadvilág, a víz, az emberek ajándékának, de kiváltképp az összes jó ajándék Teremtőjének.

Ez nem egyetlen alkalomra szóló meghívó volt, ami érvényét veszítette az Éden kertjéből való száműzetés után. Isten azt akarta, hogy meghívása kiállja az idő próbáját, ezért már a kezdetektől beleszötte az idő fonalába a szombati pihenést. Mindig érvényes a meghívás, újból és újból megérkezik, hogy minden hetedik napon nyugalomban ünnepeljük a teremtést.

Gondolhatnánk, hogy a mindenféle munkát megspóroló eszközeink segítségével nekünk kevésbé kellene elfáradnunk, mint azoknak, akik kétszáz éve éltek. Ugyanakkor ma még kevesebb lehetőségünk van a pihenésre. Eszeveszetten elfoglaltak vagyunk, a munkánkon kívül is. Úgy tűnik, állandó a lemaradásunk. Mindegy, mennyi feladatot végzünk el, egyre több van hátra.

A kutatások is azt mutatják, hogy kevesebbet alszunk és mind többen függnek a koffeintól. Gyorsabb telefonjaink, számítógépeink és internetkapcsolatunk van, még sincs soha elég időnk.

Mit árulnak el a következő bibliaversek a pihenés jelentőségéről? 2Móz 23:12; 5Móz 5:14; Zsolt 4:9; Mt 11:28; Mk 6:31

Teremtő Istenünk tudta, hogy testi pihenésre is szükségünk lesz. Ciklusokat épített az időbe: az éjszakát és a szombatot, hogy fizikailag is megnyugodhassunk. Ha elfogadjuk Jézust mint az életünk Urát, akkor vegyük komolyan azt a kötelezettségünket is, hogy időt kell találnunk a pihenésre! Elvégre a szombat parancsolata nem csupán javaslat, hanem parancsolat!

Mi a helyzet a saját zaklatott életünkkel? Mit tehetünk azért, hogy mind testi, mind lelki értelemben jobban átéljük azt a nyugalmat, amit Isten biztosítani akar nekünk?

ÜZEMANYAG NÉLKÜL

Valóban gondot jelent, hogy a fizikai kimerültség miatt keveset alszunk és kifáradunk. Viszont még aggasztóbb, ha úgy érezzük, hogy kifogyunk az „érzelmi üzemanyagból” is. Az pedig nyilvánvaló, hogy teljesen elcsüggedünk, ha az érzelmi megpróbáltatásokhoz alváshiány is társul.

Báruk, Jeremiás írnoka is gyakran érezhetett így az utolsó, viharos jeruzsálemi évek során, mielőtt a babiloniak elpusztították a várost, majd káosz, szenvedés és pusztulás szakadt a lakosokra.

Olvassuk el Jer 45:1-5 részét! Állapítsuk meg, milyen lehetett Báruk érzelmi állapota!

El tudjuk képzelni, milyen érzés lenne, ha Isten kifejezetten hozzánk szólna? Báruk egyenesen az Úr trónterméből kapott üzenetet (Jer 45:2). A beszámoló szerint a júdeai Jójákim „negyedik esztendejében” történt, körülbelül Kr. e. 605-ben vagy 604-ben. Jer 45:3 verse remekül összefoglalja, hogy mit érez az ember, akinek „kifogyott az üzemanyaga”.

Annak alapján, amit erről az időszakról a Szentírásból tudunk, Báruk panaszkodása korántsem volt nyafogás. Jó oka volt a csüggedésre és az érzelmi kimerültségre. Sok rossz dolog történt, és még többre kellett számítani.

Mit mondott Isten Báruk fájdmára és panaszára? Olvassuk el Jer 45:4-5 verseit!

Arra emlékeztet Isten válasza, amit Báruk tényleges bajára adott, hogy az Ő fájdalma sokkal nagyobb az írnokéénál. Ő építette Jeruzsálemet, aminek a lerombolása következett. Szőlőskertként ültette el Izraelt (Ézs 5:1-7), mégis ki kell húznia gyökerestül, száműzetésbe készült küldeni. Az Úr nem ezt kívánta népének, de az ellene való lázadásuk miatt ennek meg kellett történnie.

Ám Báruk alagútja végén már látszott a fény. Isten megtartja majd az életét – a pusztítás, a száműzetés és a veszteség közepette is.

Olvassuk el ismét, amit Isten Báruknak mondott! Milyen általános üzenetet vonhatunk le abból a magunk számára? Azaz végső soron mit üzen itt nekünk az Úr, függetlenül az adott helyzetünktől?

A NYUGALOM ÓSZÖVETSÉGI MEGHATÁROZÁSA

Természetesen mindannyiunknak szükségünk van pihenésre, éppen ezért találhatjuk meg ezt a gondolatot az egész Bibliában. Isten tevékenységre alkotott minket, amit azonban pihenésnek kell megszakítania. A héber Ószövetségben példának okáért számos kifejezés utal a pihenésre. Isten megpihent az újonnan teremtett hetedik napon 1Móz 2:2-3 szakasza szerint, amire ott a *sábbat* ige vonatkozik: „abbahagyni a munkát”, „megpihenni”, „szabadságra menni” értelemben. Ugyanezt az igét találjuk 2Móz 5:5 versében, és úgy lehet fordítani, hogy „valakit rávesznek a [munkából való] pihenésre”. A haragos fáraó vádolta Mózeszt: „*abba akarjátok hagyni ezekkel*” (RÚF) a munkát. A héber *núah* ige utal a negyedik parancsolatban (2Móz 20:11; 5Móz 5:14) Isten hetednap, szombati megpihenésére. „Pihenésnek” fordítják ezt a szót Jób 3:13 versében is, vagy 4Móz 10:36 versében képies értelemben a szövetség ládájára utalva úgy, hogy „*megáll*”. 2Kir 2:15 verse megjegyzi, hogy Illés lelke „*megnyugodott*” Elizeuson. A *sáqat* szintén fontos igei alak, „megnyugodni”, „megkönnyebbülni”, „elcsendesedni” jelentéssel. Józs 11:23 versében fordul elő, amikor a háború után a föld megnyugodott Józsué kezdeti honfoglalása végeztével. A kifejezés gyakran jelzi a „békét” Józsué és a *Bírák könyvében*. A *rága`* ige is többször utal pihenésre. Amikor Mózes *ötödik könyvében* Isten az engedetlenségtől óv, elmondja Izraelnek, hogy nem találnak nyugalmat a száműzetésben (5Móz 28:65). Jer 50:34 versében ugyanennek az igének a műveltető alakja fordul elő, és azt mutatja be, hogy az Úr képes nyugalmat adni.

Olvassuk el 5Móz 31:16 és 2Sám 7:12 versét! Milyen nyugalomról van ezekben szó?

Mindkét vers a *sákab* igéből származó szót alkalmazza, ami konkrétan azt jelenti, hogy „lefeküdni”, „aludni”. Dáviddal kötött szövetségében Isten megígéri a jövődöbéli királynak, hogy „*Ha majd letelik az időd, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat*” (2Sám 7:12, RÚF). A pihenést jelző különböző héber igék hosszú (és itt nem teljes körű) felsorolása segít megértenünk, hogy a nyugalom teológiai gondolata nem egy vagy két adott szóhoz kapcsolódik. Pihenünk egyénileg és közösségileg, ami fizikai, szociális és érzelmi módon is hat ránk. Ez nem csak a szombathoz kötődik.

A halál mindenképpen az ellenségünk, amit Isten egy nap majd el fog törölni. Miért vigasztaló a gondolat, hogy a halottaink most nyugszanak, még ha most gyászoljuk is őket és hiányoznak nekünk?

NYUGALOM AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

A nyugalomnak az Újszövetségben található gyakori alakja az *anapauó*, „pihenni”, „ellazulni”, „felüdülni”. Jézus a pihenésről szóló egyik legismertebb állításában, Mt 11:28 versében is ezt használja: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek*” (RÚF). Ez utalhat fizikai pihenésre is (Mt 26:45). Pál a korinthusiaktól búcsúzva kifejezte, hogy mennyire örül barátai érkezésének, akik felüdítik a lelkét (1Kor 16:18). A *hészükhadzó* szintén olyan ige, ami a nyugalmat jelöli. A tanítványok szombati pihenésére vonatkozik, mialatt Jézus a sírban nyugodott (Lk 23:57). Viszont a csendes életet is jellemezheti (1Thesz 4:11), illetve azt, ha valakinek nincs ellenvetése, ezért hallgat (ApCsel 11:18). Zsid 4:4 versében a görög *katapauó* igével („megszűnni”, „megpihenni”, „pihenni”) jellemzi azt, amikor a teremtés után Isten megpihent a hetedik napon. Ezt visszahangozza a Septuaginta, az Ószövetség görög fordítása. Érdekes módon *A zsidókhöz írt levél* 4. fejezetében fordul elő ez a szó a legtöbbször az Újszövetségben.

Olvassuk el Mk 6:30-32 szakaszát! Miért mondta Jézus a tanítványainak, hogy vonuljanak félre és pihenjenek meg, noha annyi missziós lehetőség vette őket körül? Figyeljük meg a 6. fejezet teljes szövegkörnyezetét, amikor erről a kérdésről gondolkodunk!

„*Jöjjetek velem... és pihenjete meg egy kissé*” (Mk 6:31, RÚF)! Jézus ezt nem ajánlatként, hanem felszólító módban mondta, ami így utasítás vagy parancs alakját ölti. Krisztus törődött a tanítványai testi és érzelmi jólétével. Épp akkor értek vissza egy nagy missziós útról, amire párosával küldte el őket (Mk 6:7). Mk 6:30 versében az áll, hogy izgatottan tértek vissza. Rengeteg érzelm kavaroghatott bennük. El akarták mesélni Jézusnak a győzelmeiket és a kudarcaikat, Ő azonban először félrehívta őket, hogy pihenhessenek. Márk rövid magyarázatot fűzött ehhez: „*Mert olyan sokan mentek hozzá, hogy még enni sem volt idejük*” (Mk 6:31, RÚF). Komoly kihívást jelent a tanítványoknak, ha túlterheli és teljesen lefoglalja őket Isten műve. Krisztus arra emlékeztet bennünket, hogy vigyáznunk kell az egészségünkre és az érzelmi jólétünkre, ezért bele kell terveznünk a pihenést is az életünkbe.

Hogyan segíthetünk, illetve könnyíthetünk a gyülekezetünk lelkészeinek, presbiterének vagy bárki másnak a helyzetén, aki belefáradhat az Úr munkájába? Mit tehetnénk, hogy kifejezzük az értékelésünket és felajánljuk a segítségünket, és így megpihenhessenek?

A NYUGTALAN VÁNDOR

Olvassuk el 1Móz 4:1-12 részét! Mitől lett Kain „*bujdosó és vándorló*” (1Móz 4:12) a földön?

A Szentírás nem magyarázza meg külön, hogy Isten miért „*tekintett*” (RÚF) Ábelre és az áldozatára, Kainra pedig és az ő áldozatára nem (1Móz 4:4-5), de tudjuk az okát. „Kain zúgolódva lépett Isten elé. Nem hitt a megígért áldozatban, és abban, hogy szükség volna áldozatok bemutatására. Ajándéka semmiféle bűnbánatot nem fejezett ki. Úgy érezte, mint ahogy most is sokan, hogy Isten tervének pontos követésével elismerné gyengeségét és azt, hogy megváltását teljesen a megígért Megváltó engesztelésétől várja. A függetlenség útját választotta. Saját érdemeivel jött” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 46. o.).

Isten kijelentette, hogy Kain „*bujdosó és vándorló*” lesz a földön, de nem Ő tette azzá, ez inkább a saját bűnének és engedetlenségének a *következménye* volt. Nem talált nyugalmat Istenben, és rájött, hogy erre sehol máshol nem lelhet rá, legalábbis valódi nyugalomra nem.

Úgy is lehetne még mondani azt a héber szót, ami fordításban „*rátekintett*” (1Móz 4:4, RÚF), hogy „*közletről megvizsgált*”, „*alaposan átgondolt*”. Az Úr nem annyira az áldozatot, hanem inkább az áldozatot bemutató személy lelkületét vizsgálta meg alaposan és közletről. Nem szeszélyesen utasította vissza Kain gyümölcsáldozatát. Ez valójában azt mutatja, hogy gondosan megfontolta és mérlegre helyezte Kain jellemét, lelkületét és szándékát. Jó példája ez a vizsgálati ítéletnek.

Olvassuk el 1Móz 4:13-17 szakaszát, majd írjuk le, hogyan reagált Kain Isten ítéletére!

Nyugtalanokká válunk, amikor megpróbálunk elszaladni Isten színe elől. Dolgokkal, emberi kapcsolatokkal vagy akár túlhajszolt étellel igyekszünk pótolni az isteni kegyelem iránti vágyakozásunkat. Kain dinasztiaát és várost alapított. Mindkettő szép teljesítménynek minősül, nagy eltökéltségről, tetterőről árulkodik, de végül semmi értelme sem lesz, ha a dinasztia istentelen, a város pedig lázong.

Még ha el is kell szenvednünk a bűneink következményeit, hogyan tanulhatjuk meg elfogadni a kereszttel felkínált bűnbocsánatot?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A rabbik felfogása szerint a vallás tartalma mindig a lázas tevékenykedés. Ragaszkodtak bizonyos külső cselekedetekhez, hogy kimutassák fensőbb-séges kegyességüket. Lelkük így elszakadt Istentől, önelégültségük növekedett. Ma is fennáll ugyanez a veszély. Mihelyst fokozódik az ember aktivitása és Istenért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben fog bízni. Egyre kevesebb lesz az ima, megcsappan a hit. A tanítványokhoz hasonlóan minket is fenyeget a veszély, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől és tevékenységünkben akarunk üdvözítőt faragni. Szüntelen Jézusra kell tekintenünk, s felismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan dolgoznunk kell az elveszettek megmentéséért, időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra, Isten Igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 301. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Elképzelhető, hogy túlságosan elfoglaltak vagyunk, akár éppen azzal, hogy Istenért jó dolgokat tegyünk? Gondoljunk a Jézusról és a tanítványairól szóló történetre Mk 6:30-32 szakaszában, és beszéljük meg, mi minden következik ebből a mi szombatiskolai csoportunkra nézve!
- 2) 1899-ben megdöntöttek egy sebességrekordot. Valaki óránként 63,44 kilométeres sebességgel haladt a kocsijával, és még túl is élte, beszámolt róla! Ma természetesen ennél sokkal gyorsabban közlekednek az autók. A mobiltelefonjaink processzorai jóval gyorsabbak az egy nemzedékkel ezelőtt készített, leggyorsabb, hatalmas számítógépeknél. A légiközlekedés is folyamatosan gyorsul, gyorsabb, mint valaha volt. A lényeg, hogy ma mindent gyorsabban teszünk, mint a múltban, mégis mire megyünk vele? Továbbra is sürgetést érzünk, nem pihenünk eleget. Mit árul ez el az emberi természetről? Miért tette Isten olyan fontossá a pihenést, hogy az egyik parancsolatba is belefoglalta?
- 3) Térjünk vissza még egy kicsit ahhoz, hogy Isten már az Édenben, a bűn előtt elrendelte a szombatot! Igen érdekes teológiai következtetéseket lehet ebből levonni. Ezek szerint mennyire volt szükség a nyugalomra már a bűntelen, tökéletes világban is?

„TANULJÁTOK MEG TŐLEM...”

„Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Mt 11:29).

„Be kell iratkoznunk Krisztus iskolájába, hogy szelidséget és alázatot tanuljunk Tőle. A megváltás folyamán készül föl a lélek a mennyre. Ez a felkészülés Krisztus ismeretét jelenti. Felülemelkedést jelent a sötétség fejedelmének iskolájában tanult eszméken, szokásokon, gyakorlaton. A léleknek meg kell szabadulnia mindentől, ami ellenkezik az Isten iránti hűséggel.

Krisztus szívében tökéletes harmónia honolt Istennel, és a béke is tökéletes volt. Sohasem kábította el a dicséret, nem törte le sem a bírálat, sem a csalódás. A leghevesebb ellenállás és a legkegyetlenebb bánásmód mellett is megőrizte rettenthetetlen bátorságát. Állítólagos követői közül azonban sokak szíve aggódik, remeg, mert félnek Istenre bízni magukat. Nem vetik alá magukat teljesen, mert visszarettennek az ilyen mérvű alárendelés következményeitől. Pedig ha ezt nem teszik meg, nem találhatnak békességet.

Az önszeretet hoz békétlenséget. Ha odafentről születünk, ugyanaz a gondolkodás hat át bennünket is, ami Jézust - ez készítette, hogy megalázza magát és megmentsen minket. Ekkor nem keressük a legmagasabb polcot. Arra vágyunk, hogy Jézus lábainál ülhessünk, Tőle tanulhassunk. Megértjük: munkánk értékét nem az szabja meg, hogy mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban, vagy milyen aktívak, buzgók vagyunk a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk. Az Istenben való bizodalom szentebb magasságokba emeli az elmét, úgyhogy nyugalomban őrizhetjük meg lelkünket” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 273-274. o.).

Nyughatatlanok és lázadók

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 4Mózes 11:1-33; 12:1-13; 13:27-33;
14:1-23, 39-45; 1Korinthus 10:1-11

„Mindez pedig példaképpen történt velük, és figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akik az utolsó időben élünk” (1Kor 10:11, RÚF).

Az évszázadok során a nagyobb földrengések előtt többen felfigyeltek a kutyák és más háziállatok szokatlan, nyugtalan viselkedésére.

Tudósok mára megállapították, hogy az állatok képesek felismerni a földrengés szeizmikus hullámai közül az elsőt – a nyomáshullámot –, ami a másodlagos rengéshullámot előzi meg. Ez talán magyarázza, hogy miért viselkednek zavartan vagy nyugtalanul az állatok, még mielőtt a föld megremeg. Az emberektől eltérően egyes fajok, mint például az elefántok, képesek észlelni az előrengések alacsony frekvenciájú hanghullámait és rezgéseit.

2011. augusztus 23-án a Smithsonian Intézet Nemzeti Állatkertjében fursán kezdtek viselkedni az állatok néhány perccel azelőtt, hogy egy 5,8-as erősségű földrengés rázza meg Washington városát. Mielőtt a föld remegni kezdett, a lemuromok is vagy tizenöt perccel át hangoskodtak.

Az e heti tanulmányunkban emberek különös nyugtalanságának egyes eseteit vizsgáljuk meg, amelyeket nem földrengésekhez hasonló, közelgő természeti katasztrófák váltottak ki, hanem az emberiség alapvető bűnössége. Nem nyugodtak meg abban, amit Krisztus a hozzá hittel és engedelmesen fordulóknak kínál fel.

NYUGTALANUL A PUSZTÁBAN

Izrael népe minden bizonnyal nyugtalan és boldogtalan volt, amikor a Sínai-félszigetet elhagyva Kánaán felé indult. Több mint egy év telt ez azóta, hogy kivonultak Egyiptomból (4Móz 1:1). Készen álltak rá, hogy belépjenek az ígéret földjére. Népszámlálást tartottak és rendbe szerveződtek. Láthatták az isteni jóindulat és az Úr jelenlétének elképesztő, egyértelmű jeleit, mégis panaszkodtak, amikor a Sínai-félsziget elhagyása után először megálltak.

Olvassuk el 4Móz 11:1-15 szakaszát! Mi miatt keseregtek az izraeliták?

Izrael népe az egyiptomi hús, uborka, dinnye, póréhagyma, hagyma és fokhagyma után áhítozott. *„Ki ad nekünk végre húst enni? Emlékezünk, hogy Egyiptomban ingyen ettünk halat, uborkát, dinnyét, póréhagymát, vöröshagymát és fokhagymát. Most pedig elepedünk, mert semmit sem látunk a mannán kívül”* (4Móz 11:4-6, RÚF). A szelektív memória súlyos esete ez, mert emlékeztek az ételre, de a rabszolgaságot és az elképesztő nehézségeket elfelejtették (vö. 2Mózes 1. fejezetével).

Már több mint egy éve Isten mannáját ették, mégis nyughatatlanul másra vágytak. Ez még Mózesre is hatással volt. Nem könnyű zúgolódó emberek csoportját vezetni. Mózes azonban tudta, hogy kihez forduljon. *„Miért tetél szolgálóddal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját”* (4Móz 11:11, RÚF)?

Hogyan válaszolt Isten a panaszokra? Olvassuk el 4Móz 11:16-33 részét!

Az Úr tudja, hogy mire van szükségünk, amikor nyugtalanok válunk. Izrael esetében fűrjeket adott nekik, hogy csillapítsa a hús iránti vágyukat. A nép viszont nem éppen olyan húst akart. Amikor boldogtalanok, nyugtalanok és mérgesek vagyunk, a haragunk tárgya általában csak kirobbantja a konfliktust, de valójában nem az okozza. Izrael fellázadt Isten vezetése ellen. Ettől nekünk is óvakodnunk kell, mindegy, milyen helyzetben vagyunk, mert sokkal könnyebb ebbe beleesni, mint gondolnánk!

Miért könnyű emlékeinkben szebbnek látni a múltat, mint az valójában volt?

A NYUGTALANSÁG RAGÁLYOS

Olvassuk el 4Móz 12:1-3 szakaszát! Mi miatt mérgeződött Mirjám és Áron?

Mirjám és Áron - úgy tűnik - Mózesre a kusita felesége miatt haragudott. Cippóra Midiánból származó idegen volt (lásd 2Móz 3:1). Még Izrael „elit” köreiből is megmutatkozott a bűnös természet, ráadásul nem valami kellemes módon (ha egyáltalán létezhet olyan).

A bibliaszöveg viszont egyértelműen megmutatja, hogy ez csak ürügy volt. Lényegében a prófétaság ajándéka miatt panaszkodtak. Az előző fejezetben Isten azt mondta Mózesnek, hogy válasszon ki hetven embert Izrael vénei közül, akik segítenek neki a vezetés ügyintézésével kapcsolatos terheit hordozni (4Móz 11:16-17, 24-25). Áronnak és Mirjámnak is fontos vezető szerepe volt (2Móz 4:13-15; Mik 6:4), ekkor viszont úgy érezték, hogy az új vezetői felállás fenyegeti a helyzetüket, ezért kérdezték: „Vajon csak Mózes által beszélt az Úr? Nem beszélt-e miáltalunk is” (4Móz 12:2, RÚF)?

Hogyan felelt Isten a panaszkodásra? Olvassuk el 4Móz 12:4-13 részét! Vajon miért volt ilyen határozott?

Isten válasza egyből megérkezett, félreérthetetlen volt. A prófétaság ajándéka nem fegyver, amit hatalomszerzésre lehetne használni. Mózes alkalmas volt a vezetésre, mivel megtanulta, hogy a legvégsőig az Úrra kell bízni magát. Mirjámot talán azért említi az 1. vers Áron előtt, mert ő lehetett a Mózes elleni támadás felbujtója. Áron ekkoriban már Izrael főpapjaként szolgált. Nem léphetett volna be a sátorba és nem járhatott volna közben a nép érdekében leprásan. Isten egyértelműen kimutatta, hogy mindketőtükre haragszik, amikor Mirjámot átmeneti belpoklossággal büntette. Emellett segítette, hogy a családja hozzáállása is jó irányba változzon. Áronnak a nővéérért mondott könyörgése megerősíti, hogy neki is része volt az esetben (4Móz 12:11). Ekkor pedig azt látjuk a bírálgatás és a nyugtalanság helyett, hogy Áron Mirjámért könyörög, ugyanakkor Mózes is közbenjár érte (4Móz 12:11-13). Az Úr ilyen lelkületet szeretne látni a népe között. Meghallgatta a könyörgésüket és meggyógyította Mirjámot.

Mindig könnyű bírálni az egyházi vezetést, mindegy, melyik szintről legyen szó. Ám mennyivel jobb lenne az egyház helyzete és a saját lelkiállapotunk is, ha közbenjárnánk a vezetőinkért, még ha nem is értünk velük egyet!

A NYUGTALANSÁG LÁZADÁSHOZ VEZET

A történet jó felütéssel kezdődik. Az izraeliták végre eljutottak Kánaán határára, majd tizenkét kémeket küldtek a föld felderítésére, akik elképesztő jelentést adtak.

Olvassuk el a kémek beszámolóját 4Móz 13:27-33 szakaszában! Melyik részről foszlottak szerte az izraeliták reményei?

Káleb közbelépése ellenére a kételkedők és a szkeptikusok szava kerekedett felül. Izrael nem merte elfoglalni azt, amit Isten nekik ígért. Nyugtalanok úgy döntöttek, hogy inkább sírnak és zúgolódnak, mint hogy elinduljanak és ünnepeljék a győzelmet. Amikor nyugtalan a szívünk, nehezünkre esik hitben járni. A nyugtalanok viszont nem csak az érzelmeinkre hat. A tudósok szerint egyértelmű a kapcsolat a nyugalom hiánya (az alváshiányt is beleértve), illetve az elhízást, függőséget és fokozott nyugtalanosságot, boldogtalanságot eredményező rossz döntések között.

Olvassuk el 4Móz 14:1-10 részét! Mi történt ezek után?

A helyzet még rosszabbra fordult. Oda sem figyeltek Káleb kétségbeesett könyörgésére: „*Csak hogy ne lázongjatok az Úr ellen*” (4Móz 14:9). Az egész közösség a vezetők megkövezésére készült. *A nyugtalanok lázadáshoz vezet, ami pedig végül halálba visz.* „A hűtlen kémek nagy hangon vettek részt Káleb és Józsué bevádolásában. A nép pedig azt kezdte el kiáltani, hogy kövezék meg őket. A megkerült tömeg kődarabokat ragadott, hogy megölje e hűségese embereket. Az örülségre jellemző ordítózással rohantak előre. Hirtelen a kövek kihullottak kezükből, és mélységes csend ereszkedett rájuk. Remegni kezdtek a félelemtől. Isten közbelépett, hogy megakadályozza gyilkos szándékuk megvalósítását. Isten jelenlétének dicsősége lángoló fényként világította meg a sátrat. Az egész nép megláthatta és szemlélhette az Úr jelenlétének ezt a feltűnő jelét. Egy náluknál hatalmasabb valaki nyilatkozta ki magát, és senki sem merte folytatni ellenállását. Azok a kémek, akik a hamis és bűnös jelentést hozták, a rémülettől lesújtottan lapultak meg és visszafojtott lélegzettel tűntek el sátraikban” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 353. o.). Ebben a pillanatban az Úr dicsősége nyíltan megmutatkozott. Amikor Mózes *negyedik könyve* 14. fejezetének történetét olvassuk, mintha a kép megmerevedne, hogy bele tudjunk hallgatni Isten és Mózes párbeszédébe. Az Úr tudta, hogy az Ő személye ellen lázadtak, még ha a köveket Mózesnek, Kálebnek és Józsuénak szánták is.

A KÖZBENJÁRÓ

Milyen lehetőséget kínált fel Isten a lázadáskor Mózesnek? Olvassuk el 4Móz 14:11-12 verseit!

Az Úr azt mondta, hogy elpusztítja az izraelitákat és egy új nemzetet hoz létre, akiknek Mózes lesz az atyja.

Hogyan reagált Mózes a nyílt lázadásra, ami nemcsak ellene, hanem Isten ellen is irányult (4Móz 14:13-19)?

Ebben a pillanatban látszik meg igazán, hogy milyen volt Isten embere. Mózes megörökített válasza előre mutat a Közbenjáróra, aki több mint ezernégyszáz évvel később a nehézségekkel küzdő tanítványaiért imádkozik majd (János 17. fejezet). Több teológus és bibliakutató annak példáját látja Mózes reakciójában, amit Krisztus tesz értünk. Kérdés sem fért a vétkekességükhöz, ahogy a miénkhez sem. Mózes mégis így könyörgött: bocsáss meg nekik „*a te irgalmasságod nagy volta szerint*” (4Móz 14:19)! Amit az Úr akkor tett Mózes közbenjárására, ugyanazt teszi velünk Jézusért, az Ő halála, feltámadása és értünk való közbenjárása miatt.

Mózes így imádkozott: „*Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, amiképpen megbocsátottál e népnek Egyiptomtól fogva mindeddig*” (4Móz 14:19). A lázadás és a nyugtalanság közepébe talál a kegyelem. A megbocsátás új kezdetet kínál.

Viszont ennek ára van. A kegyelmet nem adják olcsón. A bűnbocsánat ellenére a népnek el kellett viselnie lázadása következményeit, az a nemzedék nem léphetett be az ígért földjére (4Móz 14:20-23).

Isten valóban megtartotta őket a pusztában még harmincnégy évig, enni adott nekik, a szentélyből szólt hozzájuk. Melléjük volt a pusztaságban. Aztán meghaltak és a következő nemzedék vette át a stafétabotot, talált nyugalmat az ígért földjén. Ez ítéletként hangozik, de valójában kegyelem. Hogyan lett volna képes az a nemzedék meghódítani Kánaán erős városállamait, ha nem tanultak meg bízni Istenben? Hogyan világíthattak volna a nemzetek között, ha ők maguk is sötétben botorkáltak?

Milyen nehéz leckét tanultunk már meg a megbocsátott bűnök következményeiről?

HIT VAGY ÖNTELTÉSÉG

Milyen hasonlóságot veszünk észre Izrael pusztai vándorlása és Istennek közvetlenül a második advent előtt élő népe között (lásd 1Kor 10:1-11)?

A világtörténelem során Isten népe az ígéret földjét kutatva vándorolt a pusztában. A *pusztaságnak* sok arca van. Most inkább a média véget nem érő ostroma, az érkező üzenetek folyamatos csippanása, illetve a szüntelen szórakozás mély zúgása formáját ölti. Szerelemként akarja eladni a pornográfiát, a problémáinkat pedig az anyagelvűséggel próbálja megoldani: ha csak egy kicsit is fittebbek, fiatalabbak, jobb módúak, vonzóbbak lehetnénk, akkor minden gondunk eltűnne.

Az izraelitákhoz hasonlóan mi is nyugtalanul keressük a békességet, gyakran rossz helyen.

Hogyan reagáltak az izraeliták Isten ítéletére 4Móz 14:39-45 szakaszában?

Jellemző, ahogy Izrael az isteni ítéletet fogadta. Kimondták: „Bűnösök vagyunk.” *„Itt vagyunk, menjünk hát arra a helyre, amelyről az Úr beszélt”* (4Móz 14:40, RÚF).

A komolytalan kötelezettségvállalás olyan, mint a helytelenül beadott oltás: nem működik. Az orvosok ma azt javasolják, hogy a születés utáni első huszonnégy órában kell beadni a Hepatitis B oltást. Ez jó kezdet. Ám az első szűrés után még nem alakul ki védettség a fertőzéstől, ha azt nem követi másik két vagy három ismételőltás, a megfelelő időben és mennyiségben.

Izrael lázadó lelkületű pálfordulása halálba és csalódásba torkollott, amit a 14. fejezet utolsó versei jegyeznek fel, mivel a nép nem volt hajlandó elfogadni Isten új iránymutatását, inkább makacsul támadást indított a szövetség ládája, illetve Mózes vezetése nélkül. Az elbizakodottságnak nagy ára van, halálba vezet. Igen gyakran a félelem hajtja. Mivel tartunk valamitől, olyan döntéseket hozunk, amelyeket később megbánunk.

Idézzünk fel olyan alkalmakat, amikor hittel tettünk valamit, illetve amikor elbizakodottan léptünk! Mi volt a fő különbség?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Most úgy látszott, hogy őszintén megbánták bűnös viselkedésüket, de valójában inkább annak következményei miatt bánkódtak, nem pedig hálálanságuk és engedetlenségük miatt. Amikor rájöttek, hogy az Úr nem látgyult meg, nem engesztelődött meg irántuk, akaratosságuk újra feltámadt és kijelentették, nem térnek vissza a pusztába. Isten azzal, hogy megparancsolta nekik az ellenségeik földjéről való visszavonulást, tulajdonképpen látszólagos engedelmességüket tette próbára. Bebizonyult, hogy engedelmességük nem volt őszinte és valóságos. Tudták, hogy súlyosan vétkeztek, amikor megengedték, hogy meggondolatlan érzéseik irányítsák őket, és amikor arra törekedtek, hogy megöljék azokat a kémeket, akik Isten iránti engedelmességre ösztökélték őket. Az rémisztette meg őket, hogy olyan félelmetes hibát követtek el, amelynek következményei katasztrofálisnak bizonyultak számukra. Szívük változatlan maradt és valami ürügyre volt szükségük, hogy alkalomadtán hasonló módon törjenek ki. Ez az alkalom akkor jött el, amikor Mózes Isten felhatalmazása alapján megparancsolta nekik, hogy menjenek vissza a pusztába” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 354-355. o.).

„A hit azonban semmilyen téren nem hozható rokonságba az elbizakodottsággal. Csakis az lehet biztonságban az elbizakodottsággal szemben, akinek igazi hite van, mivel az elbizakodottság a hit hamisítványa. A hit igényli Isten ígéreteit és az engedelmesség gyümölcseit termi. Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de úgy használja fel őket, ahogyan Sátán: a törvényszegés mentegetésére. A hit öszüleinket az Isten szeretetében való bizalomra vezérelte volna, engedelmességre parancsolatai iránt. Az elbizakodottság arra készítette őket, hogy az Úr törvényét áthágják, és azt higgyék, hogy az Ő nagy szeretete megmenti őket a bűn következményétől. Nem hit az, amely az Ég kegyét igényli anélkül, hogy teljesítené a feltételeket, amelyekhez a kegyelem kötve van. Az őszinte hit alapja a Szentírás ígéreteiben és rendelkezéseiben van” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 97-98. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

Időzzünk el annál a gondolatnál, hogy bár a bűnre bocsánatot lehet nyerni, igen gyakran el kell szenvednünk a következményeit! Hogyan segíthetünk azoknak, akik nem tudják elfogadni, hogy bocsánatot kaptak egy adott bűnre, pedig a negatív következményeit még mindig érzik, sőt talán a szeretteik is szenvednek miatta?

FRIEDRICH TRAUB: BIZALOM

Mindenen át hogyan segít?
Még nem tudom, hogyan,
csak hogy: ígérete szerint
és csodálatosan.

Elűzi-e az éjszakát,
s hogyan? Csak azt tudom,
hogy egy lépéshez mindig ad
elég fényt az úton.

Szívem, ha Ő kezébe vett,
békében nyugoszik.
Hogyan hordoz, hogyan vezet,
az csak Rá tartozik.

Fordította: Túrmezei Erzsébet

A nyugtalanság gyökere

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 10:34-39; 23:1-13;
Lukács 12:13-21; 22:14-30; Filippi 2:5-8

„Mert ahol irigység van és viszálykodás, ott zűrzavar van és mindenféle gonosz tett” (Jak 3:16, RÚF).

A nyárfa gyönyörű, tizenöt-harminc méter magasra megnő. Hideg éghajlaton érzi magát a legjobban, ahol hűvösesek a nyarak. A fájából bútort, illetve gyufát és papírt készítenek. Keményebb teleken a szarvasok és más állatok gyakran megrágnak a fiatal nyárfákat, mivel a kérgük tápanyagban gazdag. Sok napfényre van szükségük és állandóan növekednek – még télen is, amitől különféle állatfajok számára fontos táplálékforrásnak számítanak.

A nyárfákról ugyanakkor azt is tudjuk, hogy a növényvilág legkiterjedtebb gyökérrendszerét képezik. Felszín alatti gyökérsarjakkal igen gyorsan terjedő, föld alatti kolóniát alkotnak, nagy területet lefedve. A fa körülbelül százötven évig él, de a nagyobb gyökérrendszerek a föld alatt évezredekig is élhetnek.

Az e heti tanulmányunkban szeretnénk felfedezni néhányat a nyugtalanságunk gyökerei közül. Több minden akadályoz minket abban, hogy valódi nyugalomra leljünk Jézusban. Ezek közül némelyik elég nyilvánvaló és nem igényel sok figyelmet. Mások kevésbé egyértelműek lehetnek a számunkra, és mint a láthatatlan, föld alatti nyárfagyökérzet esetében, nem mindig figyelünk fel bizonyos magatartásformákra és tettekre, amelyek elválasztanak minket a Megváltótól.

JÉZUS ÉS A MEGHASONLÁS

Nem sokan élvezik a vizályokat. Összehangra és békességre vágyunk. A gyülekezeteinkben és az intézményeinkben még tanfolyamokat is tartunk a békeltetésről és a konfliktusmegoldásról.

Olvassuk el Mt 10:34-39 szakaszát! Vajon miért mondta Jézus, hogy nem békességet, hanem kardot hozni jött? Mit jelent ez, tekintettel arra, hogy Ő a „*békesség fejedelme*” (Ézs 9:6)?

Megdöbbenő, szinte felfoghatatlan Jézus kijelentése Mt 10:34-39 részében. Az Üdvözítő magatehetetlen kisbabaként jött el, nem hatalmas, kiváló testőrökkel körülvett királyként, a felebarátok és az ellenségek szeretetéről prédikált, most pedig azt mondja követőinek, hogy meghasonlást támaszt és küzdelmet hoz. A tanítványai és a hallgatói ugyanúgy eltűnődhettek ezen, mint mi: *hogyan lehetséges ez?* Mt 10:35-39 szakasza tulajdonképpen a szövetségről és a hűségről szól. Jézus arra hívja a hallgatóságát Mik 7:6 versét idézve, hogy döntsenek az örökkévalóság mellett. A fiúknak szeretniük és tisztelniük kell a szüleiket. Ezt írja elő a törvény, amit Mózes a hegyen kapott. Isten ilyen elveket követel. Ám nehéz döntés előtt áll az ember, ha a szeretete felülírná a Jézus iránti hűséget. Az édesapának és az édesanyának kötelessége szeretni a gyerekeit és gondoskodni róluk. Ugyanakkor nehéz helyzetbe kerülnek a szülők, ha a szeretetük felülmúlja a Krisztus iránti elkötelezettségüket. Jézus ebben a szakaszban arra emlékeztet, hogy számíts, mi van az első helyen. Jézus három mondattal fejezi ki ezt a döntést, és mindegyikben a „*méltó*” szóval él. Nem attól válunk méltóvá, ha az erkölcsi mércénk magas vagy győzelmet aratunk a bűn fölött, hanem a Jézussal való kapcsolatunk által. Akkor válunk méltóvá, ha Őt választjuk minden más előtt, akár az édesanyánk, az édesapánk vagy a gyerekeink előtt. A kereszt szenvedését választjuk és követjük Krisztust. „Semmire sem vágyom jobban, mintsem arra, hogy a tiszta vallásosság lelkülete hassa át a fiataljainkat, aminek nyomán felveszik a keresztet és követik Jézust. Előre, Krisztus fiatal tanítványai! Az elvek irányítsanak benneteket, öltözzetek a tisztaság és az igazság ruhájába! Az Üdvözítő oda vezet benneteket, ami a leginkább illik az adottságaitokhoz, ahol a leghasznosabbak lehettek” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 87. o.).

Időnként olyan keresztet kell hordoznunk, amit nem mi választottunk, másokat pedig önként veszünk fel. Mi a titka mindkét esetben a hűséges kereszthordozásnak?

ÖNZÉS

Hasonlóan a nyárfákhoz és kiterjedt föld alatti gyökérzetükhöz, az önzés szintén egy hatalmas, megbúvó rendszer része, amit „bűnnek” hívnak. Ez akadályoz abban, hogy valódi nyugalomra leljünk Jézusban. Vajon az összes bűn között nem az önzés jelenik meg a legkönnyebben az életünkben? A többség számára olyan természetesen jön, mint a lélegzetvétel.

Olvassuk el Lk 12:13-21 szakaszát! Foglaljuk össze, hogy milyen problémát emel ki Jézus példázata! A jövőre való tervezés vajon önzés lenne, tiszteletlenség Isten országával szemben? Ha nem, vagy legalábbis nem feltétlenül, akkor mitől óv itt Krisztus?

Ez a példázat egyedül *Lukács evangéliumában* található meg, a hallgatóság egy kérdésére adott válaszként. Jézus nem vállalta magára a döntőbíró szerepét egy testvérek közötti, örökségi vitában. Inkább rámutatott a nagyobb, mögöttes problémára, ami pedig az önzés. Mélyebbre ásott, hogy rávilágítson az egyes cselekedetek alatti gyökérrendszerre.

Gondoljunk bele, hogyan jelent meg eddig az életünkben az önzés! Miként hat az Istennel, a házastársunkkal és a családunkkal, a gyülekezeti közösségünkkel, illetve a munkatársainkkal való kapcsolatunkra? Mi a megoldás kulcsa Fil 2:5-8 értelmében?

A Jézus példázatában szereplő, meg nem nevezett gazdag ember nem vette számításba a láthatatlan mennyei valóságot, amikor kizárólag a saját szükségleteire és vágyaira összpontosított. Nem tartozik Isten országának alapvető elvei közé a nagyobb, a jobb és a több. Pál bepillantást enged, rámutat, mi készítette Jézust arra, hogy Helyettesünk legyen. Fil 2:5-8 szakasza az önzetlenség, az alázat és a szeretet tervrajzát mutatja. Amennyiben nem az Isten és az emberek iránti szeretet vezérli a döntéseinket, ha nem az van az első helyen, mindig több csúrt akarunk majd építeni magunknak, és kevesebb kincsünk lesz a mennyben (Mt 6:20).

Miért olyan könnyű belegabalyodni a gazdagság és az anyagi javak vágyába? A megélhetésünkhöz mindannyiunknak szükségünk van valamennyi pénzre, de miért akarunk mindig többet, bármennyink is legyen?

NAGYRAVÁGYÁS

Jézus földi szolgálatának a kereszttel előtti, utolsó hetét tanulmányozva folyton bátorítást és ihletet találunk. Abba is betekinthetünk ez által, hogyan készített helytelen tettekre és beszédre a nyugtalanság és a nagyravágyás.

Olvassuk el Lk 22:14-30 részét, és gondolkodjunk el azon, mit érezhetett Jézus, amikor a tanítványai arról vitatkoztak az ünnepélyes vacsora alkalmával, hogy ki lesz közöttük a legnagyobb (Lk 22:24)! A hatalmas jelentőségű eseményről mi terelte a figyelmüket az emberi nagyság felé?

Ritkán beszélgetünk arról, hogy ki a nagyobb a gyülekezetünkben, a családjunkban vagy a munkahelyünkön. Lehet, hogy többször gondolunk rá, de mégis ki beszél erről nyíltan? Nem ez volt az első eset, amikor ez a kérdés felmerült Jézus követői között. Mt 18:1 verse beszámol róla, hogy a tanítványok burkoltabb módon utaltak erre: „*Ki a nagyobb a mennyek országában*” (RÚF)? Jézus egy szemléltető példával válaszolt nekik. Magához hívott egy kisgyereket, és a kör közepére ültette. Az emberek szeme kikerekedett, felhúzták a szemöldöküket. Jézus tette magyarázatra szorult, amit a Mester Mt 18:3 versében meg is adott: „*Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába*” (RÚF). A megtérés szerepe kulcsfontosságú abban, hogy valódi nyugalmat találjunk Jézusban. Felismerjük, hogy szükségünk van külső segítségre. Hirtelen ráeszmélünk, hogy nem számíthatunk önmagunkra, hanem Krisztusra kell hagyatkoznunk. A Mester lényegében ezt mondta a tanítványainak: *Biztatok bennem, hagyatkozzatok rám úgy, mint ez a kisgyerek! Az a valódi nagyság, ha nem a jogainkhoz ragaszkodunk, hanem magunkévá tesszük Isten országának elveit.* Sajnos úgy tűnik, a tanítványok nem tanulták meg ezt a leckét akkorra, amikor Jézus elfogyasztotta velük az utolsó vacsorát. Civakodásukkal és belviszályukkal elrontották a tökéletes közösség pótolhatatlan pillanatát. Még mindig ez volt a helyzet, a Jézussal töltött évek, a közös szolgálatok után is, miután a lábánál ülve hallgatták Őt és tanultak tőle? Milyen szomorú példája ez az emberi szív romlottságának! Viszont a jó oldalát nézve, gondoljunk az Úr szüntelen kegyelmére, hogy Jézus nem mondott le róluk, még szálnalmas beszélgetésük ellenére sem!

Bűnös emberként általában vágyunk önmagunk felmagasztalására. Miért hathatós ellenszere ennek az, ha a keresztre feszített Jézusra összpontosítunk?

KÉPMUTATÁS

Képmutató az, aki szerepet játszik, aki másnak akarja magát feltüntetni, mint aki valójában. *Máté evangéliuma* 23. fejezete hétszer használja ezt a kifejezést, amikor Jézus nyilvánosan megpirongatta a zsidó vallási vezetés csúcsán álló írástudókat és farizeusokat (Mt 23:13-15, 23, 25, 27, 29). Amint az evangéliumok bemutatják, kegyelmet és bűnbocsánatot kínált a házasságtörőknek, a vámszedőknek, a prostituáltaknak, sőt még a gyilkosoknak is, de kevés türelmet tanúsított a képmutatók iránt (lásd a többi hivatkozást Mt 6:2, 5, 16; 7:5; 15:7-9; 22:18 versieiben).

Olvassuk el Mt 23:1-13 szakaszát, majd soroljuk fel a képmutatók Jézus által említett négy fő jellemzőjét!

Jézus négy tulajdonságát említi az írástudóknak és a farizeusoknak. A Kr. u. 1. században a judaizmus palettáján a farizeusok képviselték a konzervatív vallási jobboldalt. Az írott és a szájhagyományban élő törvény foglalkoztatta őket, hangsúlyozták a rituális tisztaságot. A másik oldalon a sadduceusok voltak, a jobbára tehetős vezetők csoportja, akiket gyakran elit papi osztályként azonosítottak. A hellenizmus hatása alatt (pl. beszéltek görögül, jártasak voltak a görög filozófiában) nem hittek az ítéletben vagy a túlvilágban. Liberálisokként jellemezhetnénk őket. Mindkét csoport hajlott a képmutatásra. Jézus szerint képmutatók vagyunk, ha nem azt tesszük, amit mondunk, amikor nehezebbé tesszük másoknak a vallást, miközben önmagunkat nem ugyanolyan mérce szerint mérjük, amikor arra vágyunk, hogy a vallási buzgalomunk miatt dicsérjenek, illetve amikor olyan tiszteletet és elismerést követelünk a magunk számára, ami egyedül a mennyei Atyát illeti. Krisztus szavai élesek és lényegre törőek voltak, Ő azonban mindig tele volt szeretettel és törődéssel azok iránt is, akiket képmutatóknak nevezett. „Isteni szánakozás tükröződött Isten Fiának arcán, amikor egy sóvárgó pillantást vetett a templomra és a hallgatókra. Mély szívfájdalomtól elcsukló hangon, keserű könnyek között kiáltott fel: »Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad« (Mt 23:37)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 523. o.).

Miért nem kell vallási vezetőnek lennünk ahhoz, hogy beleessünk a képmutatás bűnébe, amit Jézus itt olyan szigorúan elítélt? Hogyan vehetjük észre a képmutatást a saját életünkben, és miként szabadulhatunk meg tőle?

SZABADULÁS A NYUGTALANSÁGTÓL

Olvassuk el Jn 14:1-6 részét! Mit tehetünk, hogy nehéz helyzetekben ne nyugtalanodjon a szívünk? Mi a titka annak, hogy felül tudjunk kerekedni a pártoskodáson, az önzésen, a nagyravágáson vagy a képmutatáson és valóban megnyugodjunk?

Mindig Jézussal kezdődik az, ha le tudjuk győzni a nyugtalanosságot. Ő az út, az igazság és az élet. Ő tudja a helyes irányt, amikor céltalanul bolyongunk a médiától áthatott életünk pusztájában. Isteni Törvényhozóként Ő testesíti meg az igazságot és az Ő Lelke vezet majd el bennünket minden igazságra (Jn 16:13). Ő az élet - és nem csak akármilyen élet -, amikor fáj valami, fáradtak, törődöttek, betegek vagyunk és elcsüggedtünk. Bőséges életet ígért nekünk (Jn 10:10). Ennek része az örök otthon és az örök élet is, de már a más minőségű földi élet is. A Teremtő képes most is többet adni annál, mint gondolnánk.

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek” - Jézus arra hív, hogy várakozással éljünk. Ő fel tud minket emelni, amikor rossz a kedvünk. Ő az, aki nemcsak megkezdte, hanem be is fejezi bennünk a jó munkát, amikor küszködünk a sötétséggel és a bűnnel (Fil 1:6).

Mindig tekintsünk az ígéretre, amit Jézusban kaptunk, bármilyen nehéz a helyzet (ami lehet igen rossz is)! Ő olyan „helyet” készít nekünk, ahol örökre eltűnik a fájdalomunk, a nyugtalanosságunk és a szenvedésünk. Ezt a reménységet kaptuk Krisztus Jézusban, és mindannyiunknak szól, legyen bárkik, bármilyen háttérrel, akármilyen hitvány életet éltünk vagy élünk most.

A lényeg, hogy mindenképpen Istenhez menjünk a gyengeségünkben, a fájdalomunkban és az általános bukott állapotunkban. Tudhatjuk, hogy Ő ezek ellenére is elfogad. Erről szól a kegyelem, ezért kell hinnünk, hogy megkapjuk, ha hittel kérjük!

Olvassuk el Jer 3:22 versét! Mit kér tőlünk Isten, és mit ígér válaszként?

Gondoljunk Jézus szavaira: „ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3)! Ezek szerint mennyire lényeges, meghatározó a második advent ígérete? Miért olyan értékes ez, főleg nekünk, adventistáknak (tekintettel a holtak állapotával kapcsolatos hitünkre)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Az énközpontú életben nem lehet növekedés, sem gyümölcsstermés. Ha elfogadta Krisztust személyes Megváltódnak, akkor igyekezz önmagadat elfelejtve másokon segíteni! Beszélj Krisztus szeretetéről és jóságáról! Végezz el minden kínálkozó feladatot! Érezz felelősséget másokért, és minden hatalmadban álló eszközzel igyekezz megmenteni az elveszetteket! Ha befogadod Krisztus Lelkét, az önzetlen szeretet és másokért való szolgálat lelkét, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited nő, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükröződ Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 40. o.).

A gyülekezet tagjainak problémáit illetően: „ha Isten kegyelme nem hatja át minden fél szívét, az illető csoportok, akik között nézeteltérések merültek fel, órákon át képesek egymással elvitatkozni. Nemcsak saját idejüket fecserlik el, hanem Isten szolgálát is arra kényszerítik, hogy végighallgassák vitáikat. Ha félretennék a büszkeséget és az önzést, öt perc alatt el lehetne intézni a legnehezebb ügyet is” (Ellen G. White: *Early Writings*. 119. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondoljuk végig az osztályban, hogyan kerekedhetünk felül az önzésen a gyakorlatban! Hogyan vállalhatunk felelősséget egymás előtt, hogy ez megvalósuljon?
- 2) Az ambíció önmagában véve nem rossz. Hogyan várhatunk nagy dolgokat Istentől anélkül, hogy teljesen hatalmába kerítene bennünket a nagyravágyás?
- 3) A legtöbben nem mutatják ki a nagyravágyást, a képmutatást, az önzést vagy az irigységet, sokkal tetszetősebb álarcot tudnak felvenni. Viszont a felszín alatt ott húzódnak e rossz tulajdonságok, hasonlóan a nyárfa hatalmas gyökérrendszeréhez. Hogy néz ki a való életben a jellemváltozás, amit a Lélek irányít? Hogyan győzhetjük le a nyugtalanságot és lelhetünk igazi nyugalomra Jézusban?
- 4) Időzzünk még egy kicsit a csütörtöki rész utolsó kérdésénél, ami a második advent jelentőségével kapcsolatos! Elvégre milyen reményünk volna különben? Mi hasznunk lenne Krisztus első eljövételéből? Ugyanis tudjuk, hogy a halottak alszanak a feltámadásig, ami pedig csak a második adventkor következik be.

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:
AMIKOR TALPUNKON

Amikor talpunkon átég
a rejtelmes igazság,
amikor utunk során
torkunkon akad
a sorsszerű mozzanat,
nehéz megszokni,
hogy még sincs igazunk.

A nyugalom ára

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:1-8; 2Sámuel 11; 12:1-23;
1János 1:9

„Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem”
(Zsolt 51:12).

Sokan mintha kétségbeesetten keresnék a békét és a csendet, még fizetni is készek érte. Több nagyvárosban internetmentes helyiségek bérelhetők egy-egy órára, szigorú szabályokkal: nem szabad hangoskodni, sem látogatókat fogadni. Az emberek hajlandóak fizetni azért, hogy csak csendben üljenek és gondolkodjanak vagy aludjanak. Reptereken lehet alvó kapszulákat bérelni, de a zajszűrő fülhallgatók is népszerű termékek. Még vászonkapucnik és összecukható, egyszemélyes kapszulák is vásárolhatók, amelyeket az ember a fejére vagy a testére húzhat a munkahelyi gyors kikapcsolódás idejére.

A valódi nyugalomnak ára van. Az önségélyezést hirdető médiaszószólók azt akarják velünk elhitetni, hogy képesek vagyunk meghatározni a saját sorsunkat, a nyugalom pedig csupán döntés vagy tervezés kérdése. Csak-hogy őszintén átgondolva felismerjük, hogy önmagunkban képtelenek vagyunk valódi nyugalomra lelni. Ágoston, a 4. századi egyházatyja remekül összefoglalta ezt *Vallomások* c. könyvében (1. kötet), amikor Isten kegyelméről gondolkodott: „Önmagadnak alkottál bennünket, a szívünk addig nyugtalan, amíg benned meg nem nyugszik.”

Ezen a héten röviden betekintünk az Isten szíve szerint való ember életébe, és megtudjuk, ő hogyan fedezte fel az Úrtól jövő nyugalom valódi árát.

FÁRADT ÉS MEGVISLET

Egy illatos este Dávid király nyughatatlanul sétálgatott palotája tetején. A seregével kellett volna lennie, a Jordán túlsópartján. Isten népét kellett volna vezetnie, hogy legyőzzék az ammonitákat, békét biztosítva az országnak.

Dávid előtt kinyílt a kísértés ajtaja, amikor nem ott volt, ahol lennie kellett volna. Olvassuk el 2Sám 11:1-5 szakaszát! Mi történt? Milyen nagy bűnt követett el a király?

Dávid meglátott a tetőről egy „igen szép” (RÚF) nőt, aki éppen fürdött. Bűnös indulatai kerekedtek aznap este felül, és lefeküdt Betsabéval, egy hűséges katonatisztje feleségével. Mint az ókori királyok, Dávid is teljhatalommal bírt. Uralkodóként nem kellett betartania azokat a szabályokat, amelyek mindenki mászt vezéreltek. Ám családjának az ezek után következő, fájdalmas története arra emlékeztet, hogy valójában királyként sem állt Isten törvénye felett. A törvény védelmet, oltalmat jelent, és amikor a király átlépte a határát, rettenetes következményekkel kellett szembenéznie. Dávid az élete minden területén érezni kezdte Isten törvénye megszegésének következményeit. Azt hitte, hogy szenvedélyes félrelépése titokban marad, csak hogy Betsabé teherbe esett, miközben a férje messze járt.

Olvassuk el 2Sám 11:6-27 részét! Hogyan próbálta Dávid takargatni a bűnét?

Még Dávid legravaszabb tervei is kudarcba fulladtak, amelyekkel Úriást haza akarta juttatni Betsabéhoz, a feleségéhez. Úriás, a kiváló hírű férfi így felelt Dávid célozgatására: „A láda meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egzem, igyam, és a feleségemmel háljak” (2Sám 11:11, RÚF)? A kétségbeesett Dávid végül „távirányítással” ölette őt meg, hogy fedezze a bűnét.

Nehéz elhinni, hogy ilyen mélyre süllyedt Dávid, akinek Isten annyi mindent megadott! Milyen figyelmeztetést kell mindannyiunknak leszűrni ebből a történetből?

ÉBRESZTŐ

Dávid életének egyik legsötétebb órájában is találunk jó hírt: *Isten elküldte a prófétáját*. Nátán és Dávid jól ismerték egymást. A próféta már korábban adott tanácsot a királynak a templom építésével kapcsolatban (*Sámuel második könyve* 7. fejezet). Ekkor viszont más feladatot kellett ellátnia a királynál.

Miért dönthetett úgy Nátán, hogy egy történetet mond el, és nem egyből nevezi és szégyeníti meg Dávidot? Olvassuk el 2Sám 12:1-14 részét!

Nátán tudta, mit kell mondania, és azt úgy közölte, hogy Dávid is megértse. Olyan történetet mesélt, ami a király szívéhez szólt, aki annak idején pásztor volt. Ismerte Dávid fejlett igazságérzetét, tisztességét. Azt is mondhatnánk, hogy bizonyos értelemben a próféta csapdát állított, amibe a király egyenesen belesétált.

A mit sem sejtő Dávid a saját halálos ítéletét mondta ki, mire Nátán így felelt: „*Te vagy az az ember*” (2Sám 12:7)! Ez többféleképpen is elmondható. Lehet kiáltani, vádolhatjuk a másikat, ujjal is mutogathatunk rá, de aggodalommal és gondoskodással is mondhatjuk. Nátán szavai bizonyára kegyelemmel szóltak. Abban a pillanatban a király valószínűleg megsejtette, milyen fájdalmat érez Isten, amikor egyik gyermeke átlépi akarata korlátját. Valami felvillanhatott Dávid elméjében, valami megszagathatta a szívét.

Miért válaszolt Dávid úgy, hogy „Vétkeztem az Úr ellen”? Azt is mondhatta volna, hogy „Vétkeztem Betsabé ellen”, vagy „Gyilkos vagyok” (2Sám 12:13; lásd még Zsolt 51:6)!

Dávid ráeszmélt, hogy a minket nyugtalanító bűn elsősorban Isten, a Teremtő és Szabadító ellen irányul. Magunknak okozunk kárt és másokra is hatással vagyunk, szegyet hozunk a családukra és a gyülekezetünkre, végső soron azonban Istennek okozunk fájdalmat, egy újabb szöveget verünk az ég felé mutató, durva, golgotai fába.

„A próféta dorgáló szavai érintették Dávid szívét. Lelkiismerete felébredt. Bűne a maga teljes szörnyiségében jelent meg lelki szemei előtt. Remegő ajakkal mondta: »Vétkeztem az Úr ellen!« Mindaz a rossz, amit mások ellen cselekszünk, a megsértetről mindig Istenre hat vissza. Dávid súlyos bűnt követett el úgy Uriás, mint Betsabé ellen, és ezt mélyen át is érezte. Végtelenül nagyobb volt azonban az, amit Isten ellen követett el” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 672. o.).

BŰNBOCSÁNAT ÉS FELEDÉS?

Nátán szembesítette Dávidot bűne hatalmas voltával, miután a király gyanútlanul ítéletet mondott ki önmaga felett (2Sám 12:5-6). Megtört szívvel vallotta be bűnét. A próféta ezután egyből biztosította, hogy „Az Úr is elvette a te bűnödöt” (2Sám 12:13) és megbocsátotta. Nem volt várakozási idő Isten megbocsátása előtt. Dávidnak nem kellett bizonygatnia őszinteségét, mielőtt bocsánatot kapott volna bűnére.

Ám 2Sám 12:10-12 szakaszában Nátán előre megmondta Dávid bűnének következményeit, kijelentette, hogy a születendő gyerek meg fog halni.

Mit jelent, hogy Isten elvette Dávid bűnét? Egyszerűen tiszta lapot adott neki? Mindenki csak úgy megfélekedzik a történeletről? Olvassuk el 2Sám 12:10-23 részét, miközben ezekről a kérdésekről gondolkodunk!

Dávid minden bizonnyal eltűnődött ezeken a kérdéseken, amikor a szeme láttára hullott darabokra a világa - a csecsemő meghalt, a családjában zűrzavar uralkodott (Ammon és Absolon esetei kellőképpen példázják a valós családi problémákat), a jövője pedig bizonytalan volt. A bűne következményei ártatlanokra is hatottak, mint Úriásra és az újszülött gyermekekre, Dávid mégis kezdte megérteni, hogy Isten kegyelme mindent elfedez, egy nap pedig majd a bűn összes következménye eltűnik. Eközben háborgó lelkiismerete nyugalomra talált Isten kegyelmében.

Minek a szükségét érezte Dávid igazán? Mire vágyott? Olvassuk el Zsolt 51:1-7 szakaszát!

Az 51. zsoltárban Dávid kitárta a szívét és nyíltan bevallotta bűnét. Könyörgésében Isten szüntelen szeretetére és nagy könyörületére hivatkozott. Arra vágyott, hogy az Úr megújítsa őt.

A Jézusban található nyugalom árára gondolva először fel kell ismernünk, hogy szükségünk van külső segítségre. Bűnösként szükségünk van a Megváltóra. Felmérjük a vétkünket, majd ahhoz kiáltunk, aki egyedül képes tisztára mosni, megtisztítani és megújítani minket. Amikor ezt tesszük, bátorságot meríthetünk ebből: itt áll előttünk egy házasságtörő, manipulátor, gyilkos, aki a Tízparancsolat legalább öt törvényét áthágta, de segítségért kiáltott, Isten bűnbocsánatának ígéretére hivatkozott.

Számunkra milyen reményt nyújt az, hogy Isten megbocsátotta Dávid bűnét?

ÚJ TEREMTÉS

Dávid megvallotta a bűnét anélkül, hogy kifogásokat keresett volna vagy szépíteni próbálta volna azt, majd egy kéréssel fordult Istenhez. Mit kért tőle? Olvassuk el Zsolt 51:8-14 szakaszát!

Minden izraelita jól tudta, aki valaha járt a szentélyben, hogy mire gondolt Dávid, amikor az izsóp tisztító erejét említette. Mózes törvénye a rituális tisztulásra hivatkozva (3Móz 14:4) arra utal, hogy az eljövendő áldozat - az *Áldozat* - elveszi majd a világ bűneit.

Dávid ezek után „...*vidámságot és örömet*” (RÚF) is kért. Nem arcátlan ez egy kicsit, a bűne hatalmas voltát tekintve?

Talán segít, ha más szavakkal megfogalmazzuk: „Mondd nekem, hogy megbocsátottál, akkor ismét beléphetek a szentélybe és láthatom, ahogyan vidáman és örömmel imádnak téged!”

A bűneset után Ádám és Éva elrejtőzött Isten elől (1Móz 3:8). Miért annyira más Dávid kérése, a bűne elkövetése után? Olvassuk el Zsolt 51:13-14 verseit!

Dávid nem akart Isten jelenlétén kívül élni. Felismerte, hogy nincs ereje a Szentlélek nélkül. Tudta, hogy ismét bűnbeeshet, olyan könnyen, ahogy Betsabéval történt. Szertefoszlott az önbizalma.

Tudatában volt annak, hogy nem ő aratja majd a jövőbeli győzelmeket, azokat egyedül Isten adja, ha teljesen rábízta magát.

Nem csak rajtunk áll a győztes keresztényi élet, Jézustól függ! Az Ő jelenlétére, Lelkére vágyunk, az Ő *szabadításának* örömét akarjuk. Felismerjük, hogy megújulásra és helyreállításra van szükségünk. Az Ő nyugalma - Isten újjáteremtő tette kell nekünk. Nincs egymástól távol a teremtés és a bűnbocsánat nyugalma. „*Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem*” (Zsolt 51:12). Ez a vers a teremtés nyelvezetével él. Az Ószövetség egyedül Istenre mutatva használja a „teremt” (*bara*) igét. Miután újjáteremtett bennünket, megnyugodhatunk.

Mi tart vissza attól, hogy tapasztaljuk a büntudattól való szabadulás örömét és boldogságát, ha ez még nem történt volna meg? Mit tanulhatunk ebből a történetből, ami a segítségünkre lehet?

VISSZATÜKRÖZNI ISTEN VILÁGOSSÁGÁT

Valamilyen szégyenteljes kudarcélmény, majd a megbocsátás után talán azt tartjuk a legtermészetesebbnek, hogy megpróbáljuk elfelejteni az esetet. A kudarc emléke igen fájdalmas lehet.

Mihez akart Dávid kezdeni ezzel a fájdalmas helyzettel? Olvassuk el Zsolt 51:15-21 szakaszát!

Amikor egy edény vagy egy értékes váza leesik és széttörik, általában sóhaj-tunk és eldobjuk a hasznavehetetlen darabokat. Japánban azonban létezik egy tradicionális művészet a törött edények helyreállítására, amit *kintsu-ginak* neveznek. Nemesfémekkel, például folyékony arannyal, ezüsttel ragasztják össze a darabokat, a törött tárgyat gyönyörűvé, értékessé téve.

Valami mindig változik, amikor Isten megbocsátja a vétkeinket és újjá-remt bennünket. Bűnbocsánata összeforrasztja életünk széthullott darab-jait, a látható törésvonalak pedig felhívják a figyelmet drága kegyelmére. Így Isten hangszóróivá válhatunk. „...*dicséretedet hirdeti szám*” (Zsolt 51:17, RUF). Nem próbáljuk önmagunkat megjavítani, nem önmagunk akarunk fejlődni (fokozatosan sem)! Összetört lelkünk és bűnbánó szívünk fénysu-gárként dicsóíti Istent, amit a környező világ is lát. Ha megbocsátást nyer-tünk, a mi tapasztalatunk más bűnbocsánatra vágyókat szintén odavonz.

Mi a kapcsolat az 51. zsoltár és 1Jn 1:9 verse között?

1Jn 1:9 verse röviden összefoglalja az 51. zsoltárt. Dávid jól tudta, hogy „*a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg*” (Zsolt 51:19)! János is arról biztosít, hogy „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól*” (1Jn 1:9). A szaván foghatjuk Istent!

Ismét leszögezzük, hogy Dávid nem hozhatta helyre azt a rettenetes kárt, amit a tettei okoztak, sem a példát, amit a családja előtt mutatott. El kellett szenvednie a döntései és a tettei következményeit. Mégis tudta: Isten meg-bocsátott neki és bíznia kell abban, hogy Isten Báránya egy nap eljön és a helyére lép.

Hogyan igényelhetjük 1Jn 1:9 ígértét a saját életünkben? Mit érezhe-tünk, miután ezt megtettük, tudva, hogy az ígért nekünk is szól?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Dávid bűnbánata őszinte és mély volt. Nem tett semmi kísérletet arra, hogy elfedezze bűnét. Nem igyekezett megszökni a fenyegető ítélet elől, ez inkább imára készítette. Láta... beszennyezett lelkét; undorodott a bűntől. Nemcsak bocsánatért, hanem szíve tisztaságáért is könyörgött... A bűneiket megbánó bűnösöknek adott isteni ígéletben meglátta Isten bocsánatát, és ez biztosíték volt, hogy neki is megbocsát...

»Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg!«

Bár Dávid elbukott, az Úr felemelte őt... Dávid azonban megalázkodott és megvallotta bűnét, míg Saul megvetette a feddést és bűnei meg nem bánásával megkeményítette szívét.

Dávid történetének ez a szakasza... az emberiség harcáról, kísértéseiről, az Isten előtti őszinte bűnbánatról... adott egyik legerőteljesebb szemléltetés. Évszázadokon át... Isten gyermekeinek ezrei, akik bűnbe estek és kétségbeesésükben már-már feladták a küzdelmet, megemlékeztek arról, hogy Dávid őszinte bűnbánatát és beismerését Isten miként fogadta el, noha szenvedett törvényszegéséért, és így bátorságot merítettek a bűnbánatra és erőt kaptak ismét Isten parancsolatainak útján járni.

Mindenki, aki... megalázza lelkét, amint Dávid is tette, biztos lehet abban, hogy van remény számára... Az Úr egyetlen őszinte lelket sem vet el” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 676-677. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért van az, hogy végső soron Isten ellen irányul minden bűn? Mit jelent az, hogy ellene vétkezünk?
- 2) Mit mondhatnánk annak, aki nem érti, miért szenvednek ártatlan emberek, mint Úriás vagy akár Dávid és Betsabé újszülött fia? Hogyan beszélhetünk Isten szeretetéről és igazságáról ilyen helyzetben? Hogyan segít ilyenkor a nagy küzdelem szemlélete?
- 3) Vajon miért foglalkozik két teljes fejezet a Bibliában Dávid és Betsabé szörnyű történetével? Miért kellett beszámolni erről az esetről?
- 4) Gondolkozzunk még azon, hogy a bűn elválaszt Istentől, ahogy azt Zsolt 51:13-14 versei is kifejezik! Milyen tapasztalatunk volt már e téren? Miért olyan fájdalmas ennek az elszakadásnak az érzése? Miért a kegyelem ígérete az egyetlen gyógyír rá?

PECZNYÍK PÁL: KÉT NAP KÖZÖTT

Amióta megszülettem,
s élek Isten tenyerén,
sem a tegnap, sem a holnap,
csak a mai nap enyém.

Ó, de vajon úgy töltöm-e
ezt az áldott, egy napot,
hogy az tetszésére legyen
Atyámnak, ki alkotott.

Tudja, látja, mai napon
nem magamnak éltem-e,
szívembe lát, és jól tudja,
hogy az mivel van tele.

Ismeri a gondolatom:
ki se mondom még a szót,
Ő már tudja, mit szól ajkam,
építőt vagy rombolót.

Nem látom Őt; Ő lát engem,
mert átlátszó életem,
árnyék borul életemre
valahányszor vétkezem.

Atyám, segíts úgy tölteni
minden áldott, új napot,
ne feledjem, hogy a földön
átmenő vándor vagyok.

Napok évekké duzzadnak,
évekből nő ezredév.
Tenálad is csak egy nap van,
de az véget sosem ér!

„Jöjjetek énhozzám...”

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 18:13-22; 5Mózes 18:15;
Máté 5:5; 11:20-30; Galata 5:1; 6:2

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11:28, RÚF).

Gyönyörű ígéretet adott itt Jézus! Elvégre ki nem fáradt volna meg közülünk, ha nem is annyira a munkától (bár gyakran ez a helyzet), mintsem az élet okozta terhektől? Krisztus pedig azt mondja itt, hogy Ő valóban tudja, min megyünk keresztül, és képes segíteni nekünk, ha hagyjuk.

Ezután úgy folytatja, hogy vegyük magunkra az Ő igáját, *„Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű”* (Mt 11:30, RÚF). Más szóval: *szabaduljatok meg a saját igátoktól és terheitektől, amiket cipeltek (adjátok nekem), és helyette vegyétek magatokra az enyémet, amit könnyebb elhordani!*

Miként tapasztalhatjuk azt a nyugalmat, amiről Jézus beszél? Elvégre olyan világban élünk, amiről a bűneset után az Úr azt mondta Ádámnak, hogy *„Arcod verejtékével egyed a kenyeret”* (1Móz 3:19, RÚF). Ezért tudtuk meg, hogy milyen érzés dolgozni és - legalábbis számunkra - túl nehéznek tűnő terheket cipelni.

„MEGNYUGVÁST ADOK NEKTEK”

Olvassuk el Mt 11:20-28 szakaszát, amelyben Jézus ezt mondja: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek”* (RÚF). Milyen szövegkörnyezetben hangzik ez a kijelentés? Hogyan ad Jézus ilyen nyugalmat?

Hozzánk hasonlóan Jézus is mindig valamilyen szövegkörnyezetben szól. Az adott állítás körülményeivel is tisztában kell lennünk, ha szeretnénk Őt megérteni, és főként, ha nem akarjuk félreérteni! *Máté evangéliuma* 11. fejezete fordulópont a könyvben. A főbb galileai városokat bíráló kijelentései az evangélium addigi legkeményebb szavai. Jézus nem hízeleg, egyenesen rámutat a hibára. „Rossz” emberek társaságát keresi (Mt 9:9-13). A vallási vezetők botrányosnak tartják a kijelentését, hogy képes megbocsátani a bűnöket (Mt 9:1-8). Jézus itt valóban szigorú, elítélő szavakat mond az embereknek, sőt még Sodomához is hasonlítja őket, amit akkor (mint ma is) elképesztően gonosz városnak tartottak. *„Sőt mondom nektek, hogy Sodoma földjének könnyebb lesz az ítélet napján, mint neked”* (Mt 11:24, RÚF). Egyre nagyobb a feszültség, miközben Krisztus sebességet vált és valódi nyugalmat kínál. Azért teheti ezt, mert *„Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a fiút, csak az Atya”* (Mt 11:27, RÚF). Jézus azért képes nyugalmat adni, mert Ő Isten, egy az Atyával. Mielőtt letehetnénk a terheinket, meg kell értenünk, hogy miért nem hordozhatjuk egyedül azokat. Tulajdonképpen a legtöbben nem is mennénk hozzá azelőtt, hogy felismernénk, milyen helyzetben is vagyunk valójában. Jézus a szükségletünk miatt hív bennünket. Az eredeti görög írásban Mt 11:28 verse felszólító módú igével kezdődik. A *„Jöjjetek”* nem egy választható lehetőség, hanem a nyugalom megtalálásának az előfeltétele. Azt jelenti, hogy át kell adnunk az irányítást. Az életünk természetes iránya nem Jézus felé vezet most, amikor az okostelefonunkkal annyi mindent kényelmesen lebonyolíthatunk. A legtöbb ember számára éppen az a legnehezebb a keresztényi életben, hogy át kell adják az irányítást Istennek. Helyes, ha szívesen beszélünk mindarról, amit az Úr Krisztusban értünk tett, hogy nem tudjuk magunkat megmenteni és ehhez hasonlók. Mindez igaz. Ám végül csak meg kell hozzuk a tudatos döntést, hogy Jézushoz térünk, ami egyet jelent önmagunk átadásával. Itt válik a keresztényi élet központi kérdésévé a szabad akarat valósága.

Milyen terheket cipelünk? Hogyan tanulhatjuk meg azokat átadni Jézusnak, hogyan tapasztalhatjuk azt a nyugalmat, amit Ő kínál, amiért akkora árat fizetett?

„VEGYÉTEK MAGATOKRA AZ ÉN IGÁMAT”

Olvassuk el Mt 11:29-30 szakaszát! Miért utasított Jézus az igája felvételére éppen azután, hogy kérte, adjuk neki át a terheinket és úgy találjunk igazi nyugalomra?

Mt 11:28 versének „Jöjjetek” hívását két másik felszólítás követi (Mt 11:29): „Vegyétek föl” és „tanuljátok meg”, amelyek Jézusra terelik a hallgatóság (és az olvasók) figyelmét. Az Ő igáját kell felvennünk, tőle kell tanulunk. A Szentháromságban az Atya és a Fiú meghitt kapcsolata (amit Mt 11:25-27 része is mutat) kiváló magyarázatot kínál az igeszakasz iga-metaforájára. Az Atya és a Fiú egységben dolgozik az emberiség megmentésén. Az iga jelképezi, hogy átadjuk az életünk fölötti irányítást (lásd Jeremiás 27. fejezet), ugyanakkor ez az egységes célra is utaló hasonlat. Magunkra vesszük az Ő igáját, elfogadjuk a tőle kapott feladatot a környezetünk áldására. Nem mi hordozzuk az igát, hanem vele együtt vagyunk az igában, mert az Ő igája „jó” és az Ő terhe „könnyű” (Mt 11:30, RÚF). Ezt a gondolatot ismétli meg a második felszólítás: „tanuljátok meg tőlem”. A „tanulni” ige görögül is rokon a „tanítvány” szóval. Ha Jézustól tanulunk, valóban az Ő tanítványai vagyunk. Az engedelmisség és az elkötelezettség a tanítványság jellemzője.

Mi a különbség a leterheltség (Mt 11:28) és Jézus igájának felvétele között (Mt 11:29)?

A judaizmusban az igát általában a törvényre utaló jelképnek tartották. ApCsel 15:10 verse a körülmetélés törvényével kapcsolatban használja a kifejezést. Gal 5:1 verse szembeállítja a Jézus által felkínált szabadságot a szolgaság igájával, ami a törvény általi megigazulásra utal. Krisztussal egy igában lenni az engedelmisséget, a követése melletti elkötelezettséget, illetve a küldetésében való részvételt hangsúlyozza. Semmit sem adhatunk hozzá az üdvösséghez, mert azt Jézus szerezte meg nekünk a kereszten. Viszont lehetünk a követői, elmondhatjuk a körülöttünk levőknek a jó hírt. Jézusnak a Hegyi Beszédben (Máté 5-7. fejezetei) adott törvényt magyarázata még radikálisabb a farizeusok értelmezésénél. Szívmitét kell hozzá, átformálja a szándékainkat, de az Ő igája gyönyörűsége és az Ő terhe könnyű (Mt 11:30).

Milyen csodás ígélet! Nyugalmat találhatunk a lelkünknek! Tapasztaltuk már ezt a nyugalmat? Milyen érzés? Hogyan ismerhetjük meg ezt, ha Jézusra összpontosítunk és arra, amit felkínál?

„SZELÍD ÉS ALÁZATOS SZÍVŰ VAGYOK”

Ma alábecsülik a szelidséget, kinevetik az alázatot. A közösségi média arra tanít, hogy a hangoskodókra, a lármázókra, a furcsákra és a vadakra, illetve a hivalkodókra figyeljünk. A világi értékrend teljesen ellentétes azzal, amit Isten tart fontosnak és értékesnek. „Az igazság megismerése nem annyira jó felfogóképességtől, mint inkább a szándék tisztaságától, egyszerű, buzgó, alázatos hittől függ. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatos szívvel mennyei vezetésre vágnak. Isten Lelke kitarja nekik az igazság gazdag tárházát” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 35. o.).

Olvassuk el Ézs 57:15, Mt 5:5 és 1Pt 3:4 verseit! Hogyan határoznánk meg ezek alapján a szelidséget és az alázatot?

2Kor 10:1 versében Pál „*Krisztus szelidségére és engedelmességére*” utal. A szelidség és az alázat nem a balekok jellemzője, akik képtelenek magukban megállni. Jézus nem kereste a konfliktusokat, többnyire kerülté azokat, mert még nem végezte el a küldetését (Jn 4:1-3). Amikor pedig meg akarták támadni, akkor határozottan, de kedvesen válaszolt. Például közvetlenül a kereszt előtt, amikor Jeruzsálem felett sírt, nem szitkozódott, hanem könnyezve tárta fel a bekövetkező pusztulás képeit (Lk 19:41-44).

Az Újszövetség gyakran utal Jézusra második Mózesként. A hegyen állva ismertette országa elveit az emberekkel (Mt 5:1). Csodaéttel látott el nagy tömegeket (Mt 14:13-21). 4Móz 12:3 verse azt mondja Mózesről, hogy „szelíd” volt, és ez visszhangzik Mt 11:29 versében is. Az ötezer megvendéglésének szemtanúi álmélkodtak, hogy „*Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba*” (Jn 6:14, RÚF) – utalva 5Móz 18:15 versére, illetve Mózes prófétai szerepére. Krisztus szelidsége és alázata messze felülmúlta Mózesét, elvégre Ő az isteni Üdvözítő. Bár Mózes felajánlotta saját életét a népe megmentése érdekében (2Móz 32:32), a halála mit sem ért volna, hiszen bűnősként neki is szüksége volt a Megváltóra, aki megfizet a bűneiért. Sokat tanulhatunk Mózesről, az élettörténetéből, de nem lelhetünk benne megváltásra. Nekünk is szükségünk van az Üdvözítőre, aki a helyünkre lép, nemcsak Közbenjáróként, hanem Helyettesünként is. Nagyon fontos a közbenjárás, de egyedül a vétkeink hordozójaként kereszten függő Isten volt az, aki megfizette bűneink büntetését. Ő menthet meg bennünket a (jogos) következményektől, amelyeket bűneink hoznak ránk. Ezért van az, hogy Jézus nagyszerű példája semmit sem érne a kereszt és a feltámadás nélkül.

„MERT AZ ÉN IGÁM GYÖNYÖRŰSÉGES”

Már megállapítottuk, hogy *Máté evangéliumában* az „iga” szó használata azt tükrözi, ahogyan a judaizmusban, illetve más újszövetségi igeszakaszokban hivatkoznak a törvény helytelen értelmezésére.

Mt 11:30 versének azt a görög kifejezését, ami a Károli-fordításban „gyönyörűséges”, vissza lehet még úgy is adni, hogy „jó”, „kellemes”, „hasznos” és „jótékony”. Körülöttünk sokan szigorúnak tartják Isten törvényét, mint amit nehéz betartani, sőt mint ami időnként nem is helytálló. Hogyan segíthetünk nekik felismerni a törvény szépségét? Hogyan ébreszthetünk szeretetet másokban a Törvényhozó iránt?

A szülők jól emlékeznek arra a pillanatra, amikor a gyerekük az első lépéseket megtette. Az imbolygó kezdő lépést egy másik próbálkozás követi, majd egy harmadik – addigra a gyerek minden bizonnal megbotlik és elesik. Néhány könnycsepp is kicsordulhat, talán még egy kis seb is keletkezik, de tapasztalva a mozgás szabadságát, a kicsi ismét fel fog állni és újra fogja próbálni. Lépeget, elesik, felkel, lépeget, elesik, felkel. Sokszor megismétlődik ez a sorozat, mire a járása biztos lesz. Mégis a számtalan botlás és esés közepette a büszke kis arcról az sugárzik, hogy *anya, apa, tudok járni!*

Nem mindig könnyű Jézussal járni, de mindig az a helyes döntés. Időnként megbotlunk, el is eshetünk, de mégis fel tudunk kelni és tovább tudunk menni úgy, hogy közben Ő mellettünk áll.

Gal 5:1 versében Pál azt írja, hogy „*Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni*” (RÚF). Mit jelent ez? Hogyan tett Krisztus szabaddá? Mi a különbség az általa kínált iga, illetve a „szolgaság” igája között, amitől Pál óv bennünket?

Biztosak lehetünk abban, hogy amit Pál értett a „szolgaság” igája alatt, az nem az Isten törvénye, a Tízparancsolat iránti engedelmségre vonatkozott. Épp ellenkezőleg, mert pontosan az engedelmség, a hit és a megértés által válik biztossá a megváltásunk, ami nem a törvényen, hanem Krisztus minket befedő igazságosságán alapszik. Ezért találhatunk igazi nyugalmat és szabadságot!

Miért van az, hogy az Isten törvénye iránti engedelmes élet nagyobb nyugalommal jár, mint a törvényszegés?

„AZ ÉN TERHEM KÖNNYŰ”

Jézus utolsó kijelentése Mt 11:30 versében a teherhordozás képét idézi: „Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”

Mózes nagyon örült, amikor újból találkozhatott Jethróval, az apósával, miután Izrael elhagyta Egyiptomot és átkelt a tengeren. Olvassuk el 2Móz 18:13-22 szakaszát! Hogyan mutatkozik meg ebben a történetben a másik terhének hordozása?

2Móz 18:13 verséből megtudjuk, hogy az emberek reggeltől estig mentek Mózeshez igazságszolgáltatásért. Amikor az apósa ezt meglátta, azt tanácsolta a vejének, alakítson ki egy olyan rendszert, ami lehetővé teszi, hogy ő a nagy dolgokra figyeljen, az egyszerűbb feladatokat pedig másokra bizza. A Szentírás szerint Mózes hallgatott Jethró tanácsára, megtette a szükséges változtatásokat.

Jézus arra akart emlékeztetni, amikor a terhe könnyűségéről beszélt, hogy bízhatunk benne, a nagy Teherhordozóban. Mózeshez hasonlóan nekünk is meg kell tanulnunk, hogy szükségünk van másokra a terheink hordozásában. 1Kor 12:12-26 részében Pál remekül bemutatja Krisztus testének a képével, milyen is az egymás terhének a hordozása. Bármilyen teher cipeléséhez jól működő test kell, láb, kar, váll, izomzat és inak.

Olvassuk el Gal 6:2 versét! Hogyan segít Krisztus törvényét betölteni az, ha egymás terhét hordozzuk?

Ennek a versnek a közvetlen szövegkörnyezete a segítségünkre lehet. Gal 6:1 versében Pál azt állítja, hogy a szelídség lelkületével helyreigazíthatjuk azt, aki kísértésbe esett (emlékezzünk csak arra, hogy Mt 11:29 versében Jézus szelídek mondja magát). A teherhordozás azt jelenti: segítünk visszatalálni annak, aki félresiklott, hogy tapasztalhassa az isteni kegyelmet. Még azt is jelenti, hogy segítünk egymásnak a nehézségekben. Görögül a „teher” szó nehéz súlyra vagy kőre utal. Emlékeztet, hogy mindannyian hordozunk terheket, és szükségünk van olyanokra, akik segítenek cipelni azokat. Isten által elrendelt gyülekezeti tevékenység egymás terheinek a hordozása, ami kedvességet igényel és együttérzést szül.

Gondoljunk arra, amikor legutoljára segített nekünk valaki olyan terhet hordozni, ami számunkra igen nehéz volt! Miért jelentett az nekünk olyan sokat? Kinek a terhét segíthetjük most mi hordozni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Biztosra vehetjük, hogy nem Krisztus igáját hordozzuk, amikor nehéznek találjuk a munkánkat, amikor panaszkodunk a nehézségek és a megmértetések miatt, amikor azt mondjuk: nincs erőnk ellenállni a kísértésnek, nem tudjuk legyőzni a türelmetlenségünket és a keresztényi élet erőltetett hegymenet. Egy másik úr igáját vettük magunkra” (Ellen G. White: *Child Guidance*. 267. o.).

„Szükségünk van állandó éberségre és buzgó, szeretetteljes elkötelezettségre, de ezek természetesen jönnek, amikor Isten ereje tartja meg az ember lelkét, hit által. Semmit, egyáltalán semmit nem tehetünk azért, hogy kedvessé váljunk Isten előtt! Nem bízhatunk sem magunkban, sem a cselekedeteinkben. Ám ha tévedő bűnösnek Krisztushoz térünk, nyugalmat találhatunk szeretetében. Isten elfogad mindenkit, aki teljes mértékben a keresztre feszített Üdvözítő érdemeiben bízunk. Fellobban a szeretet lángja a szívünkben. Lehet, hogy nem kerít hatalmába az érzelmek mámora, de maradandó, békés bizalmat fogunk tapasztalni. Minden teher könnyű, mert könnyű az az iga, amit Krisztus tesz ránk. Örömteljessé válik a kötelesség, az áldozat pedig élvezetessé. A korábban sötétségbe burkolózó utat beragyogják az igazságosság Napjának sugarai. Ezt jelenti az, ha Krisztus világosságában járunk” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 38-39. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Emlékszünk arra, hogy milyen volt az, amikor végre átadtuk magunkat Jézusnak? Meséljünk erről a pillanatról az osztályban, és emeljük ki, hogy mi készített erre!
- 2) Tanulmányozzuk Jézus imádságát Mt 11:25-27 szakaszában, majd beszéljük meg, hogyan ismerhetjük meg a kegyelmet! Miért rejti el Isten a megváltás tervét („ezeket”) a bölcsék és az értelmesek előtt, és miért fedi azt fel a kisgyerekeknek?
- 3) Hogyan segíthetünk a terheikkel küzdőknek, hogy Jézushoz forduljanak és megnyugodhassanak?
- 4) Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy mit jelent a szelídség és az alázatos szív! Nem árt az önértékelésünknek? Nem kellene elfogadnunk magunkat, főleg, ha valaki önértékelési zavarokkal küzd? Hogyan segít a kereszt és annak jelentése megérteni, hogy mit ért Jézus a szelídség és az alázat alatt? Miért ez az egyedül megfelelő lelkület a kereszt lábánál?

GALAMB GYÖNGYVÉR: VACSORÁM VELED

Bármilyen fáj, keserít
és bármilyen aggaszt,
bármilyen félelem
bárhogyan elakaszt
egy bennem születő
még gyenge fénysugárt...
akkor, éppen akkor
egyed tehetek csak
mindig és bármikor:

Fájdalom, félelem
terített asztalát
hamar lesöpörve,
marad kifeszítve
a pusztán gyalult fa
és rajta fényárban
Kenyér és Bor.
Én Tebenned
és bennem Te.

Nyugalom családi körben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 34; 39; 5Mózes 4:29; Efezus 6:1-13; Zsidók 11:17-22; 1János 3:1-2

„Ti tehát, szeretteim, mivel előre tudjátok ezt, vigyázzatok, hogy az elvetemültek tévelygései el ne sodorjanak, és saját biztos meggyőződéseiteket el ne veszítsétek. Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. Övé a dicsőség most és az örökkévalóságban” (2Pt 3:17-18, RÚF).

A fiatalember a horizontot kémlelte, majd végre megpillantotta a testvéreit. Már napok óta kereste őket. A komor arcú csoport felé közeledve integetett és kiabált nekik, de távolról sem lett meleg fogadtatásban része. *A saját testvérei tulajdonképpen meg akarták ölni.* Talán nem is volna mit elmesélni, ha nincs ott Ruben. Ő azonban meggyőzte a többieket, hogy csak lássák el az öccsük baját, aztán hajtsák egy kiszáradt kútba. Később Júda azzal a nagy tervvel hozakodott elő, hogy adják el a fiút az arra haladó rabszolga kereskedőknek. Így megszabadulnak tőle, ráadásul még egy kis pénzhez is jutnak.

Milyen rosszul működő család!

Sok mindent megválaszthatunk az életünkben, de a családjunkat nem. Senki nem tökéletes, egyikünknek sincs tökéletes családja, sem tökéletes családi kapcsolatai. Némelyek élvezhetik annak az áldását, hogy a szüleik, testvéreik és egyéb családtagjaik tükrözik Isten szeretetét, de sokaknak a helyzet kevésbé idilli. A családi kapcsolatok gyakran bonyolultak és fájdalmasak, nyugtalanítanak, megsebeznek bennünket, és olyan érzelmi terhet rónak ránk, amelyeket aztán másokon vezetünk le. Hogyan találhatunk nyugalmat Istenben életünknek ezen a terén? A héten József és a családja történetéhez lapozunk, hogy megfigyeljük, hogyan akar Isten gyógyulást és érzelmi megnyugvást adni a rosszul működő családi kapcsolatok ellenére is.

BOLDOGTALAN OTTHON

József jól tudta, hogy milyen az élet egy rosszul működő családban. Már a dédszüleivel, Ábrahámmal és Sárával kezdődött. Sára, aki meddő volt, meggyőzte a férjét, hogy menjen be Hágárhoz, a szolgálójához. A versengés azonnal elkezdődött, amint Hágár teherbe esett. Izmael és Izsák is továbbvitte a feszültséget a saját családjába, mivel ilyen légkörben nőttek fel. Izsák mindig Ézsauinak kedvezett, Jákób pedig egész életében az édesapja szeretetét és tiszteletét igyekezett elnyerni. A későbbiekben Jákóbot rászédtek, ezért vett el két lányt is, testvéreket, akik nem jöttek jól ki egymással, és azon versengtek, melyikük tud több gyereket szülni a férjének. Még a szolgálóikat is bevonták a versenybe, akiktől Jákóbnak szintén lettek gyerekei.

Olvassuk el a Mózes első könyve 34. fejezetében leírt esetet! Hogyan hatott mindez az egész családra, illetve a fiatal József érzelmeire és kapcsolataira is?

Az anyák közötti rivalizálás egyértelműen átcsapott a gyerekekre is, akik úgy nőttek fel, hogy folyton készen álltak a harcra. József bátyjai még fiatalon lemészároltak minden férfit Sikkem városában. Ruben, a legidősebb pedig azzal akarta a korosodó apja fölötti hatalmát és a vele szembeni ellenállását mutatni, hogy lefeküdt Rákhel szolgálójával, Bilhával, aki Jákób több gyerekének az anyja is volt (1Móz 35:22). József másik bátyja, Júda prostituálnak hitte megözevgyült menyét, aki aztán ikreket szült neki (Mózes első könyve 38. fejezete).

Jákób csak olajat öntött a tűzre azzal, hogy nyíltan kivételezett Józseffel, amikor drága, színes kabátot adott neki (1Móz 37:3). Ha van diszfunkcionális (rosszul működő) család, a pátriárka családja bizonyára az volt.

Miért lehet, hogy Ábrahám, Izsák és Jákób is szerepel a hithősök listáján Zsid 11:17-22 szakaszában, noha zűrös családi kapcsolatokban éltek?

Isten hithősei gyakran nem értek fel sem a saját, sem az Úr elvárásaihoz. Nem a zavaros családi kapcsolataik miatt említi őket *A zsidókhoz írt levél* 11. fejezete, hanem éppen azok ellenére! Többnyire nehéz úton tanulták meg a leckét a hitről, a szeretetről és az Istenben való bizalomról, miközben a családi problémákkal küszködtek.

A mi családjunk milyen gondokat örökölt? Hogyan segíthet kitörni ebből a mintából, legalábbis a jövőben, ha átadjuk magunkat az Úrnak?

ÚJ IRÁNYT VÁLASZTANI

József fájdalmat, kapcsolati bonyodalmakat és szorongást hordozva haladt Egyiptom felé, ahol később eladták rabszolgának. Nem volt pihentető az útja, a könnyeivel küszködött.

„Időközben József a kereskedőkkel útban volt Egyiptom felé. Ahogy a karaván délre – Kánaán határai felé – haladt, a fiú meglátta a távolban a dombokat, amelyek között atyja sátrai álltak. A magányos, fájó szívű fiú szerető atyjára gondolva keservesen sírt. Újra felémlett előtte a dótháni jelenet. Láta dühös testvéreit és magán érezte vad pillantásaikat. Fülében csengtek a kétségbeesett könyörgésére adott gúnyos, sértő szavaik. Remegő szívvel gondolt a jövőre. Hogy megváltoztak körülményei! A szeretettel dédelgetett fiúból megvetett, tehetetlen rabszolga lett. Mi lesz a sorsa egyedül, társtalannul az idegen országban, ahová tart? József egy ideig teljesen átadta magát a fájdalomnak és rémületnek...

Azután gondolatai atyja Istene felé fordultak. Gyermekkorában megtanították arra, hogy szeresse és félje Istent. Atyja sátrában gyakran hallgatta annak a látomásnak történetét, amelyet az otthonából száműzöttként és szökevényként menekülő Jákób látott... Most ezek a drága leckék felelevenedtek lelkében. József hitte, hogy atyái Istene az ő Istene is. *Akkor és ott teljesen átadta magát az Úrnak, és azért imádkozott, hogy Izrael Megtartója legyen vele száműzetése földjén*” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 172-173. o.). Egyes kultúrák a közösség szerepét az egyén fölé helyezik, míg mások arra hajlanak, hogy az egyént állítsák a közösség elé. E kettő között egyensúlyt találhatunk a Szentírásban, ami egyértelműen felszólít az Isten iránti személyes, illetve közösségi elköteleződésre is. József úgy kezdett nyugalomra találni a kapcsolataiban, hogy elhatározta: az Urat fogja követni.

Mit tanítanak a következő versek a személyes elköteleződésről: 5Móz 4:29; Józ 24:15; 1Krn 16:11; Zsolt 14:2; Péld 8:10; Ézs 55:6?

El kell határozzuk magunkban, hogy Istent fogjuk követni, így találunk nyugalomra! A hit és a lelkiesség nem örökölheto, még akkor sem, ha a felmenőink hithősök voltak. Emlékezzünk arra, hogy Istennek nincsenek unokái, csak gyermekei!

Miért olyan fontos, hogy mindennap, a nap minden pillanatában átadjuk magunkat Istennek? Mi történik, ha ezt nem tesszük meg?

HELYES ÖNÉRTÉKELÉS

Ha József egy kicsit is reménykedett abban, hogy elszökhet és valahogy hazatalál, a vágya azonnal szertefoszlott, amint Egyiptomba ért, ahol eladták. Egy előkelő házba került. 1Móz 39:1 versében az áll, hogy „egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka” vásárolta meg „az izmaelitáktól” (RÚF). A fiatalember hirtelen egy furcsa, új kultúrába és nyelvi közegbe került. A családunknak és a velünk szoros kapcsolatban lévőknek óriási a szerepe az önértékelésünk kialakulásában. József abban a tudatban nőtt fel, hogy különleges: a legkedvesebb feleség elsőszülött fia (1Móz 29:18). Vitathatatlanul ő volt az édesapja kedvence, egyedül ő kapott gyönyörű, tarka kabátot (1Móz 37:3-4). *Mégis mi lett most belőle?* Rabszolga, akit az emberek kényük-kedvük szerint adhattak, vehettek. Figyeljük meg, milyen gyorsan megváltozott a helyzete! Hirtelen mintha ellene fordult volna az élet. Józsefnek is meg kellett tanulnia azt a leckét, amit mindannyiunknak. Ha másoktól várjuk, hogy megmondják nekünk, mennyit érünk, igen rázós utunk lesz, szörnyen összezavarodunk, mert nem mindenki fogja értékelni azt, akik és amilyenek vagyunk. Abban kell megtalálnunk önmagunk értékét, amit Isten gondol rólunk, ahogy Ő lát bennünket, nem pedig abban, hogy éppen milyen szerepet töltünk be.

Hogyan lát bennünket Isten (Ézs 43:1; Mal 3:17; Jn 1:2; 15:15; Róm 8:14; 1Jn 3:1-2)?

Isten kegyelemmel színezett szemüvegen keresztül tekint ránk. Olyan lehetőséget, szépséget és tehetséget lát, amit el sem tudunk képzelni. Elvégre kész volt értünk meghalni, hogy azzá válhassunk, aminek teremtett bennünket. A kereszt rámutat bűnös állapotunkra, ugyanakkor arra is, hogy Ő milyen nagy árat fizetett értünk, mert annyira értékesnek és drágának tart bennünket. Függetlenül attól, hogy mások mit gondolnak rólunk, vagy akár mi mit gondolunk saját magunkról, Isten szeret bennünket, meg akar váltani nemcsak a bűneink hatalmától, hanem az azok okozta örök haláltól is.

A nagy kérdés tehát mindig ugyanaz: hogyan válaszolunk Isten szeretetére, ami Jézus Krisztusban mutatkozik meg?

Sokan mondják, hogy szeressük magunkat úgy, ahogy vagyunk, kritika nélkül fogadjuk el önmagunkat. Miért önbecsapás ez valójában? Miért olyan fontos, hogy az értékünk mástól, nem önmagunkból ered, hanem attól, aki megalkotott és valóban tudja, mire vagyunk képesek?

KAPCSOLATÉPÍTÉS ISTEN SZERINT

József egyiptomi története eleinte kedvezően alakult. A fiú Istenre bízta magát, aki megáldotta, így olyan tiszttségbe emelkedett Potifár házában, amit korábban el sem képzelhetett volna.

Istennek mely áldásait vehetjük észre József életében? Milyenek voltak József emberi kapcsolatai? Olvassuk el 1Móz 39:1-6 szakaszát!

Úgy tűnik, hogy József nagyon jól kijött Potifárral, és a viszonya kedvezően alakult a ház személyzetével meg a földéken dolgozókkal is. Csakhogy már gyülekeztek a viharfelhők. Valaki a házban nyughatatlan volt.

Milyen kapcsolati probléma leselkedett Józsefre? Ő hogyan kezelte a helyzetet? Olvassuk el 1Móz 39:7-10 részét!

Józsefnek Potifár feleségével volt problémája. Persze ezt inkább úgy kellene fogalmazni, hogy *Potifár feleségének volt gondja*: „tárgyként” tekintett másokra, mint akiket manipulálhat és használhat. „Használni” akarta Józsefet. Józsefről azt olvassuk, hogy „szép termete és szép arca volt” (1Móz 39:6, RÚF). A Biblia ritkán említi az emberek fizikai jellemzőit, mert Isten szerint „nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van” (1Sám 16:7, RÚF). Ebben az esetben, miközben József tisztaságra és az Isten elvei iránti hűségre törekedett, a jó kiállása inkább hátrányos tényezőnek számított. Az erkölcstelen nő erősködésének ellenálló József tette inkább hátrányosnak tűnhetett. Ő azonban a bibliai elveket követte minden emberi kapcsolatában, mint ahogy Potifár felesége esetében is. A kapcsolatokra vonatkozó bibliai elvek nem ódivatúak, amint ezt alátámaszthatják mindazok (tulajdonképpen mindenki), akik már elszenvedték a bűn következményeit. A bibliai beszámoló kiemeli, hogy ez nem egyszeri kísértés volt. Potifár felesége újból és újból megkörnyékezte Józsefet (1Móz 39:10), aki megpróbálta elmagyarázni neki, mi vezet a döntésében (1Móz 39:8-9), de mindhiába. József felismerte, hogy nem irányíthatja mások választásait, ő viszont elhatározta: Istent tisztelve fog élni, úgy szereti az embereket, úgy bánik velük. Megtanult az Úr jelenlétében élni, ez pedig segített neki ellenállni a kísértésnek.

Mindig törekszünk a Biblia elveit alkalmazni, még akkor is, ha a másik nem „játszik szabályosan”? Milyen eredményt tapasztaltunk? Olvassuk el Mt 5:43-48 szakaszát! Miért fontos, hogy így éljünk?

A NAGY KÜZDELEM SZEMÉLYES VETÜLETE

József az elvi döntése miatt szenvedett, ahogy azt a történetet olvasva megtudjuk (1Móz 39:11-20). Börtönbe vetették. Mint Potifár tulajdonát, ott helyben megölhették volna, kérdés nélkül. Egyértelmű, hogy Potifár nem hitt a feleségének, viszont tennie kellett valamit a hírneve védelmében. A Szentírás a rettenetes körülmények dacára is azt mondja, hogy „*az Úr Józseffel volt*” (1Móz 39:21, RÚF).

Nem igazságos az élet a földön. A jó nem mindig kap jutalmat és a rossz sem bünhődik meg azonnal minden esetben. Mégis van egy jó hír: József nyugalmat talált a börtönben, mert Isten vele volt, pedig kesereghetett is volna a helyzete igazságtalanságán vagy elfordulhatott volna az Úrtól.

Mit tett József, míg a börtönben volt? Hogyan viszonyult a környezetében levőkhöz? Olvassuk el 1Móz 39:21-40:22 szakaszát!

József az adott helyzetéből indult ki, nem várt az ideális körülményekre. Kapcsolatokat épített, segített másoknak, pedig a börtönviszonyok távolról sem lehettek ideálisak. Segítséget is mert kérni, vállalta, hogy sebezhetővé teszi magát. A pohárnokhoz fordult, akinek megfejtette az álmát.

Pál szélesebb képet ad a kapcsolatokról Ef 6:1-13 részében. Mire mutat rá?

Emberi viszonyaink az Isten és Sátán között zajló, korokon átívelő nagy küzdelem miniatűr tükörképei. Ez azt jelenti, hogy *nincsenek tökéletes kapcsolatok*. Van bizonyos fejlődési dinamikájuk, az ördög pedig arra akarja használni ezeket - főként a hozzánk legközelebb állók esetében -, hogy ártson nekünk és hátráltassa Isten ránk vonatkozó tervét. Hálásak lehetünk, hogy nem kell egyedül megvívniunk ezeket a csatákat! Isten Igéje felvázolja emberi kapcsolataink elveit, és a bölcsességre vonatkozó ígéret (Jak 1:5) ezekre is kiterjed. Az Úr bátorít: amikor a kapcsolataink túlságosan bonyolultakká válnak, velünk is ott lesz, ahogy Józseffel volt.

Gondoljunk Isten ígéretére Jak 1:5 versében, majd imádkozzunk, hogy kapjunk bölcsességet a kapcsolatainkhoz! Hogyan lehetünk ezen a téren is nyitottak a Szentlélek indítására?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen White a következőt írta József és Potifár feleségének esetéről: „Ez példa minden földi nemzedék számára... Isten ott lesz, hogy megvédjen bennünket, a Lelke a pajzsunk. Létezik olyan erőforrás, amihez fordulhatunk és amivel még a legsúlyosabb kísértéseknek is ellenállhatunk. Heves támadás érte József elveit, ráadásul egy befolyásos ember részéről, aki a leginkább eltéríthette volna. Ő mégis azonnal, határozottan ellenállt neki... Jóhíret és érdekeit Isten kezébe helyezte. Bár egy ideig szenvednie kellett, hogy így készüljön fel egy fontos tisztség betöltésére, az Úr ügyelt a gonosz vádoló által befeketített hírnevére, ami később, a megfelelő időben felragyogott. Isten még a börtönt is felhasználta arra, hogy felemelje Józsefet. Az erény idővel meghozza jutalmát. Isten félelme pajzsként védte Józsefet, emiatt maradt hűséges az urához, illetve Istenhez. Megvetendőnek tartotta volna a hálátlanságot, hogy visszaéljen gazdája bizalmával, még ha ő sosem tudta volna meg a dolgot” (Ellen G. White: *The Spirit of Prophecy*. 1. köt. 132. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Nem segít nyugalmat találni a kapcsolatainkban, ha csak névleg vagyunk keresztények vagy csupán kulturális értelemben vagyunk adventisták. Mi a különbség a „kulturális” adventista, illetve az igaz hívő között?
- 2) XY épp csak most csatlakozott az egyházhoz. A férje nem hisz Istenben. A nő szereti a férjét, akinek viszont nem tetszenek a változások, amelyeket a feleségénél lát. Mit tanácsolnánk a bibliai elvek alapján az új gyülekezeti tagunknak?
- 3) Lev Tolsztoj, orosz író megállapította: „Minden boldog család hasonlít egymásra, minden boldogtalan család pedig a maga módján boldogtalan.” Ilyen vagy olyan mértékig minden családban vannak hibák, hiszen bűnösök a tagjai, és mindenki a saját hibáját viszi a családi kapcsolatba. Isten kegyelméből hogyan követhetjük mindannyian a szeretet, a megbocsátás elveit stb., egymás terheit hordozva, hogy gyógyulást hozzunk a családunk körébe?
- 4) Sokan tapasztalták már, amikor jól mentek a dolgok az életükben, a családjukban, hogy hirtelen, váratlanul valamilyen tragédia érte őket. Miért igen fontos ilyenkor belekapaszkodni a hitbe, Isten Szavának az ígéreteibe? Miért kell lelkileg is felkészülni a nehéz időkre, már akkor, amikor jól megy a sorunk?

LÁNGI A. MÁRIA: MIÉRT JÖTTÉL?

Ma még a rózsák neked nyílnak,
tavaszi dalt dobol a szíved,
ma még visszanevetsz, ha rád nevetnek,
s hiszed, álmodod, hogy az élet
mindenestül a tied.
Holnap már aratódalt dúdolsz,
leatrod életed vetését,
szívedben elcsitul a tavaszi ének,
s jönnek a gondok,
hogy lelked megemésszék.
Holnapután már egészen elhal az ének,
rád borul az alkonyat,
megérkezik érted a koporsó-csónak,
s életed szürkülő egéről
lebukik a Nap.

Vajon kérdezted-e már önmagadtól,
miért jöttél, miért vagy itt?
Hiszed-e, hogy valaki ide küldött,
s ha hiszed, mit akar veled e hit?
Vagy csak azért jöttél, hogy
tavaszból, fényből, szerelemből
kicsókold a magad részét,
s verítékkal edd a kenyeredet,
a lelkedet panaszokra tépd szét?
De miért jöttél? Nem tudod,
én sem tudom, senki sem tudja ezt.
De mindenkinek, mindent megmagyaráz
a GOLGOTÁN a kereszt...

Nyugalom, kapcsolatok és gyógyulás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 42:7-24; 45:1-15; 50:15-21;
Máté 25:41-46; Lukács 23:34

„És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten tielőttestek” (1Móz 45:5).

Egy férfit azzal vádoltak meg, hogy nemi erőszakot követett el. A sértett a rendőrségi szemlén határozottan azonosította a férfit. Bár a bizonyítékok kérdésessé tették a bűnösségét, a nő kitarzott amellett, hogy Johnny volt az elkövető. Johnnyt így börtönbe zárták, és tizennégy évig ült egy olyan bűnért, amit nem követett el. Joan, a nő csak akkor ismerte el szörnyű tévedését, amikor a DNS vizsgálatnak köszönhetően felmentették a férfit. Joan találkozni akart Johnnyval, miután szabadon engedték. Vajon mit tesz majd a sokat szenvedett férfi, ha szemtől szembe kerül a nővel, aki annyi évre tönkretette az életét? A nő egy szobában várta Johnny-t. Amikor a férfi odaért, egymás szemébe néztek, Joan pedig sírva fakadt.

„Johnny egyszerűen lehajolt, megfogta a kezem, rámnézett, majd azt mondta: *Megbocsátok neked.* El sem tudtam hinni! Ott állt előttem az az ember, akit annyira gyűlöltem és akinek csak a halálát kívántam, és mégis azt mondta nekem, aki annyit ártottam neki, hogy megbocsát? Akkor kezdtem megérteni, hogy mi a kegyelem. Csak akkor kezdtem el gyógyulni és valóban megnyugodni.”

Ezen a héten a megbocsátásról fogunk gondolkodni és arról, hogyan hat ez a nyugtalan emberi szívre.

SZEMBESÜLÉS A MÚLTVAL

József sorsa végül jó irányba fordult, nagyon is. Nemcsak kiszabadult a börtönből, hanem kinevezték Egyiptom miniszterelnökévé, miután megfejtette a fáraó álmait (1Mózes 41. fejezete). Megházasodott és két gyereke született (1Móz 41:50-52). Egyiptom magtárai megteltek, mire elkezdődött a megjövendőlt éhínség ideje. Aztán egy nap József testvérei megjelentek Egyiptomban.

Olvassuk el, hogy zajlott le József és a testvérei első találkozása 1Móz 42:7-20 szakaszában! Vajon miért bonyolította József a cselekményt? Mit akart elérni az első találkozóval?

Józsefnek hatalmában állt volna bosszút állni a testvérein anélkül, hogy igazolnia kellett volna magát, őt azonban az otthon maradt családja érdekelte. Aggódott az édesapja miatt. Vajon még él, vagy a diszfunkcionális család pátriárka nélkül maradt? Mi lett Benjáminnal, a testvérével? Most az öccse került József helyzetébe, az apja szeme fénye lett. Vajon már ellene fordult a testvérei fenyegető irigysége? József olyan helyzetben volt, hogy odafigyelhetett családja sebezhető tagjaira, és úgy is tett.

A Biblia elveinek alkalmazása a kapcsolatainkban nem jelenti azt, hogy el kell viseljük vagy fogadjuk azt, ha bántalmaznak minket. Mindannyian értékesek vagyunk Isten szemében! Jézus a legnagyobb árat fizette értünk a kereszten.

Miért érinti Jézust személyesen az, ha valakit bántalmaznak vagy elhanyagolnak? Olvassuk el Mt 25:41-46 részét!

Jézus a saját vére árán váltott meg minket, törvényesen az Övéi vagyunk. Aki minket bánt, Jézus tulajdonát támadja.

A nemi, érzelmi és fizikai erőszak sosem lehet része a családi dinamikának! Ez nem privát családi ügy, amit belül kellene rendezni. Külső segítségre és közbeavatkozásra is szükség lesz. Keressünk szakértő segítséget, ha bántalmaznak minket vagy a családjunkban valakit!

Milyen bibliai elveket kell alkalmaznunk az adott nehezebb családi helyzetekben?

ELŐKÉSZÜLETEK

József megbocsátott a testvéreinek. Nem tudjuk, ez pontosan mikor következett be, de egyértelmű, hogy már megtörtént jóval az érkezésük előtt. Talán sosem fordult volna jóra a sora Egyiptomban, ha nem bocsát meg, mert elképzelhető, hogy a harag és a keserűség felemésztette volna a lelkét és tönkretette volna az Úrral való kapcsolatát. Tragédiák túlélői között végzett számos kutatás rámutat, hogy a legrettenetesebb szenvedések áldozatai számára a megbocsátás volt az a döntő tényező, ami segített nekik meggyógyulni és újból összeszedni az életüket. Megbocsátás nélkül áldozatok maradunk. Ha megtesszük, az többet jelent nekünk, mint annak, aki ártott nekünk. József megbocsátott ugyan a testvéreinek, mégsem akarta, hogy ott folytatódjanak a családi kapcsolatok, ahol elváltak: azaz, a kiszáradt dótháni veremben. Meg akarta tudni, hogy változott-e a helyzet.

Mit hallott meg József? Olvassuk el 1Móz 42:21-24 szakaszát! Mit tudott meg a testvéreiről?

Minden beszélgetést tolmácson keresztül folytattak, így József testvérei nem is sejtették, hogy érti, amit mondanak. József meghallotta a fiverei vallomását. Azt hitték, hogy ha megszabadulnak tőle, nem tudja beárulni őket az apjuknak. Úgy gondolták, nem kell többé elviselniük sem az álmait, sem azt, hogy ő az apjuk kedvence. Csakhogy a hosszú évek során büntudat gyötörte őket, megbénította őket az Isten megtorlásától való félelem. József tulajdonképpen sajnálta, hogy szenvednek. Miattuk fakadt könnyekre. József jól tudta, hogy az éhínség még évekig eltart. Ragaszkodott hozzá, hogy hozzák magukkal Benjámint, amikor legközelebb jönnek gabonát venni (1Móz 42:20), Simeont pedig addig túszként tartotta magánál (1Móz 42:24). Amikor meglátta, hogy Benjámín életben van, nagy ünnepséget rendezett, és egyértelműen kimutatta, hogy ő a kedvence (1Móz 43:34). Így akarta megtudni, hogy még mindig hajlamosak-e a megszokott irigységre. A testvérek viszont nem mutatták jelét a féltékenységnek, de József tisztában volt azzal, hogy ravaszak tudnak lenni. Elvégre volt már, hogy egy egész várost is sikerült megtéveszteniük (1Móz 34:13). Így minden bizonynyal rájött, hogy az ő sorsáról hazudtak az apjuknak (1Móz 37:31-34). Egy másik próbát eszelt tehát ki (lásd 1Mózes 44. fejezete).

Olvassuk el 1Móz 45:1-15 részét! Hogyan érzett József a testvéreivel kapcsolatban? Mit gondolt a megbocsátásról? Milyen tanulságokat vonjunk le a magunk számára ebből a történetből?

MEGBOCSÁTÁS ÉS FELEDÉS?

A meghatározás szerint a megbocsátás készség arra, hogy a megbántott ember felhagy a sértődés, a kárhoztatás és a bosszú jogával az igazságtalanul eljáró féllel vagy csoporttal szemben. Dr. Marilyn Armour, holokauszt-túlélővel foglalkozó családterapeuta azt akarta kideríteni, mit tettek ők azért, hogy feldolgozzák a velük történeteket. „A megbocsátás egész gondolata az áldozat tudatos döntése, nem olyasmi, ami csak úgy megtörténik.” A megbocsátás nem azt jelenti, hogy nem lesz következménye az esetnek; azt sem jelenti, hogy a bántalmazó fél tovább folytathatja a bántalmazást. A megbocsátás inkább azt takarja, hogy félrerakjuk a sértettségünket, Isten kezébe tesszük le a bosszúvágyunkat, máskülönben a harag, a keserűség, a sértettség és a gyűlölet miatt még sokkal rosszabb lesz a helyzetünk, mint amibe mások sodortak minket.

Milyen hatása lesz ránk annak, ha megbocsátunk? Gondoljunk Mt 18:21-35 részére!

Kérdés sem fér hozzá: ahhoz, hogy meg tudjunk bocsátani, először fel kell mérnünk, nekünk mit bocsátott meg Krisztus. Mindannyian követtünk el bűnt, és nemcsak mások ellen, hanem Isten ellen is. Elvégre a bűn az Úr, az Alkotó ellen szól, Jézusban mégis teljes bocsánatot kérhetünk minden vétkünkre, nem mintha megérdemelnénk, arról nincs szó, csak egyedül Isten kegyelme miatt. Amikor megértjük ezt a szent igazságot, amint el tudjuk fogadni a bűnbocsánatot, ha átéljük az Úr megbocsátásának valóságát, mi is képesek leszünk megbocsátani másoknak. Nem azért bocsátunk meg, mintha mások megérdemelnék, hanem azért, mert mi is megkaptuk Istentől azt, amire szükségünk volt. Mellesleg hányszor érdemeltük meg, hogy mások megbocsássonak nekünk? Azt látjuk, hogy József adott egy második esélyt a családi kapcsolatoknak. Nem róta fel a múltat, nem tért vissza arra, ami annak idején történt. József maga mögött akarta hagyni a múltat, és szeretettel, illetve elfogadással igyekezett továbblépni. Ha más hozzáállást tanúsított volna, akkor eltérő, kevésbé boldog vége lett volna ennek a történetnek.

„Boldogok, akiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és akiknek elfedeztettek az ő bűneik. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít” (Róm 4:7-8). Pál szerint tehát mit kaptunk Jézusban? Milyen hatással legyen ez a csodálatos ígéret arra, ahogyan a minket megbántó emberekhez viszonyulunk?

MEGBOCSÁTÁS A GYAKORLATBAN

A megbocsátáshoz be kell valljuk, hogy sérültünk. Ez nehéz feladat lehet, mivel időnként hajlamosabbak vagyunk eltemetni, mint feldolgozni az érzelmeinket. Az teljesen rendben van, ha elismerjük Isten előtt a nem keresztényi sértettség, sőt harag érzéseit. Gyakran olvasunk erről *A zsol-tárok könyvében*. Szabadon elmondhatjuk az Úrnak azt, ami nem tetszett nekünk, ahogy bántak velünk, illetve azt is, ami elszomorít, feldühít.

Ebben a történetben József sírva fakadt, amikor viszontlátta a testvéreit és újból átélte a múlt egyes érzelmeit.

Mit árul el a megbocsátás időzítéséről Jézusnak a kereszten elhangzott kijelentése? Olvassuk el Lk 23:34 versét!

Jézus nem várt arra, hogy előbb mi kérjünk bocsánatot. Nekünk sem kell megvárni, hogy a sértő fél kérjen tőlünk bocsánatot. Sőt anélkül is megbocsáthatunk a másíknak, hogy ő elfogadná azt!

Mt 5:44 és Lk 6:28 verse szerint hogyan viszonyuljunk azokhoz, akik fájdalmat okoznak nekünk?

A szeretethez hasonlóan a megbocsátás is egy döntéssel kezdődik, nem egy érzéssel. Elhatározhatjuk, hogy megbocsátunk, még akkor is, ha az érzelmeink nem egyeznek a döntésünkkel. Isten tudja, hogy önerőből lehetetlen meghozni ezt a döntést, de „*Istennél minden lehetséges*” (Mk 10:27). Ezért kell imádkoznunk azokért, akik megbántottak minket. Talán már meghalt az, aki fájdalmat okozott, de még akkor is imádkozhatunk azért, hogy meg tudjunk bocsátani neki.

A megbocsátás kétségkívül nem mindig egyszerű. A fájdalom és az elszennvedett kár pusztító lehet, árthat, megbéníthat és összetörhet. Meg fogunk gyógyulni, ha hagyjuk, de jóval nehezebb lesz a folyamat – ha egyáltalán bekövetkezik a gyógyulás –, ha belekapaszkodunk a keserűségbe, a haragba, a sértettségünkbe.

A keresztt a legjobb példa arra, mibe került Istennek az, hogy megbocsásson nekünk. Ha ezt is elviselte értünk az Úr, noha tudta, mennyien elutasítják Őt, akkor mi is képesek vagyunk megtanulni megbocsátani.

Kinek kell megbocsátanunk – ha nem is annak az illetőnek a kedvéért, legalább a saját érdekünkben?

NYUGALOM A MEGBOCSÁTÁS UTÁN

József családja végre megérkezett Egyiptomba. Nem volt többé sötét titok közöttük. A testvérek valószínűleg bevallották az édesapjuknak, hogy halottnak hitt fia Egyiptom miniszterelnöke lett.

Talán nem mindig lehetséges vagy bölcs dolog helyreállítani a kapcsolatokat, de ez nem jelenti azt, hogy nem is bocsáthatunk meg. Lehet, hogy nem leszünk képesek megölelni azt, aki ártott nekünk vagy nem tudunk együtt sírni vele, de szóban vagy írásban kinyilváníthatjuk a megbocsátásunkat. Utána pedig eljön az ideje annak is, hogy elengedjük a fájdalmat, amennyire csak lehet. Előfordulhat, hogy valamennyi továbbra is bennünk marad, de legalább ráléptünk a gyógyulás útjára.

Olvassuk el 1Móz 50:15-21 szakaszát! Mi miatt aggódtak József testvérei, és miért? Mit árul el róluk ez a félelmük?

József testvérei már tizenhét éve éltek Egyiptomban (1Móz 47:28), Jákob halálakor mégis attól kezdtek félni, hogy ő bosszút fog állni rajtuk. Újból belegondoltak, hogy mennyi fájdalmat okoztak neki. Ő viszont ismét, az édesapjuk halála után is biztosította testvéreit a megbocsátásáról. Ez az emlékeztető valószínűleg jót tett Józsefnek, mint ahogy a testvéreinek is.

Ha mély a seb, akkor lehet, hogy több alkalommal is meg kell bocsátanunk. Forduljunk azonnal Istenhez imában, amikor felbukkannak a rossz emlékek, és megint el kell döntenünk, hogy megbocsátunk.

Olvassuk el 1Móz 50:20 versét! Miért volt József olyan készséges, hogy megbocsássa a testvérei bűnét? Milyen magyarázatot ad erre ez az íge – legalább részben?

József határozottan hitte: az élete részét képezi Isten nagy tervének, hogy megmentse az éhínségtől az akkor ismert világot, majd pedig hozzájáruljon családja nagy néppé válásához Isten ígérete szerint. Az segített neki megbocsátani, hogy tudta: Isten felülírta a testvérei gonosz tervét, jót hozott ki belőle.

József története boldog véget ért. Mit tegyünk viszont, ha egy történet nem végződik jól? Vagy akár úgy is érvelhetnénk (a hosszú távot tekintve), hogy az lesz a boldog befejezés, amikor lezárul a bűn és a nagy küzdelem, amikor minden probléma véget ér? Hogyan segíthet ez feldolgozni a távolról sem ideális eseteket?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Amiként Józsefet a saját testvérei adták el a pogányoknak, éppen úgy Krisztust is saját tanítványainak egyike adta el legelkeseredettebb ellenségeinek. Józsefet hamisan vádolták meg és erényei miatt vetették börtönbe; éppen úgy Krisztust is igazságossága miatt vetették meg, mert önmegtagadó élete feddés volt a bűnösök számára. Bár semmi bűnt nem találtak benne, mégis a hamis tanúk bizonyágtétele alapján elítélték. József türelme és szelídsége a vele szemben elkövetett igazságtalanság és zsarnokság idején, a megbocsátásra és a jótékonyásra való készsége igazságtalanul viselkedő testvéreivel szemben szintén jelképe az Üdvözítő magatartásának, aki panasz nélkül hordozta el a gonosz emberek rosszindulatú cselekedeteit, és nemcsak gyilkosainak bocsátott meg, hanem mindazoknak megbocsát ma is, akik bűneiket megvallva eljönnek hozzá és nála keresnek bocsánatot” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 198-199. o.).

„Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. »Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé« (Róm 8:9). Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy Istennel együtt legyen az örökkévalóságban” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 168. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „Ha nem bocsátunk meg, az olyan, mintha mérget innánk és azt várnánk, hogy a másik hal meg tőle.” Mit jelent ez?
- 2) József bizonyára a gondnokát is beavatta a testvéreivel kapcsolatos néhány tervébe (pl. 1Móz 44:1-12). Hogyan hat a megbocsátás azokra, akik előtt zajlanak az események?
- 3) „Isten sohasem vezet másként gyermekeit, mint ahogy ők is választanák, ha előre láthatnák a véget, és felismernék ama terv dicsőségét, amelyet munkatársaiként véghezvihatnak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 182. o.). Gondoljuk végig a saját életünket ennek az állításnak az alapján! Hogyan segíthet ez nekünk a sok megpróbáltatás és küzdelem között, amivel szembe kell néznünk?

FÜLE LAJOS: NE NYUGODJ BELE!

Ha azt látod, hogy lelki életed
örömhiányos, kiüresedett,
fogytán hited és hálád is veled,
ne nyugodj bele!

Ha azt látod, hogy gyülekezeted
tagjaiban is hül a szeretet,
nagy része fásult, közönnyel tele,
ne nyugodj bele!

Ha azt látod, hogy egyházadban is
akad kór, s némely tanítás hamis,
hogy alig látszik KRISZTUS élete,
ne nyugodj bele!

Ha azt látod, hogy fáj e nép, e föld,
hogy magad sem vagy senkinél különb,
s nincs újulás itt, bárhogy kellene,
ne nyugodj bele!

Mert könnyörögni, sírni lehet itt!
Maga a LÉLEK is esedezik,
s minden megbánt bűn semmivé lehet,
ha az ÚR veled!

Szabadon pihenni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Királyok 18; 19:1-8; 2Királyok 2:11;
Ézsaiás 53:4-6; Máté 5:1-3; Márk 2:1-12

„Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége, kitől remegjek” (Zsolt 27:1)?

Földi szolgálata során Jézus sok beteggel találkozott, még olyanokkal is, akik halálos kórtól szenvedtek. Körbevették az emberek, hogy kigyógyítsa őket a szenvedésükből és megpihenhessenek. Ez mindig meg is történt.

Időnként csak egy szót szólt és a beteg teljesen meggyógyult. Máskor megérintette a szenvedőt, aki csodálatos módon felépült. Másokat az útjukra engedett, a gyógyulás pedig útközben következett be. Meggyógyított férfiakat, nőket, gyerekeket, zsidókat, pogányokat, gazdagokat és szegény, szerény embereket. Még a lepra és a vakság legrosszabb eseteiben szenvedők sem bizonyultak menthetetlenek a számára. A legszörnyűbb „betegségből” - a halálból - is vissza tudta hozni az embereket.

Ezen a héten a gyógyítás két igen eltérő példáját figyeljük meg. Az egyikben a beteg olyan rosszul volt, hogy nem is tudott magától Jézushoz menni. Mindenki előtt nyilvánvalók voltak a tünetei. A másik esetben a betegségnek nem mutatkoztak látható jelei. Mindkét történetben a gyógyulás Isten időzítése és módja szerint következett be.

A fájdalomtól és a szenvedéstől való megnyugvás témáját körüljárva azon a kérdésen is elgondolkodunk, amit a keresztyéni életünk során előbb-utóbb mindannyian tapasztalunk. Mi történik, ha nem kapunk választ a gyógyulásért mondott imáinkra?

Akkor hogyan nyugodhatunk meg?

A PIHENÉS GYÓGYÍTÓ HATÁSA

Akkor van a legnagyobb szükségünk a pihenésre, ha betegek vagyunk. Tesztileg kell megpihennünk ahhoz, hogy felerősödjön az immunrendszerünk.

Szükségünk van mentális nyugalomra is. Időnként nem is életveszélyes a helyzet, például megfázás vagy migrén esetén, és csak fekszünk, próbálunk nem gondolni mindarra, amit el kellene végeznünk, de egyszerűen képtelenek vagyunk rá. Súlyosabb, talán életveszélyes helyzetben pedig nem tudunk aludni, mert azon aggódunk, hogy mit fognak mutatni az orvosi vizsgálatok. Majd tépelődni kezdünk, hogy miért történik ez. Az egészségtelen életmódunk következménye lehet? A húsz évvel korábban fogyasztott drogok okozták? Az elmúlt néhány évben felszedett túlsúly hatása lehet? Isten talán azért a titkos bűnért büntet, amiről más nem is tud?

Olvassuk el Mk 2:1-4 szakaszát! Mi történt itt?

A gutaütött számára egyértelmű volt a helyzet. A *Jézus élete* c. könyvből (214-219. o.) megismerjük a háttérét. A beteg olyan dolgokat tett az életében, amikre nem volt büszke. Bűnös élete okozta a betegségét, a lelki vezetők pedig egyenesen összekötötték az okot és az okozatot: a bűneivel hozta magára a betegségét, amire így nem volt gyógyír. Jellemző ez a hozzáállás. Gyakran az köti le a figyelmünket, hogy *ki követte el*. Ha bűncselekmény történt, akkor valakinek felelni kell azért, baleset miatt valakit be kell perelni. A vádolás viszont nem hoz gyógyulást, sem helyreállítást annak, aki megbetegedett. Isten eredeti tervének nem képezte részét a fájdalom, a betegség és a szenvedés. A betegség csak a bűn után tette be a lábát a földre. Ezért ad Isten egészségügyi iránymutatást nekünk. Azt szeretné, hogy már most jobb legyen az életünk minősége. Ugyanakkor amíg a büntől beteg világban vagyunk, nem kapunk biztosítékot a betegség ellen, bármilyen szorgalommal is éljünk az egészséges elvek szerint.

Jó hír viszont, hogy Isten képes megnyugvást adni, akár betegek, akár egészségesek vagyunk! A betegségünket okozhattuk mi, vagy valaki más hanyagsága, a génjeink, de lehet egyszerűen annak a következménye is, hogy bűnös világban élünk. Isten azonban tudja, hogyan adjon nyugalmat nekünk.

Nem jó vádaskodni, amikor valaki megbetegszik. Ugyanakkor a gyógyulás és a helyreállítás felé vezető úton miért lehet fontos lépés az, ha megértjük a betegség okát?

AZ OK KEZELÉSE

A gutaütött férfit leengedték Jézus elé, és minden szem a Mesterre szegeződött. Vajon meggyógyítja azt, aki egyértelműen bűnös volt, megdorgálja a betegséget?

Hogyan gyógyította meg Jézus a gutaütött férfit? Mit tett először érte? Olvassuk el Mk 2:5-12 részét!

Gyakran fel sem ismerjük a betegséget, amíg nem tapasztaljuk a tüneteket, és csak a tüneteket gondoljuk betegségnek. Azt hisszük, hogy ha megszabadulunk a tünetektől, meg is gyógyulunk. Jézus azonban másként közelít a betegséghez. Ismeri minden szenvedés és betegség okát, és azt akarja először kezelni.

A gutaütött esetében Jézus egyből azzal kezdte, ami a férfit a leginkább zavarta, helyett, hogy a betegség nyilvánvaló hatásait kezdte volna azonnal kezelni. A beteget jobban nyomta a bűntudat és az Istentől való elszakadás súlya, mint maga a kór. Az ember képes bármilyen testi szenvedést elviselni, ami csak érheti a bűnös világban, ha meg tud nyugodni Istenben. Jézus így egyből a probléma gyökeréhez nyúlva először megbocsátást kínált.

A vallási vezetők megdöbbentek, amikor Jézus megbocsátotta a beteg bűneit. Kimondatlan vádjukra válaszul aztán feltett egy kérdést.

Olvassuk el Mk 2:8-9 verseit! Mit kérdezett Jézus az írástudóktól? Valójában mi volt a problémájuk?

Beszélni könnyű, de ez nem vonatkozik arra, ha Isten szól. Ő hatalmas szavával teremtette meg a világot (1Mózes 1. fejezete). Bár a megbocsátás nem látható, mégis ára van: Isten Fiának kereszthalállal kellett fizetnie érte. Minden egyéb másodlagos. Jézus úgy döntött, hogy meggyógyítja a gutaütött embert, ezzel mutatja be a megbocsátás erejét és valóságát.

Isten először a bensőnket szeretné meggyógyítani, máskor viszont az azonnali fizikai gyógyítással kezdi, mint a gutaütött esetében. Időnként azonban a testi gyógyulással várni kell a feltámadás reggeléig. Üdvözítőnk mindenestre azt szeretné, hogy megnyugodjunk a szeretetében, kegyelmében és bűnbocsánatában már most, a szenvedésben is.

Hogyan találhatunk megnyugvást és békét akkor, ha nem kapunk választ a gyógyulásért mondott imánkra, legalábbis egyelőre nem?

MENEKÜLÉS

Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) adatai szerint nincs mindig látható jele a világ legelterjedtebb betegségének, ami több mint háromszázmillió embert érint minden egyes évben. A cselekvőképtelenség első számú oka világszerte a depresszió, ami a globális betegségteher jelentős tényezője. Sajnos a kereszténység körein belül nem beszélnek sokat a depresszióról, mert úgy tűnhet, mintha ez a hit hiányát jelezné. Elvégre a hívőknek nem mindig örömmel, boldogsággal és hasonló érzelmekkel kellene élniük? A depresszió nem annak a jele, hogy valami nincs a helyén a jó Istennel való kapcsolatunkban? A legtöbben tudják, hogy ez nem igaz. Ez nem az Istenbe vetett hit vagy bizalom hiányát jelenti. A *Zsoltárok könyvét* olvasva láthatjuk, hogy mennyi fájdalom, szenvedés és gyötrellem érheti az Úr hűséges gyermekeit is. Időnként lassan és csendben telepszik ránk a depresszió, és csak akkor ismerjük fel, amikor már szorosan a markában vagyunk. Máskor hamar lesújt, különösen egy kifejezetten megterhelő érzelmi vagy fizikai történés után. Például Illés, Isten hűséges prófétája a Kármel-hegyi események után teljesen kimerült testileg és érzelmileg is.

1Királyok 18. fejezetében Illés látta, hogy Isten csodálatos módon tüzet hoz le a mennyből. Az imájára válaszul eleredt az eső, véget ért a hároméves szárazság ideje. Miért futott el mégis, amikor Jézabel megfenyegette? Olvassuk el 1Kír 19:1-5 szakaszát!

Illés igen kimerítő huszonnegy órán volt túl. Ez az eset váltotta ki nála a depressziót, főleg, ha hozzávesszük a hirtelen ébredést és a halálos fenyegetést. A prófeta ott volt, amikor Baál prófétáit lemészárolták, sőt az is lehet, hogy néhányuk életének a saját kezével vetett véget (1Kír 18:40). Bármennyire igazságos is a cél, az ilyesmi könnyen kiválthat poszttraumás stresszt a szemtanúknál, az eset résztvevőiben azonban még inkább. Illés tehát futni kezdett, megpróbált elmenekülni. Van, hogy a hűtőhöz szaladunk és igyekszünk magunkat újra boldoggá enni. Előfordul, hogy megpróbáljuk kialudni az érzelmi kimerültséget. Máskor új kapcsolatot, munkát vagy helyet keresünk menekülés közben. Talán még több munkába temetjük magunkat, újabb határidőkre, időpontokra koncentrálnak, miközben még gyorsabban igyekszünk elfutni a névtelen valami elől, ami elszívja az örömeinket és a nyugalomunkat. Természetesen sokan ilyen vagy olyan „gyógyszert” is használnak, hogy tompítsák a fájdalmukat. Végző soron ezek a dolgok azonban csak elfedik a tüneteket, nem oldják meg a problémát, sőt gyakran csak súlyosbítják azt.

TÚL FÁRADT A MENEKÜLÉSHEZ

1Kir 19:4 versében Illés azt mondja, hogy nem különb az elődeinél. Miről beszél itt?

Amikor Illés végre megállt, a bűntudat egyből rázúdult. Felismerte, hogy hirtelen távozásával elszalasztotta az alkalmat, ami nagy megújulásra adott volna lehetőséget Izraelben. Csalódást okozott azoknak, akiknek szükségük volt rá. Most pedig képtelen volt bármit is tenni a helyzet érdekében. Így az önvizsgálat fájdalmas pillanataiban, a nép történelmét jól ismerve úgy látta magát, mint amilyen valójában volt. Ez fájdalmas felismerés lehet bármelyikünk számára – mármint az, hogy kik is vagyunk valójában –, nem igaz? Milyen hálásaknak kell lennünk az ígéretért, hogy Isten úgy lát bennünket Krisztusban, amilyenek Őt látja, mindegy, mennyire bűnös az életünk! Mi másban reménykedhetnénk, mint abban, hogy hittel igényelhetjük Krisztus igazságát (lásd Fil 3:9)? A depresszió mindenesetre módot talál arra, hogy az önsajnálát sötét örvényébe szippantson be bennünket. Azután néha arra kezd gondolni az ember, hogy a halál az egyetlen kivezető út.

Úgy tűnik, hogy Illés esetében is erről volt szó. Túl sok volt ez neki. „*Elég most már Uram! Vedd el az életemet, mert nem vagyok jobb az elődeimnél*” (1Kir 19:4, RÚF)!

A jó hír, hogy a Nagy Orvos nem ítélte el Illést. Isten jobban érti nálunk, hogy mivel állunk szemben, amikor a depresszióval küzdünk. „Ha pillanatnyilag nincs is rendkívüli bizonyítékunk arra, hogy Megváltónk és Üdvözítőnk szeretettel és részvétellel hajol le hozzánk, ez mégis úgy van. Bár láthatóan nem érzékeljük a jelenlétét, keze mégis szeretettel és szívbeli részvétellel megpihen rajtunk” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 72. o.).

Isten ismeri és megérti, hogy erőnk „*felett való út*” (1Kir 19:7, RÚF) áll előttünk, de esetenként meg kell várja, amíg megállunk, csak azután léphet közbe. A fuldokoló emberek időnként annyira összezavarodnak, hogy birokra kelnek az vízi mentőkkel, akiknek ilyenkor hátrálniuk kell, meg kell várniuk, amíg az áldozat eszméletét veszti.

Minnek a reményét és vigasztalását kínálják a következő versek: Zsolt 34:19; 73:26; Ézs 53:4-6; Mt 5:1-3?

TÖBB MINT PIHENÉS

Isten tudta, hogy a sok futás kifárasztotta Illést. Jól látta, hogy a próféta nemcsak testileg, hanem érzelmileg is kimerült és hatalmas adag büntudatot hordozott. Az Úr tiszta lapot és nyugalmat adott Illésnek, ahogy Jézus is tette sok évvel később a gutaütött esetében. A próféta végre valóban elaludhat és felfrissülhet.

Arra számítanánk, hogy a történet itt véget ér, pedig nem így van. Isten nem csak egyszer ad lehetőséget a pihenésre. Ha belépünk Isten nyugalmaiba, az gyógyít, mert ott lassan elfelejtjük a helytelen gondolati mintákat és az ártalmas szokásokat. Isten nem kapkodja el a gyógyítást.

Olvassuk el 1Kir 19:5-8 szakaszát! Hova ment Illés és miért?

A pihenés után Illés újból futni kezdett. Ez alkalommal Isten igazította útba. Az Úr tudja, hogy az élet a bűnös világban depressziót okozhat és okoz is. Tisztában van azzal, hogy kényszert érzünk a futásra, de Ő szeretné irányítani a lépteinket. Azt akarja, hogy hozzá fussunk és ne önpusztító módon próbáljunk megbirkózni a helyzettel. Amint felé vesszük az irányt, megtanít bennünket, hogy figyeljünk a „*halk és szelid*” (1Kir 19:12) hangra, ami nyugalmat ad.

Illésnek arra sem volt ereje, hogy felkeljen és Istenhez menjen. Az Úr adott erőt neki a találkozáshoz, és szebb jövőt ígért neki.

Amikor Illés a fenyőfa alatt ülve meg akart halni, azt hitte, hogy már semmi jót nem várhat az élettől.

Olvassuk el 1Kir 19:15-16 és 2Kir 2:11 verseit! Milyen terve volt Istennek Illésre nézve?

Az Úr tudta, hogy várnak még szebb napok Illésre. Meg fog gyógyulni, amikor megtanulja Isten ritmusa szerint szabályozni az életét, elfogadni tőle a nyugalmat. Még királyokat kellett felkennie és ki kellett választania az utódját. Az Úr már tudott Elizeusról, aki aztán olyan közel került Illéshez, mintha a fia lett volna. Isten látta, hogy a próféta hittel újból kér majd tüzet a mennyből (2Kir 1:10). Illést nem egy fenyőfa alatt, elkeseredetten éri utol a halál, hanem tüzes szekér ragadja el a mennyei nyugalomba.

Miért kell mindig Isten erejében bízunk, miért nem szabad feladnunk, bármennyire rosszul is érezzük magunkat? Mit tanulhatunk meg erről Illés történetéből?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A körülmények folyamatos változásával a mi tapasztalataink is változnak, és ezek vagy boldoggá tesznek, vagy elkeserítenek. A körülmények alakulása azonban nem változtathatja meg azt, ahogyan Isten hozzánk viszonyul. Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és arra kér bennünket, hogy kérdés nélkül bizzunk a szeretetében” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. 120. o.).

„Tekintsetek Jézusra! Küldjétek a mennybe csendes, hitből jövő imákat! Kapaszkodjatok Isten erejébe, akár van valami különleges érzésetek, akár nincs! Haladjatok előre, mintha minden imátok Isten trónja előtt lenne, és azokat máris megválaszolta volna az, akinek az ígéretei mindig teljesednek! Menjétek előre énekelve és Istennek dallamot írva szívetekben, még akkor is, amikor terhek és szomorúság sújtanak le benneteket! Úgy mondom nektek, mint aki tapasztalatból tudja, hogy így járva világosság jön rátok, örömben lesz részetek, a köd és a felhők pedig visszavonulnak. Az árnyék és sötétség elnyomó hatalmából átjutunk Isten jelenlétének tiszta világosságába” (Szemelvények Ellen G. White írásából. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 224-225. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1)Általában nem könnyű a mentális problémákkal vagy depresszióval küzdőknek segíteni. A gyülekezetünk milyen stratégiát követve szolgálhatna hatékonyabban a depressziótól szenvedőknek?
- 2)Sokszor küszködünk azzal, hogy igazán nyitottan és őszintén tudjunk Istenhez fordulni. Fussunk át néhány zsoltárt és figyeljük meg, mennyire voltak a Biblia írói nyíltak, őszinték az Úrral! Hogyan alakíthatunk ki mi is hasonló légkört a gyülekezetben?
- 3)Nem könnyű imádkozni, amikor depresszióba esünk. Beszéljük meg, hogy milyen ereje van a közbenjárói imának olyanokért, akik nem tudnak önmagukért könyörögni!
- 4)Miért olyan fontos emlékezni arra, hogy a hit nem érzélem? Nem jelenti azt, hogy nincs hitünk vagy nem bízunk Istenben, ha elkese-redünk, elcsüggedünk, ha félünk és aggódunk! Csupán abban a pillanatban elkeseredtünk, elcsüggedtünk, féltünk és aggódtunk. Mindannyian kerültünk már ilyen helyzetbe. Hogyan tanulhatjuk meg, hogy bármennyire nehéznek tűnik is a helyzet ilyenkor, hittel Istenbe kell kapaszkodni?
- 5)Milyen reménységet kínál a gutaütött férfi története, főleg, ha minket is megbetegített a saját bűnös életmódunk?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: EGYÜTTÁLLÁS

(FP-nek)

Egy kopott templom
Egy havas táj
Egy kék színárnyalat
Egy barna göröngyös út
 megpróbál
 festményé összeállni

Egy kopott élet
Egy édes-keser nyár-éj
Egy valahonnan tóduló emlék
 Egy csillagfény a szavakon
 megpróbál
 emberré összeállni

A nyugalom ritmusa

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1; 2Mózes 16:14-31; 20:8-11;
5Mózes 5:12-15; Zsoltár 92; Ézsaiás 58:13

„Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után” (1Móz 2:3, RÚF).

Vajon ki tudja valóban elképzelni, hogy milyen lehetett a teremtés, amikor a sötétségben világosság gyűlt, az óceánokban élet pezsdült, a madarak hirtelen felröppentek? Milyen volt Ádám és Éva természetfeletti megteremtése? Fel sem foghatjuk, hogyan tudta mindezt megtenni Isten!

Ezek után azonban az Úr figyelme másfelé fordult, ami első ránézésre nem tűnik olyan lenyűgözőnek, mint amikor bálnák vetődnek ki a vízből, nem olyan káprázatos, mint a tollak mintázata. Isten egyszerűen létrehozott egy napot, a hetedik napot, majd különlegessé tette azt. Már azelőtt felállított egy emlékeztetőt, hogy az emberiség belevetette volna magát az önmagára kényszerített, stresszes életmódba. Az Úr azt akarta, hogy ezen a napon megálljunk és kifejezetten élvezzük azt, amikor csak úgy lehetünk, nem *kell* semmit tennünk, amikor örülhetünk az ajándékainak, mint a fű, a levegő, a vadvilág, a víz, az emberek, de főként dicsőíthetjük minden jó ajándék Alkotóját.

A meghívás még azután is állt, hogy az első emberpárnak el kellett hagynia az Édent. Isten azt akarta, hogy ez a jel kiállja az idő próbáját, ezért már a kezdetekkor beleszötte az idő fonalába.

Ezen a héten Isten meghívását tanulmányozzuk majd, amellyel újból és újból, minden hetedik napon dinamikus pihenésre hív minket.

A PIHENÉS ELŐZMÉNYE

Isten ott volt a kezdetekkor. Szólt, és amit mondott, az meglett. A világosság elválasztja a nappalt az éjszakától. Az eget és a tengert a második napon hívta elő. A szárazföld és a növényzet a harmadik napon következett. Isten alkotta meg az idői és földrajzi kereteket, amelyeket majd a következő három nap során töltött be. Az égboltot nappal és éjjel más fény uralja. A legősibb kultúrák történeteitől eltérően a bibliai teremtéstörténet egyértelművé teszi, hogy a nap, a hold és a csillagok nem istenségek, csak a negyedik napon jelentek meg, és engedelmeskednek a Teremtő szavának.

Mózes leírása szerint étellel és gyönyörűséggel teljes volt az ötödik és a hatodik nap (1Móz 1:20-31). A madarak, a halak és a szárazföldi állatok mind betöltik az Isten által számukra előkészített teret.

Mire utal az, ahogyan az Úr a teremtést értékelte? Olvassuk el 1Mózes 1. fejezetét!

Isten nem akármilyen, *hanem tökéletes világot* alkotott! A földön nyüzsögtek az állatok. Az Úr minden nap végeztével elmondta, mintha egy fülbemászó dallam refrénje lenne, hogy „jó”.

Miben különbözik az emberiség megteremtése a világ többi részének teremtésétől? Olvassuk el 1Móz 1:26-27 és 2:7, 21-24 verseit!

Az Úr lehajolt, elkezdte formálni a port. Az Isten képére és hasonlatosságára történt teremtés a bensőséges és közeli kapcsolat bemutatása. Isten lehajolt, életet lehelt Ádám orrába, aki élő lény lett. A teremtés hetének újabb fontos eleme, hogy Évát különleges módon, Ádám bordájából teremtette meg az Úr. Az emberiségre vonatkozó eredeti tervének részét képezte a házasság, ami az 'is, illetve az 'issáh, a „férfi” és a „nő” közötti, szent bizalmon alapuló párkapcsolat.

A refrén kissé másképp cseng, amikor Isten megszemlélte a hatodik napon teremtett összes alkotását: „*És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó*” (1Móz 1:31, RÚF).

Gondoljunk bele, hogy milyen gyökeresen különbözik a Biblia teremtéstörténete attól, amit sokan Isten Igéjének vezetése nélkül tanítanak! Ezek szerint mennyire kell a Szentírásra hagyatkoznunk ahhoz, hogy megérthessük az igazságot?

A PIHENÉS PARANCSA

A teremtett világ „igen jó” volt, de a teremtés még nem ért véget. A hét azzal zárult, hogy Isten megpihent és különlegesen megáldotta a hetedik napot, a szombatot. *„Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után”* (1Móz 2:3, RÚF). A szombat része Isten teremtésének, sőt abban csúcsozódik ki. Isten megpihent és lehetőséget teremtett a közösségre, amiben az emberiség (annak idején Ádám és Éva szűk családi köre) megpihenhet a mindennapi feladataitól, megnyugodva a Teremtő mellett. A bűn sajnos betört a világba és mindent megváltoztatott. Nincs többé lehetőségünk szemtől szemben kapcsolatot tartani Istennel. Attól kezdve fájdalmas a gyerekszülés, nehéz a munka, a kapcsolatok törékenyek, nem jól működnek stb. A bűnös világban mindannyian a bajok litániájaként ismerjük az életet. Mindezek között mégis megmaradt Isten szombatja mint teremtetségünk időtálló jelképe, valamint újjáteremtésünk reménye és ígérete. Ma, a bűneset után mennyivel nagyobb szükség van a szombati nyugalomra, mint azelőtt! Sok évvel később az Úr ismét erre a különleges napra emlékeztetett, amikor kiszabadította népét az egyiptomi szolgaságból.

Olvassuk el 2Móz 20:8-11 szakaszát! Milyen tanítás rejlik ebben a részben a szombat fontosságáról a teremtés összefüggésében?

Isten ezzel a paranccsal arra szólít, hogy emlékezzünk a gyökereinkre. Sokak hitével ellentétben nem rideg, részvétlen, vak erők véletlenszerű termékei vagyunk. Épp ellenkezőleg! Isten a saját képére teremtett meg bennünket, azért alkotott minket, hogy kapcsolatot tartsunk vele, még ha az egyiptomiak értéktelen rabszolgákként bántak is az izraelitákkal. Minden egyes szombattal Isten különleges módon arra emlékeztette őket, hogy ne feledjék, kik is valójában, hiszen a saját képére teremtette őket.

„A [szombat a] teremtés művére emlékeztetett, ezáltal Isten hatalmának és szeretetének jele lett” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 229. o.).

Gondoljunk a hatnapos teremtés tanának jelentőségére! Olyan fontos, hogy Isten megparancsolja: kivétel nélkül minden egyes héten különítsük el az életünk egyheted részét, emlékezzünk meg erről! Mennyire lényeges tehát megemlékeznünk arról, hogy valójában honnan származunk, ahogyan Mózes első könyve is bemutatja?

ÚJ KÖRÜLMÉNYEK

Negyvenéves pusztai vándorlás után új nemzedék nőtt fel, akiknek csupán halvány emléke volt Egyiptomról, már ha emlékeztek egyáltalán. Az életük nagyban különbözött a szüleikétől. Ez az új generáció többször is tanúja volt a szülők hitetlenségének, aminek következményeként nekik is vándorolniuk kellett a pusztában, míg az előző nemzedék ott halt meg. Részük lehetett abban az előjogban, hogy a táboruk közepén állt a szentély. Láthatták a felhőt, ami Isten jelenlétét jelképezve lebegett a sátor fölött. Amikor felemelkedett, tudták, hogy ideje összecsomagolni és követni. A nappal árnyékot, éjszaka pedig meleget adó oszlop folyamatosan emlékeztette őket Isten szeretetére és gondviselésére.

Milyen személyre szabott emlékeztetőt kaptak a szombati nyugalommal kapcsolatban? Olvassuk el 2Móz 16:14-31 szakaszát!

A széles körben elterjedt teológiai magyarázattal ellentétben ezek a versek azt bizonyítják, hogy a hetednapos szombat megelőzte a Sínai-hegyi törvényadást. Mi történt ekkor? Az Istentől kapott különleges étel naponta emlékeztette őket arra, hogy a Teremtő tartja fenn az egész világot. Az Úr kézzelfogható módon gondoskodott szükségleteikről. Minden egyes nap csoda történt, amikor az étel a nappal együtt jelent meg és tűnt el. Ha valaki el akarta tenni a mannát másnapra, az megrothadt és megbűdösödött. Pénteken mégis kétszeres mennyiség hullott belőle, és a szombatra kellő adag csodálatos módon friss maradt. Izrael ekkor már gyakorolta a szentélyszolgálatokat, illetve megkapta a törvényeket és rendelkezéseket is, amelyekről *Mózes harmadik és negyedik könyve* ír. Az idős Mózes mégis magához hívott mindenkit, felidézte előttük a történelmüket és elismételte a törvényeket, amelyeket Istentől kaptak (lásd 5Móz 5:6-22). Az új nemzedék végül beléphetett az ígért földjére. Izrael vezetőváltás előtt állt, az idős Mózes pedig biztosítani akarta, hogy ez a nemzedék emlékezzen arra, kik ők és mi a küldetésük. Nem szerette volna, hogy ők is elkövessék a szüleik hibáját, ezért újból ismertette Isten törvényeit. Megismételte a Tízparancsolatot, hogy ne feledje azt el a Kánaán meghódítása küszöbén álló generáció.

A saját életünkre nézve: Jézus második eljövetele csupán néhány pillanattal következik be a halálunk után. Visszatérése így mindig közelebb, sokkal közelebb van, mint gondolnánk. Hogyan emlékeztet bennünket a szombatünneplés nemcsak arra, hogy Isten mit tett értünk, hanem arra is, amit majd visszajövetelekor tesz?

ÚJABB OK A PIHENÉSRE

Izrael a Jordán túlsópartján táborozott. Elfoglalták Básán királyának és a két emóreus királynak a földjét. Mózes ismét összehívta a népet ebben a döntő pillanatban, és emlékeztette őket, hogy a Sínainál kötött szövetség nemcsak a szüleikre volt érvényes, hanem rájuk is az. Majd folytatásként újból elismételte a Tízparancsolatot, szintén a saját érdekében.

Vessük össze 2Móz 20:8-11 és 5Móz 5:12-15 részeit! Mi a különbség a kettő között a szombat parancsolatának megfogalmazásában?

2Móz 20:8 verse a „*Megemlékezzél*” szóval, 5Móz 5:12 verse pedig a „*Vigyázz*” szóval kezdődik, a „*megemlékezzél*” szó pedig kicsivel később következik a parancsolatban (5Móz 5:15). Abban az igeszakaszban arra kellett emlékezniük, hogy rabszolgák voltak. Bár az a nemzedék már szabadon nőtt fel, ők is rabszolgaságba születtek volna, ha nem kerül sor a csodálatos szabadításra. A szombat parancsolatának arra kellett emlékeztetnie őket, hogy ugyanaz az Isten hajtotta végre a teremtést és a szabadítást is: „*és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral*” (5Móz 5:15).

Ez az igazság jól illett az izraeliták akkori körülményeihez, hiszen másodjára álltak az ígéret földje határánál, negyven évvel az előző generáció csúfos kudarca után. Önmaguktól ugyanúgy képtelenek lettek volna elfoglalni azt a területet, mint ahogy atyáik sem menekülhettek volna el Egyiptomból. Szükségük volt Istenre, aki „*erős kézzel és kinyújtott karral*” cselekszik.

A szombat új jelentéskörrel bővült. Izraelnek azért kellett megünnepelnie a szombatot, mert az Úr a szabadító Isten (5Móz 5:15). A szombat parancsolata persze nem különül el a teremtéstől 5Mózes 5. fejezetében sem, még ha itt egy újabb indokot is látunk, ami Izrael kiszabadítása. Bizonyos értelemben Izrael népének az Egyiptom földjéről való szabadulása egyben az új teremtés kezdőpontja is, hasonlóan a *Mózes első könyvében* található teremtéstörténethez. Izrael szabaddá tett népe Isten új teremtése lett (lásd még például Ézs 43:15 versét). Mivel a kivonulást a bűntől való szabadulás, azaz a megváltás jelképének is tartjuk, a szombat mind a teremtés, mind a megváltás jelképe. A szombat tehát rámutat Jézusra, a Teremtőnkre és Szabadítónkra.

Olvassuk el Jn 1:1-13 szakaszát! Mit tanítanak ezek a versek Jézusról, a Teremtőről és Üdvözítőről?

SZOMBATÜNNEPLÉS

Isten megparancsolta népének, hogy ünnepeljék meg a szombatnapot. A gyilkosságot és lopást tiltó rendelkezés mellett ott van a szombatról való megemlékezés követelménye is, azt viszont a Biblia nem részletezi, pontosan hogyan kell megtartani.

Milyen légkört teremtsünk és árásszunk magunk körül szombaton? Olvassuk el a 92. zsoltárt és Ézs 58:13 versét!

A szombattartás azt jelenti, hogy a teremtést és a megváltást ünnepeljük, ezért kell a boldogság és az Úrban való öröm, nem pedig a komorság légkörének áthatnia.

A szombatról való megemlékezés nem a hetedik napon kezdődik. Az első szombat a teremtési hét tetőfoka volt, úgy nekünk is egész héten meg kell emlékeznünk „a szombatnapról”, előre tervezve, hogy félretehessük a heti munkánkat és megszentelhessük a hetedik napot, amikor végre beköszönt. Igen fontos, hogy egész héten tudatosan készüljünk a szombatra, de főleg az előkészület napján (Mk 15:42), azaz pénteken, mivel örömmel várjuk a következő, különleges napot.

A szombatünneplés melyik fontos részét emeli ki 3Móz 19:3 verse?

A szombatünneplés azt jelenti, hogy ápoljuk a kapcsolatunkat a családdunkkal és a barátainkkal. Isten időt ad arra, hogy figyeljünk az egész családukra, ezzel pihenést biztosított a szolgálóknak és a család állatainak is (lásd 2Móz 20:8-11). A szombat és a család kéz a kézben jár.

A pihenés és a családi időtöltés fontos, azonban a szombat megtartásához az is hozzátartozik, hogy részt veszünk az istentiszteleten a gyülekezeti családukkal. Amikor Jézus a földön járt, Ő is elment az istentiszteletekre, vezette is azokat (lásd 3Móz 23:3; Lk 4:16; Zsid 10:25).

A pörgő heti rutinunk és ritmusunk között a szívünk mélyén vágyunk a valódi szombati nyugalomra, az Alkotónkkal való meghitt közösségre. Beléphetünk a szombati ritmusba és nyugalomba, ha tudatosan leállunk a feladataink végzésével, nem tervezgetünk, hanem Istennel töltünk időt, illetve ápoljuk a kapcsolatainkat.

Mi a tapasztalatunk eddig a szombattal és az áldásaival kapcsolatban? Mit tehetnénk, hogy számunkra még szentebb legyen ez a nap, olyan, amilyenek lennie kell?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét teremtett műveiben szemléljük... Tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon jobban, mint bármely más napon!... Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére és szeretetére irányítja” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 14. o.).

„Az Úr azért is szabadította meg Izraelt az egyiptomi fogságból, hogy megtarthassák szent szombatját... Mózes és Áron nyilván újból tanítani kezdett a szombat szentségéről, ezért is panaszkolt a fáraó: »ti elhagyjátok velök az ő munkáikat« (2Móz 5:5). Ez arra utal, hogy Mózes és Áron már Egyiptomban megkezdte a szombat reformját.

Viszont a szombat megtartásával nem az egyiptomi szolgaságukról kellett megemlékezni, hanem annak öröméről, hogy megszabadultak a szombatünneplést megnehezítő egyiptomi vallási elnyomás alól. A szolgaságból való szabadulásuknak örökre együttérzést kellett kiváltania a szívükben a szegények, illetve az elnyomottak, az árvák és az özvegyek iránt” (Ellen G. White: *From Eternity Past*. 549. o).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Néhány keresztény, sőt néhány adventista is úgy tartja, hogy a teista evolúció a teremtés helyes magyarázata. Hogyan világít rá a szombat arra, hogy a teista evolúció gondolata összeférhetetlen a hetednapi adventista tanítással? Mi értelme volna több milliárd év emlékére megszentelni a hetedik napot? Ráadásul Isten Igéje kifejezetten állítja, hogy az Úr a teremtés első hat napja után szentelte meg a szombatot!
- 2) Mit mondanánk arra az évrre, hogy mindegy, melyik nap, csak különítsünk el egy napot a hétből? És arra mit felelnénk, hogy Jézus a szombati nyugalomunk, ezért nincs szükség egyetlen pihenőnapra sem?
- 3) A szombatünneplés hogyan lesz a szabadság és a felszabadulás emlékeztetője? Hogyan kerülhetjük el, hogy korlátozó és törvényeskedő jellegű legyen?
- 4) Egyesek azt vallják, hogy a szombatünnepléssel az ember megpróbálja „bedolgozni” magát a mennybe. Mellesleg milyen logika szerint „dolgozhatnánk be” magunkat oda a hetedik napi pihenéssel?

DÖMÖTÖR TIBOR: ISTENI MÁGNES

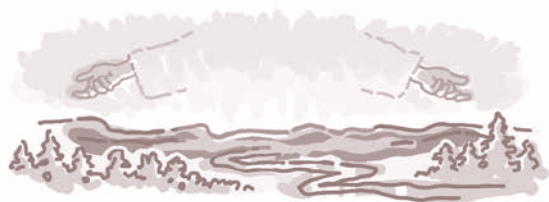
Vonzóerő,
csodálatos dolog:
nem látható,
mégis van, hat, mozog.

Istenerő,
titka mindenségnek,
mozgatója
fénynek és sötétnek.

Irányítja
sorsunkat és jövőnk,
benne élünk,
Ő a mi Teremtőnk.

Egy napon majd
- mily kimondhatatlan -
láthatóvá
lesz a láthatatlan!

Szombati nyugalom

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:26-27; 9:6; 2Mózes 19:6;
János 5:7-16; Róma 6:1-7; 2Péter 2:19

„Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken” (3Móz 23:3).

Mindenféle érvet lehet hallani a hetednapos szombat ünneplése ellen, nemde? Jézus a szombatot vasárnapra változtatta, vagy eltörölte, vagy Pál törölte el, vagy az apostolok váltották fel vasárnapra, tekintettel a feltámadásra és így tovább. Az elmúlt években egyes érvek még kifinomultabbá váltak, például az, hogy Jézus a szombati nyugalomunk, ezért nem kell megszentelnünk sem azt, sem egyetlen más napot. És bármilyen furcsa, mindig felbukkan az az érv is, hogy a hetedik napon való megpihenéssel csak a mennybe próbáljuk „bedolgozni” magunkat.

Másrészt viszont vannak olyan keresztények, akik mostanában fokozottabban érdeklődnek a nyugalom és a nyugalom napjának a kérdése iránt, és bár a vasárnap mellett érvelnek vagy amellett, hogy a nap nem is számít, mégis elkezdtek foglalkozni a nyugalom bibliai gondolatával, jelentőségével.

Hetednapos adventistaként természetesen látjuk, hogy Isten erkölcsi törvénye örök. A negyedik parancsolat iránti szó szerinti engedelmesség pedig nem azt jelenti, hogy be akarnánk „dolgozni” magunkat a mennybe, mint ahogy az ötödik, a hatodik, az első vagy bármelyik másik parancsolatnak való megfelelés sem azt fejezi ki.

Ezen a héten tovább vizsgáljuk a nyugalmat, amit Isten a szombat parancsolatában adott, illetve azt, hogy ez miért fontos.

A SZOMBAT ÉS A TEREMTÉS

Az egész Tízparancsolatból egyedül a negyedik kezdődik a „Megemlékezzél” igével. Nem úgy szól, hogy „Megemlékezzél arról, hogy ne lopj”, avagy „Megemlékezzél arról, hogy ne kívánd...” Csak azt olvassuk, hogy „Megemlékezzél a szombatnapról...”

Felidézendő történelemre, a múltban történetekre utal az „emlékezés” gondolata. Amikor visszatekintünk, a múlt felé fordulunk. A „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” felhívás közvetlenül visszavezet a teremtés hetéhez.

Olvassuk el 1Móz 1:26-27 és 9:6 verseit! Ezek szerint mennyire különleges az ember? Mennyiben különbözünk Isten többi földi teremtményétől? Miért olyan fontos tisztán látni ezt a megkülönböztetést?

A teremtésre emlékezve arra gondolunk, hogy Isten a saját képére alkotott meg bennünket, és ez másra nem vonatkozik a teremtéstörténetben. Egyértelmű, hogy emberként alapvetően különbözünk a bolygó minden más élőlényétől, bármennyire egyezik is a DNS-ünk egyes állatfajkéval. A közkeletű hiedelemmel ellentétben nem csupán fejlettebb majmok vagy egy ősi főemlős evolválódott változatai vagyunk. Emberként az Úr képét hordozzuk magunkban, egyediek vagyunk az egész teremtett világban.

Hogyan emlékeztet a teremtés története a teremtett világgal való kapcsolatunkra (1Móz 2:15, 19)?

A természet világa iránti kötelességeinkre is emlékeztet, ha felismerjük, hogy Isten hozta létre a világunkat, ami fölött uralkodnunk kell. Az uralom nem egyenértékű a kizsákmányolással. Isten helytartóiként kell a hatalmukat gyakorolni! Úgy kell viszonyulnunk a természethez, ahogy azt Ő tenné!

A bűn valóban elcsúfított és összezavart mindent, de a föld továbbra is Isten teremtése, nincs jogunk kizsákmányolni, főként más emberek kárára nem - ahogy az általában lenni szokott!

A szombat arra emlékeztet, hogy Isten a Teremtő. Emellett hogyan segíthet ez a nap környezettudatosabban is élni?

A SZABADSÁG ÜNNEPE

Ahogy azt korábban is láttuk, a szombat többre mutat csupán a teremtés napjainál. Amikor másodjára halljuk a Tízparancsolatot, Mózes áttekinti Izraelnek a pusztában eltöltött negyvenéves történetét. Ekkor a szombat megszentelését nem a teremtéssel, hanem az egyiptomi szolgaság kötelekeiből való szabadulással indokolja (5Móz 5:12-15).

Bár ma nem rabszolgaként élünk Egyiptomban, mindannyian a szolgálai vagyunk valaminek, ami így vagy úgy, de szintén elnyomhat.

A szolgaságnak milyen formáival szembesülünk ma? Olvassuk el 1Móz 4:7, Zsid 12:1 és 2Pt 2:19 verseit!

A szombat annak is az ünnepe, hogy megszabadulhatunk minden kötöttségtől, ami minket fogva tart. Arra emlékezünk ekkor, hogy van szabadulás a bűntől, nem a saját erőnkől, hanem Isten hatalmából, hit által. Azt is az eszünkbe juttatja, hogy nem érdemeljük meg a szabadságot. Az egyiptomi kivonulás előestéjén az elsőszülött izraelita gyerekek az ajtófélfára kent bárányvér miatt menekültek meg (2Mózes 12. fejezete). Minket is a Bárány vére ment meg, részünk van a Krisztus Jézusban kapott szabadságban.

Olvassuk el Róm 6:1-7 szakaszát! Mit mond itt Pál, ami kapcsolatba hozható a szombat ajándékával?

5Móz 5:15 szóhasználata ismét arra emlékeztette a népet, hogy Isten tette és hatalma szabadította ki őket: „Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, de erős kézzel és kinyújtott karral kihozott onnan téged Istened, az Úr” (RÚF). Keresztényként mennyivel inkább fel kellene ismernünk, hogy egyedül Krisztus tette és hatalma szabadít meg a bűntől?

Ez a parancsolat arra szólít, hogy nyugodjunk meg az üdvösségben, amit erős karjával Isten szerzett számunkra. Megszabadulunk az önmegigazítást célzó erőfeszítéseinktől, amikor arra emlékezünk, hogy Isten a Teremtő. Bizhatunk benne, hogy újjáteremt és megszabadít bennünket a bűn kötelekeiből, ha hagyjuk.

Hogyan tapasztaltuk már a bűn rabságát? Hogyan tanulhatjuk meg igényelni az ígéretek, amelyeket a rabságból való szabadulásról kaptunk Jézusban?

IDEGENEK A KAPUINKON BELÜL

Olvassuk el 2Móz 19:6 versét! Mit árul el ez az ige az ókori Izrael állapotról (lásd még 1Pt 2:9)?

Isten azért hívta ki Egyiptomból Izraelt, hogy szövetséges népe legyen, akiken keresztül az egész világra eljuthat az evangélium, ha hűségesek maradnak hozzá. Nem is kérdés, hogy az Úr rendkívüli módon gondot viselt róluk, különleges előjogokban volt részük, ugyanakkor egyedi felelősség is hárult rájuk.

Olvassuk el 2Móz 23:12 versét! Mi történt még itt? Mit tanít ez a vers arról, hogyan tekintett Isten az izraeliták mellett másokra is?

Sokak figyelmét elkerüli, hogy a szombat hatálya egyetemes. Természetesen az a leggyakoribb tévedés, hogy ez a parancsolat csak a zsidókra vonatkozik, de ezt Mózes *első könyvének* első két fejezete cáfolja. Elvégre mindenkit Isten teremtett, tehát mindenkinek meg kellene ünnepelnie a szombatot!

Mindig legyünk tudatában, hogy mit jelent számunkra a szombat! Ugyanakkor az is számít, hogy a szombatünneplésünk mit közvetít másoknak rólunk. Bizonyos értelemben a megnyugvásunknak és a Teremtővel, a Szabadítóval való kapcsolatunknak arra kell indítania bennünket, hogy más szemmel tekintsünk a többi emberre. Észre kell vennünk, hogy őket is ugyanaz az Isten teremtette és szereti, értük ugyanúgy meghalt. A szolgáltnak, az idegeneknek, sőt még az állatoknak is meg kell adni a lehetőséget a szombati pihenésre, ahogy azt már korábban is megállapítottuk (2Móz 20:10; 5Móz 5:14)!

Sokat elárul, hogy még a kapukon belül tartózkodó idegenek is élvezhetik a szombati pihenést, ha ők (még) nem is részesei Izrael szövetségi ígéreteinek. Nem szabad kihasználni az embereket, sőt az állatokat sem! A héber népnek minden héten arra kellett emlékeznie (ahogy nekünk is), hogy mennyi közös van bennük és másokban. Mi sem felejthetjük el, hogy ugyanannak az emberi családnak a részei vagyunk, még akkor is, ha olyan áldásokat és előjogokat élvezünk, amelyeket mások nem. Tehát bánjunk tisztelettel az emberekkel, kellő méltóságot tulajdonítva nekik!

Hogyan szolgálhat a mi szombatünneplésünk azok áldására, akik nem tartják meg ezt a napot? Azaz hogyan használhatjuk fel bizonyágtévesre a szombatot?

A SZOMBAT MEGSZENTELÉSE SZOLGÁLATTAL

Az Újszövetség világában a vallási vezetők tökélyre fejlesztették a szombatünneplés művészetét. Tilalmak és szabályok tucatjait alkották meg azért, hogy segítségükkel szenteljék meg a szombatot. Ennek részét képezték olyan tilalmak, hogy ezen a napon nem lehetett semmit sem megkötni vagy kioldani, két szálat egymástól elválasztani, tüzet eloltani, tárgyakat magánterületről közterületre szállítani vagy közterületen valamit egy adott távolságnál messzebb elvinni.

Milyen váddal illették Jézust Jn 5:7-16 szakaszában?

A vezetők teljesen figyelmen kívül hagyták Jézus hatalmas csodáját, hogy megszabadított egy embert a betegségből. Rögeszmésen csak arra figyeltek, hogy a felgyógyult férfi szombaton cipelte az ágyát. A saját szabályait és megkötéseit akarták betartatni ahelyett, hogy azt nézték volna, mire használta fel azt a különleges napot a szombat Ura (Mk 2:28). Vigyáznunk kell, nehogy mi is hasonló hibákat kövessünk el, a magunk módján és a saját helyzetünkben!

Hogyan körvonalazza Ézs 58:12-14 Istennek a szombatünneplésre vonatkozó tervét?

Isten nem üres istentiszteletet, kegyes csendet kíván. Azt akarja látni, hogy népe törődik másokkal, főként az elnyomottakkal és a társadalom peremére szorultakkal.

A próféta egyértelművé tette a helyzetet Ézs 58:13-14 szakaszában: *„Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenved az, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűség lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólta!”* A saját kedvtelésünk (Ézs 58:13, avagy egy angol fordítás szerint a „saját érdekünk”) keresése egyenértékű „a szombat lábbal tiprásával”. Az emberi tervek nem részei Isten szombati ideáljának. Ő arra hív bennünket, hogy ügyeljünk azokra, akik küzdenek valamivel, a foglyokra, éhezőkre és mezítelenekre, akik sötétségben járnak és akiknek a nevére mintha senki nem emlékezne. A szombatnak el kell fordítania a figyelmünket önmagunkról és önző vágyainkról. Arra kell sarkallnia, hogy inkább másokra, mások szükségleteire, ne csak önmagunkra és a saját szükségleteinkre gondoljunk.

ISTENHEZ TARTOZÁSUNK JELE

A második világháború idején Angliában a német hadsereg megszállásától tartottak. Mindent megtettek a szigetország védelme érdekében. Új erődítményeket telepítettek a tengerpartokra. Az ellenség természetesen az utakon érthette volna el a leggyorsabban a célpontjait, ezért az angolok eltörölték a stratégiai fontosságú helyeket. A hatóságok ezután szokatlan lépéseket tettek. Az ellenség lelassítása és összezavarása céljából leszedték a vasúti és közúti jelzőtáblákat. A kövekre vagy épületekre vésett jeleket nem tudták leszedni, de cementtel letakarták azokat. A jelek igen fontosak, útbaigazítanak, vezetnek. A GPS-előtti korban mindannyiunknak volt térképe és figyeltük a jelzőtáblákat.

Minek a jele a szombat? Olvassuk el 2Móz 31:13, 16-17 verseit! Mi, akik hiszünk Isten törvényének örök érvényében, hogyan alkalmazhatjuk magunkra az itt olvasottakat ma?

Ez ugyan kifejezetten az ókori Izraelnek hangzott először, de ha Krisztushoz tartozunk, mi is „*Ábrahám magva... és ígéret szerint örökösök*” (Gal 3:29) vagyunk, a szombat pedig továbbra is megmaradt az Isten és népe közötti jelként. 2Mózes 31. fejezete rávilágít, hogy a szombat Isten állandó (örök) szövetsége (2Móz 31:16-17). Ez a jel segít „megismernünk” a Teremtőt, a Megváltót, a Megigazítónkat. Olyan, mint egy zászló, amit minden hetedik nap felemelnek, segít emlékezni, ugyanis hajlamosak vagyunk a feledésre. Isten szombatja folyamatosan emlékeztet az eredetünkre, a szabadulásunkra, a sorsunkra és a kirekesztettek, kiközösítettek iránti kötelességeinkre. Annyira fontos, hogy kivétel nélkül minden héten eljön hozzánk, nem is nekünk kell keresni. Emlékeztet rá, hogy kik vagyunk, ki teremtett bennünket, Ő mit tesz értünk és mit fog értünk tenni végül, amikor megalkotja az új eget és az új földet. A szent Isten arra hívja szövetségeseit, hogy figyeljék a ritmust, ami azt szabályozza, ami igazán számít: a Teremtő és Megváltó, illetve a tévútra tért teremtményei közötti megmentő kapcsolatot. Minden héten arra szólít az erős és hatalmas Úr, hogy lépünk be a nyugalomba, amit Krisztus Jézusban ingyen kaptunk, nézzünk „*a hitnek fejedelmére és bevégzőjére... aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbjára ült*” (Zsid 12:2).

Hogyan tanulhatunk meg szombatonként mélyebb kapcsolatba lépni Istennel?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Egész héten gondolnunk kell a szombatra és fel kell rá készülnünk a parancsolat szerint! Nem szabad pusztán törvényként megtartani...

Az egész menny megtartja a szombatot, de nem kedvtelen semmittevésel. Azon a napon a lélek minden erejének fel kell ébrednie, hiszen nem arra készülünk, hogy Istennel és Krisztussal, az Üdvözítőnkkel fogunk találkozni? Hitben megláthatjuk Őt, akinek az a vágya, hogy minden egyes embert felüdítsen és megáldjon” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 353, 362. o.).

„Mégis, Isten magasabb követelményeket állít szombaton, mint más napokon. Népe felhagy szokásos tevékenységével, és imádkozással, elmélkedéssel tölti az időt. Nagyobb kegyet kérhetnek tőle szombaton, mint a többi napon. Isten különös figyelmét igénylik. Áldásának legjaváért könyörögnek. Isten nem várja meg a szombat elmúltát e kérések teljesítésével. A menny munkája sohasem szűnik meg, és az embernek sem kell megpihennie a jó cselekedetek munkálásában. A szombat nem a haszontalan semmittevés idejéül rendeltetett. A törvény megtiltja a világi munkát az Úr pihenőnapján; a megélhetés érdekében végzett mindennapi tevékenységet szüneteltetni kell, a világi örömekért vagy haszonért való munka sem törvényes e napon - de ahogyan Isten megszűnt teremtő munkájától, megpihent szombaton és megáldotta azt, úgy kell az embernek is elhagynia napi elfoglaltságát, és az egészséges pihenésnek, az imádásnak és a szent cselekedeteknek szentelnie e szent órákat. Krisztus munkája, a beteg meggyógyítása tökéletes összhangban volt a törvénnyel, megtisztelte a szombatot” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 165. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A környezetvédelem több országban heves politikai vita tárgya lett. Hogyan vigyázhatnak az adventisták a természetre anélkül, hogy politikai programok hirdetőivé válnának?
- 2) A szolgálat a fejben kezdődik. Hogyan erősíthetjük magunkban azt a lelkiületet, hogy szolgáljunk a környezetünkben (a családban, a gyülekezetben és a környéken)? Milyen alkalmakat kínál erre a szombat?
- 3) Minden szombat arra emlékeztet, hogy Isten teremtette az egész emberiséget, segít az Ő szemüvegén át látni az embereket. Hogyan emlékeztethet a szombat arra, hogy nem számítanak a faji, etnikai, anyagi és nemi különbségek, hiszen Isten mindannyiunkat a saját képére teremtett és szeret?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:
MINDEN

remény
annyit ér,
amennyi hit van mögötte,
az újra ébredő nap
kifogyhatatlan ereje.
Jócselekedet - kényszerek?
Lelkünk emésztik.
Vakító fény tereli
a remény nyitott ölet.

Többre vágyunk

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 4:32-35; Zsoltár 95:8-11;

János 1:29; 1Korinthus 10:1-11; Zsidók 4:1-11

„Mindez példává lett a számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak” (1Kor 10:6, RÚF).

Az Egyesül Államokban a New York-i Queens Múzeumban található a világ legnagyobb városmodellje, ami bemutatja New York összes épületét. Majdnem nyolcszázhetven négyzetméter területet fed le, 1:1200 arányban (két és fél centiméter harminchárom méternek felel meg). A makett 1964-ben készült el, a projekten majdnem három évig dolgozott száz mester. A 1990-es évekig frissítették, így a 2021-es városképet már nem tükrözi. A makett hihetetlenül kifinomult és részletes mása az eredetinek.

Végeredményben azonban nem más, mint egy másolat, egy modell, ami önmagánál nagyobbat, hatalmasabbat, mélyebbet és sokkal részletesebbet ábrázol.

Tulajdonképpen minden modellel ugyanez a helyzet: nem az eredeti, hanem csupán annak jelképe. Segít bemutatni az eredeti dolog lényegét, de azt sosem helyettesítheti. A célja, hogy általa az emberek jobban megért-hessék az eredetinek a lényegét.

A Szentírás is tele van olyan cselekmények és intézmények miniatúr modelljeivel, amelyek nagyobb, mennyei valóságokra mutatnak. *A zsidókhöz írt levél* 4. fejezetében is ilyesmit fedezhetünk fel, a nyugalom bibliai kérdéskörével kapcsolatosan.

„MÓZESRE KERESZTELKEDTEK MEG...”

Olvassuk el 1Kor 10:1-11 szakaszát! Mit akart Pál közölni a korinthusi olvasóival a példák említésével?

Az általában „példának” fordított görög kifejezés a *tüposz* 1Kor 10:6 (illetve egy másik alakban 1Kor 10:11) versében. A típus (avagy példa) szó sosem az eredetire, hanem annak valamilyen jelképére, az azt képviselő dologra utal, valaminek a modellje.

Zsid 8:5 verse remek példa erre a kapcsolatra: *„Ezek a papok a mennyei dolgok képmásának és árnyékának szolgálnak, ahogyan Isten parancsolta Mózesnek, amikor el akarta készíteni a sátorot. Mert így szólt: »Vigyázz, mindent aszerint a minta szerint készíts el, amelyeket a hegyen megmutattam neked»”* (RÚF).

A zsidókhöz írt levélnek ez a szakasza kiemeli a mennyei és a földi valóságok közötti közvetlen kapcsolatot, majd 2Móz 25:9 versét idézi, ahol Isten azt mondja Mózesnek, hogy építse meg a pusztai szentélyt, *„amint én megmutatom neked”* a hegyen. Az a lényeg, hogy a földi szentély minden szertartása és gyakorlata azokat az eseményeket „példázta”, jelképezte, modellezte, amelyek a mennyben történnék Jézussal, a mennyei szentélyben szolgáló Főpapunkkal. Ennek fényében sokkal jobban érthetjük azt, amit 1Korinthus 10. fejezetében írt Pál. Ezekben a versekben az apostol Isten népe történelmének főbb eseteit idézi fel, amikor a pusztában az ígéret földje felé tartottak. Az *„atyáink”* kifejezés a zsidó felmenőikre vonatkozik, akik elhagyták Egyiptomot, a felhő alatt mentek, átkeltek a tengeren, így keresztelkedtek meg a rabszolgaságból felszabadult új életre.

Pál a pusztai vándorlás e fontosabb állomásait az egyes emberek keresztsége előképének, avagy példájának látta. Az ő logikája szerint a *„lelki”* eledel a mannára utal (vö. 2Móz 16:31-35). Izrael a sziklából ivott, amit Pál Krisztussal azonosít (1Kor 10:4). Ha például úgy gondolunk Jézusra, mint aki az *„élet kenyere”* (Jn 6:48, RÚF), illetve az *„élő víz”* (Jn 4:10), akkor ez teljesen érthető. Pál tehát itt az ószövetségi történelmet példaként említi, olyan lelki igazságokat fed fel általuk, amelyek ma is alkalmazhatók egyénileg a keresztyénekre.

Gondoljunk arra, hogy mit élhettek át az izraeliták a kivonuláskor! Milyen lelki tanulságokat vonhatunk le az ő példájukból, mindabból a jóból és rosszból, ami ránkmaradt?

SZERTARTÁSOK ÉS ÁLDOZATOK

Az Ószövetségnek, így például Mózes harmadik könyvének szertartási és áldozati rendszere rengeteg példát kínál arra, amit tegnap láttunk - vagyis, hogy ószövetségi jelképek újszövetségi igazságokra mutatnak rá. Bár a Biblia modern olvasói gyakran átsiklanak e szertartások fölött, azokban több fontos lelki igazság van, amelyek igen értékesek azok számára, akik tanulmányozzák azokat.

Olvassuk el az izraeliták bűnért való áldozatára vonatkozó szabályokat 3Móz 4:32-35 szakaszában! Mit tanulhatunk meg ebből a szertartásból, még ha nincs is szentélyünk vagy templomunk oltárral, ahol áldozatot mutatnánk be a bűneinkért? Hozzuk kapcsolatba ezt a szertartást Jn 1:29 és 1Pt 1:18-21 verseivel!

A szertartások fontos értékeket és információkat közvetítenek, és ebben az összefüggésben kell azokat értelmezni. Általában egy adott időponthoz, helyhez kötődnek és a cselekmények előre meghatározott rendű sorát követik, hogy elérjék a céljukat. Az áldozatokkal kapcsolatos ószövetségi rendelkezéseket olvasva egyértelművé válik, hogy Isten nagyon pontosan meghatározta a részletkérdéseket: mit lehet feláldozni, illetve mikor, hol és milyen szertartást, eljárást követve. Természetesen több szertartásnak központi része volt a vér, illetve annak kiontása, hintése. Ez nem szép látvány, de nem is az volt a szerepe, mert a világegyetem legszörnyűbb jelenségéhez, a bűnhöz kötődött. Pontosán milyen szerepet játszott a vér, és miért kellett az oltár szarvaira kenni? A szentélyhez kötődő legtöbb ceremónia előírásaként jelenik meg (pl. utasítást tartalmaznak arra nézve, hogyan kell elvégezni azokat), de nem mindig közlik a teljes magyarázatot. Ez talán azért van, mert az emberek már értették a lényegét. Elvégre Izrael népe jól tudta, mi a jelentősége a vérnek (3Móz 17:11). Viszont a 3Móz 4:32-35 részéből vett példa fontos magyarázatot ad a 35. versben: „Így végezzen a pap engesztelést vétkéért, amiben vétkes, és akkor bocsánatot nyer” (RÚF). Vagyis a vérnek döntő szerepe volt az engesztelés egész folyamatában, mert a bűnösök ezáltal békültek meg a Szent Istennel. Az áldozatokban tehát Krisztus értünk vállalt halálának és szolgálatának előképét, modelljét láthatjuk.

Gondoljunk bele, mennyire szörnyű valójában a bűn, ha Jézus önfeláldozására volt szükség ahhoz, hogy engesztelést szerezzen érte! Miért kell kizárólag a kegyelemre és nem a cselekedetekre hagyatkoznunk? Elvégre mit tehetnénk hozzá ahhoz, amit Krisztus már elvégzett értünk?

A NYUGALOM „ELŐKÉPE”

Az előképek és jelképek gondolata a már korábban vizsgált példák mellett a bibliai nyugalomhoz is kapcsolódik. *A zsidókhoz írt levélhez* lapozzunk az Újszövetségben, hogy ezt megfigyeljük!

Olvassuk el Zsid 4:1-11 szakaszát! Mire utal az az ígélet, miszerint be lehet menni „*az ő nyugodalmába*”? Izrael népének kivonulása és pusztai vándorlása milyen betekintést enged az isteni nyugalomba való belépés gondolatába?

Itt kifejezetten fontos az állhatatosság és a hűség gondolata. Bár ez a szakasz a szombatról szól, ezeknek a verseknek (illetve az előzőeknek, lásd Zsid 3:7-19) valójában az áll a fókuszában, hogy a hitben való kitartásra szólítja Isten népét: maradjanak hűségesek az Úrhoz és az evangéliumhoz.

Ezek a szakaszok emlékeztetik az olvasót, hogy vegyék komolyan annak tanulságait, ahogyan Isten a múltban vezette őket, „*hogy senki el ne essék az ehhez hasonló engedetlenség következtében*” (Zsid 4:11, RÚF). Figyeljünk fel arra, hogy ez egy lehetőség! A szöveg úgy folytatódik, hogy noha Izrael hallotta az evangéliumot, nem élt a lehetőséggel. A lázadást választották ahelyett, hogy bizalommal és engedelmisséggel megerősítették volna a hitüket (vö. Zsid 3:7-15), és így nem tapasztalták azt a nyugalmat, amit az Úr szánt nekik.

Zsid 4:3 verse a hit és a nyugalom közötti szoros kapcsolatra mutat rá. Csak úgy léphetünk be az Ő nyugalmába, ha hiszünk és bízunk abban, aki a nyugalmat ígerte és aki beteljesítheti az ígéletét. Ő pedig nem más, mint Jézus Krisztus.

Olvassuk el megint Zsid 4:3 versét! Mi volt tehát a legfőbb baj a néppel? Milyen tanulságokat szűrhetünk le ebből a magunk számára mi, akiknek „*hirdették az evangéliumot, mint azoknak is*” (Zsid 4:2, RÚF)?

A korai keresztény közösség elfogadta Isten korábbi kinyilatkoztatásait (amit mi „Ószövetségnek” hívunk), és hitték, hogy Jézus Krisztus az Isten Báránya, aki áldozattá lett a bűneikért. Az Ő áldozatába vetett hittel pedig üdvösségre letek és megtalálták a Jézus által felkínált nyugalmat.

Hogyan segíthet megnyugvást találni Jézusban, ha megértjük, mit jelent az, hogy a vére árán váltott meg bennünket, ha tudjuk, hogy kegyelemből, nem cselekedetek által üdvözülünk?

NE KEMÉNYÍTSÉTEK MEG A SZÍVETEKET!

Olvassuk el Zsid 4:4-7 és Zsolt 95:8-11 részeit! Milyen figyelmeztetést kapunk mindkét szakaszban? Mit üzen mindez ma nekünk?

Zsid 4:4-7 szakasza az izraeliták hűtlenségéről szólva visszautal a terem-téstörténetre és Zsolt 95:11 versére. Emiatt nem tudtak úgy megnyugodni, ahogy az Úr akarta volna. Zsolt 95:8-11 része valóban összefüggésbe hozza Izrael pusztai történetét Isten nyugalomával, majd kitér az Úr kijelentésére, miszerint hitelensége miatt Izrael nem léphet be a nyugalomba – ami eredetileg az ígéret földjére utalt.

A nép természetesen nem lépett be az ígéret földjére, csak az új nemzedék jutott el oda, akik az Úr segítségével bevették az erődítményeket, majd letelepedtek.

Viszont nem léptek be Isten nyugalomába, ami azt jelenti, hogy sokan nem tapasztalták a Jézusban való üdvösséget, mert a hitelenségük kirívó engedetlenségben nyilvánult meg. Bár a nyugalmat a földdel hozták összefüggésbe, az többet jelentett annál, hogy hol élt a nép.

Zsid 4:6 verse arra enged következtetni, hogy akik hallották az igazi nyugalom isteni ígéretét, az engedetlenségük miatt nem „léptek oda be”, vagyis nem tapasztalták meg. Milyen kapcsolat van az engedetlenség és az isteni nyugalomból való kimaradás között?

A „*ma*” szó sürgetően hangzik, azt jelenti, hogy nincs vesztegetni való idő, azonnali válaszra és döntésre van szükség.

Pál megragadja a *szémeron* („*ma*”) szót, hangsúlyozva a fontosságát a nyugalommal kapcsolatban. Zsolt 95:7-8 versei pedig arra figyelmeztetik és kérlelik Isten népét, hogy ne kövessék el őseik hibáit, amelyek miatt nem léphettek be a valódi nyugalomba, amit kizárólag az Isten által felkínált üdvösségben találhatunk meg.

Mit jelent nekünk, ha ezt halljuk: „*Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket*” (RÚF)? Miért olyan fontos a *ma* szó? Elvégre már évezredekkel ezelőtt elhangzott *A zsoltárok könyvében*. Miért kell ugyanolyan fontosnak lennie számunkra, mint azoknak volt, akik több ezer évvel ezelőtt hallották?

A MENNYEI VÁROS ELFOGLALÁSA

Zsid 4:8-11 szakaszát olvasva egyértelműbbé válik a fő gondolatok logikai fejlődése *A zsidókhoz írt levél* 4. fejezetében. Józsué nem adott nyugalmat Izraelnek. Mivel Isten nem hazudik, lennie kell egy másik „nyugalomnak” az Úr népe számára, amely csoport nem kizárólag zsidó hívőkből áll, mindazokat magába foglalja, akik személyes Megváltójuknak fogadták el Jézust.

Olvaszuk el Gal 3:26-29 szakaszát, és jegyezzük fel, hogy milyen jellemzőkkel illeti ez a rész Isten szövetséges népét a keresztt utáni időben! Tehát abban a szöveggörnyezetben mit jelent az, hogy nincs sem zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad, sem férfi, sem nő?

A zsidókhoz írt levél 4. fejezetével gyakran hangsúlyozzák a szombat megtartásának köteleességét, míg mások éppen ezzel kérdőjelezik meg a szombati pihenés érvényét, tekintettel arra, hogy ez a szakasz egy másik (végidei) nyugalmat is említ. Egyik álláspont sem tükrözi jól a bibliaszöveget, ami inkább arra enged következtetni, hogy Isten már a teremtés óta figyel a különleges nyugalomra, az nem csak a végidőben fontos, illetve a szombati nyugalom ünnepe a végidei nyugalom apró, heti előízét kínálja. A zsidók valóban az *`olam haba'* (az eljövendő világ) kis előképeként értelmezték a szombatot.

Isten népének szombati nyugalmaiban a földi történelem első szombatja visszhangzik. Ezek szerint mi is megpihenhetünk a munkánkból, bízhatunk benne, hogy Ő megtartja a megváltásunkkal kapcsolatos ígéreteit.

Egyes bibliaértelmezők érveivel ellentétben ez a szöveggörnyezet nem támasztja alá azt az elképzelést, miszerint a szombat parancsolatát már betöltötte a Krisztus által szerzett üdvösség nyugalma, ezért azt a keresztényeknek nem kell többé betartaniuk. A Krisztusban felkínált igazi nyugalom nem váltja fel a bibliai szombatot. Épp ellenkezőleg, inkább megerősíti!

Az önerőből felemelkedő embert, a kemény munkát és az agresszivitást értékelő világnak a kultúrájától valóban eltér az, ha az ember megnyugszik Jézusban, és abban bíz, hogy kegyelmével Ő képes minket megmenteni és átformálni.

Hogyan segíthetünk nyugalmat találni Jézusban azoknak, akik szerint túl nagy a bűnük, a szívük nem képes megváltozni, az esetük reménytelen? Milyen bibliai idézet mondanánk nekik?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Nem mindig vagyunk hajlandóak Jézushoz fordulni a megpróbáltatásainkkal és a nehézségeinkkel. Időnként embereknek mondjuk el a bajainkat, a gondjainkat, akik nem segíthetnek rajtunk, nem Jézusra bízunk mindent, aki pedig képes a bánatunkat örömmre és békességre fordítani. Az önmehtagadás és az önfeláldozás dicsőséget, győzelmet hoz a keresztnek. Isten ígéretei nagyon értékesek! Tanulmányoznunk kell az Igét ahhoz, hogy megismerjük az Úr akaratát! Tágas térre vezetnek az ihletett szavak, ha szorgalmasan kutatjuk és betartjuk azokat, és botladozás nélkül járhatunk. Bárcsak minden lelkész és az egész nép Jézushoz vinné a terheit és mindazt, amit nem értenek! Ő vár és békét, nyugalmat akar adni. Sosem hagyja el azokat, akik belé vetik a bizalmukat” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*. 1887. március 17. 161. o.)!

„Kedves fiatalok! Nem örömteli reménységgel és várakozással tekintetek előre arra az időre, amikor az Úr, az igazságos Bíró megvallja majd a neveteket az Atya és a szent angyalok előtt? Úgy lehet a legjobban felkészülni Krisztus második megjelenésére, ha szilárdan hiszünk a nagyszerű üdvösségben, amit első adventjével szerzett meg nekünk. Hinnünk kell, hogy Krisztus a személyes Megváltónk” (Ellen G. White: *Our High Calling*. 368. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért olyan különleges a szombat, hogy az Isten népének szánt mennyei nyugalmat vetíti előre? Azaz, hogyan adja az örökkévalóság előízét a szombati nyugalom?
- 2) Az engesztelés megbékélést jelent, és megmutatja az Istenhez visszavezető utat. Gondolkodjunk el Róm 5:11 fontos állításán: „Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által most a megbékélést nyertük.” Mit válaszolnánk, ha valaki megkérdezné tőlünk: „Mit jelent megbékélni Istennel? Mennyiben lesz más ettől az életünk?”
- 3) Hogyan kerülhetjük el azt, hogy csak a lényegtelen dolgokra összpontosítsunk a keresztényi életünkben? Mi segít Isten Igéjének teljes képére figyelni?
- 4) Térjünk vissza Izrael pusztai hibáihoz és hitetlenségéhez! Milyen hasonló elveket találunk az ő és a mi kihívásaink között, még ha a részletek különböznek is (mi nem a sivatagban vándorlunk)? Keresztényi utunk során hogyan érhetnek bennünket is az övékéhez hasonló nehézségek? Hogyan tanulhatunk a hibáikból?

GALAMB GYÖNGYVÉR: HITTEM ÉS HISZEK

Hittem, hogy
szent kezed
majd simogat
és végleg bekötöz
sebeket, bajokat.

Hittem, hogy egyedül
Isten elegendő.
Most mégis miért lep meg
e dacos, sötét felhő?
Miért von engem is
homályos delelő?

Szavak peregnek,
koppannak porba.
Porrá zúzza az idő
minden szép beszédnek
elmúló szikrafényét.
Máz pereg törött korsón.
Az élet teste ez,
ami meg-megrezen.
Karja nyúl kapaszkodón,
és éhesen nyitja föl
álmatag két szemét.

Hittem, hogy élhetek
fényel és dallal,
és végre vége lesz
az átkos hatalommal
dacoló küszködésnek...

Hittem...és hiszek.

A nyugtalan próféta

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jónás 1-4; Jeremiás 25:5; Ezékiel 14:6;
Lukács 9:51-56; Júdás; Jelenések 2:5

„Én pedig ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott az a sok állat is” (Jón 4:11, RÚF)!

Jónásé talán a Szentírás egyik legérdekesebb története. Isten prófétája volt, akit az Úr elhívott, mégis mit történt? Elszaladt Isten hívása elől. Majd miután drámai módon meggyőződött róla, hogy meg kell gondolnia magát és engedelmeskednie kell az Úrnak, úgy is tett, de mihez folyamodott azután? Panaszkodott, mert megtért és megmenekült a pusztulástól az a nép, akiknek bizonyosságot tett.

Micsoda példája ez annak, hogy valaki nem talált nyugalmat, nincs békesége! Jónás így kiáltott fel: *„Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet én tőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem” (Jón 4:3)!*

Jézus a következőképpen utalt Jónás történetére: *„Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál” (Mt 12:41).* Ő valóban nagyobb Jónásnál, máskülönben nem lehetne a Megváltónk.

Figyeljünk ezen a héten Jónásra és arra, hogy milyen tanulságot szűrhetünk le az ő háborgásának, békétlenségének történetéből!

MENEKÜLÉS

Jónás bámulatosan sikeres misszionárius volt, ugyanakkor sokat vonakodott is, legalábbis eleinte. Bármivel is foglalkozott korábban, Isten hívása alaposan megváltoztatta az életét. A maga „nyugalmát” keresve éppen ellenkező irányba futott, mint amerre az Úr küldte, ahelyett, hogy a vállára vette volna Isten igáját és felfedezte volna: az Ő igája gyönyörűséges, a terhe pedig könnyű (Mt 11:30).

Hol próbált Jónás békét és nyugalmat találni, miközben Isten hívása elől menekült? Sikerült ez neki? Olvassuk el *Jónás próféta könyve* 1. fejezetét!

Jónás épp ellenkező irányba indult, mint amerre az Úr küldte. Még le sem állt vitatkozni Istennel, ahogy több más próféta tette, amikor hívívóiként hívták el őket (lásd például 2Móz 4:13). Érdekes, de nem ez volt az első eset, amikor Isten az üzenete közvetítését bízta Jónásra, amint 2Kir 14:25 verse is következtetni enged rá. Akkor úgy tűnik, hogy megtette, amire az Úr kérte, ez alkalommal viszont nem ezt látjuk. Miért? A történelmi és a régészeti feljegyzések megörökítették, hogy a Kr. e. 8. században, Jónás tevékenysége idején milyen kegyetlenek voltak az ókori Közel-Kelet asszír uralkodói. Mintegy hetvenöt évvel később az asszír Szennahéríb megtámadta Júdeát. Izrael és Samária már körülbelül húsz évvel azelőtt elesett, Ezékiás király pedig csatlakozott a helyi asszírelles koalícióhoz. Eljött az ideje, hogy az asszírok is benyújtsák a számlát. A Biblia (2Királyok 18. fejezete, Ézsaiás 36. fejezete), asszír történelmi dokumentumok és Szennahéríb ninivei palotájának falán a domborművek beszámolnak Ezékiás egyik legfontosabb és legjobban védett déli végvára, Lákis bevételének kegyetlen történetéről. Az asszír uralkodó az egyik feliratban azzal kérkedett, hogy kétszázezernél is több foglyot hurcolt el negyvenhat megerősített városból, amelyeket állítólag el is pusztított. Amikor lerohanta Lákist, foglyok százait, ezreit húzták karóba, Ezékiás király rendületlen támogatóit pedig élve nyúzták meg, míg a többieket Asszíriába küldték olcsó rabszolgamunkásként. Az asszírok elképesztően kegyetlenek tudtak lenni, még a korabeli világ mérceje szerint is. Isten pedig éppen ennek a birodalomnak a szívébe küldte Jónást? Nem is csoda, hogy Jónásnak esze ágában sem volt odamenni!

Menekülni Isten elől? Velünk is előfordult már? Ha igen, akkor nekünk mennyire sikerült? Milyen tanulságokat vontunk le abból a hibánkból?

HÁROMNAPI PIHENÉS

Jónásnak az Isten előli menekülése nem volt problémamentes. Rövidéletű „nyugalmát” megzavarta, amikor Isten csodálatos módon közbelépett a viharral. A próféta megmenekült a hullámsírból, mert az Úr egy nagy halat küldött érte. Jónás viszont csak akkor ismerte fel, hogy teljes egészében Istentől függ az élete, amikor háromnapos kényszerpihenőn találta magát a nagy hal gyomrában. Időnként olyan helyre kell jutnunk, ahol semmire nem támaszkodhatunk abból, amit a világ kínálhatna nekünk, és csak akkor eszmélünk rá, hogy igazából Jézusra van szükségünk.

Miről szól Jónás imája, amit a hal gyomrában mondott el (lásd Jón 2:2-10)?

Imájában Jónás lent a mélyben, kifejezetten veszélyes helyzetében a szentélyről emlékezett meg. Isten „szent templomát” akarta látni. Hogy értsük ezt? A templomra összpontosít ez az ima, mint ahogy általában annak is kell az imádság középpontjában lennie. Az Ószövetségben főképpen egy helyen lehet az Urat megtalálni: a szentélyben tartózkodik (lásd 2Móz 15:17; 25:8), tehát az legyen az imádság és az Istennel való kapcsolat központi eleme.

A próféta azonban nem a jeruzsálemi templomra, inkább a mennyei szentélyre utalt (Jón 2:8). Amiatt volt reménysege, mert ott az Úr, valójában onnan jön az általa felkínált üdvösség.

Jónás végül megértette ezt a fontos igazságot. Tapasztalta Isten kegyelmét, megmenekült. Amikor a nagy hal kiköpte, saját tapasztalatot szerzett Isten szeretetével, amit iránta, a menekülő próféta iránt tanúsított. Valóban megtanulta (még ha kerülőutakon is), hogy a hívő számára az jelenti az egyedüli biztos utat, ha Isten akaratát keresi.

Így eldöntötte, hogy végrehajtja a kötelességét, engedelmeskedik Isten parancsainak, és Ninive felé vette az irányt. Kétségkívül hittel indult el a kimondottan gonosz város felé, amelynek lakosai valószínűleg nem fogadják szívesen az idegen prófétát, amikor elmondja nekik, hogy mennyire rosszak.

Előfordulhat, hogy időnként kissé el kell vonulnunk, mert csak így nézhetünk a dolgokra új szemszögből. Elég szélsőséges eset Jónás története, hiszen csoda folytán maradt életben a hal gyomrában. Viszont hogyan segíthet nekünk is új oldalról látni a helyzetünket, ha kilépünk a megszokott környezetünkből?

TELJESÍTETT KÜLDETÉS

Ninive hatalmas városnak számított bármelyik izraeli városhoz vagy településhez képest. „*Ninive pedig nagy városa volt Istennek: három nap kellett a bejárásához*” (Jón 3:3, RÚF).

Olvassuk el *Jónás próféta könyve* 3. fejezetét! Hogyan fogadta az üzenetet a gonosz város? Milyen tanulságokat szűrhetünk le ebből a történetből a saját bizonyágtételünkre vonatkozóan?

Jónás az Úr üzenetét hirdette, amíg a városban járkált: „*Még negyven nap, és elpusztul Ninive*” (Jón 3:4)! Az üzenet lényegre törő volt. Bár nem tudjuk meg a részleteit, az biztos, hogy befogadó fülekre talált, a város népe pedig (együttesen!) hallgatott Jónás figyelmeztetésére. Ninive királya tipikus közel-keleti módon kiadott egy rendeletet, ami a szívbéli változást demonstrálta. Mindenkinek böjtölni, illetve gyászolni kellett - még az állatoknak is (a szövegből nem derül ki, hogyan gyászoltak az állatok). Az uralkodó leszállt a trónjáról és a föld porába ült, ami kifejezetten fontos jelképes cselekedet volt.

Olvassuk el Jón 3:6-9 részét, majd vessük össze Jer 25:5, Ez 14:6 és Jel 2:5 verseivel! A király beszédének mely részei mutatják, hogy értette az igazi bűnbánat lényegét?

Az üzenet rövid volt, a lényegre tért, de magában foglalta az igazi bűnbánat helyes teológiai tanítását. A Szentlélek erősen munkálkodhatott a ninivei lakosok szívében, mialatt Jónás prédikált.

Az izraelitákkal ellentétben Ninive lakói nem ismerhették Isten gyengéd vezetésének történeteit, mégis jól reagáltak. Tulajdonképpen ezt mondták: „Hagyatkozzunk Isten irgalmára, ne a saját cselekedeteinkben bízunk! Teljes mértékben bizzuk rá magunkat a jóságára és kegyelmére!”

Különös, hogy Jónás, aki személyesen tapasztalta Isten kegyelmét, azt exkluzívnak vélte, mint ami csak bizonyos emberek számára elérhető.

Miért olyan fontos része a keresztényi életnek a bűnbánat? Mit jelent az, hogy valóban megbánjuk a bűneinket, főleg azok esetében, amelyeket újból és újból elkövetünk?

A HARAGOS, NYUGTALAN MISSZIONÁRIUS

Sajnos Jónás története nem ér véget a 3. fejezettel.

Olvassuk el Jónás próféta könyve 4. fejezetét! Mi volt a baja Jónásnak? Mit tanulhatunk meg ennek a jellemhibás szereplőnek a történetéből?

A 4. fejezet azzal kezdődik, hogy Jónás mérges Istenre a külmisziós tevékenységének sikere miatt. Attól tartott, hogy bolondnak fogják nézni. Az Úr viszont vette a fáradságot, hogy érveljen a hisztis kisgyerekként viselkedő prófétájával.

Itt a bizonyítéka annak, hogy Isten igaz követőinek – még a prófétáknak is – fejlődni kell, le kell győzniük bizonyos dolgokat.

„Jónásnak elsőként kellett volna örvendeznie a menny csodálatos kegyelmén, amikor megtudta, hogy Isten irgalmaz a városnak, amely gonoszága ellenére bünbánatot tartott, és zsákban, hamuban bánkódott. Ehelyett az a gondolat foglalkoztatta, hogy hamis prófétának fogják tartani. Hírnevét féltve szem elől tévesztette, hogy a saját hírnevénél felmérhetetlenül többet érnek e szerencsétlen város lakói” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 170. o.).

Elképesztő, hogy Isten milyen türelmes a prófétájával! Úgy tűnik, ragaszkodott ahhoz, hogy Jónást fogja használni. Amikor a próféta elmenekült, az Úr vihart támasztott és elküldte a halat, hogy visszahozza. Jónás ellenkezésekor pedig érvelni kezdett vele, hogy változtasson rossz hozzáállásán. „Igazad van-e, hogy haragszol?” (Jón 4:4; RÚF) – kérdezte tőle.

Olvassuk el Lk 9:51-56 szakaszát! Mennyiben állítható párhuzamba ez az eset Jónás történetével?

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16), avagy ahogy Jón 4:11 versében mondja Isten: „Én pedig ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott van az a sok állat is” (RÚF)! Mennyire hálásak lehetünk, hogy Isten a Bíró, aki megítéli az emberek szívét, elméjét és szándékait, és nem mi vagyunk azok!

Hogyan tanulhatunk mi is olyan együttérzést és türelmet, mint ami Istent jellemzi, vagy legalábbis hogyan tükrözhetjük azt?

KÉTIRÁNYÚ UTCA

Úgy tűnik, hogy Jónás több bajt okozott, mint amennyi hasznot hozott. Ninive veszélyes volt, de a leírás szerint mintha nem is a niniveiek jelentették volna a gondot. Megértették az üzenetet és gyorsan megtértek. Ebben a missziós történetben inkább Jónás, a misszionárius a gyenge láncszem. A beszámoló szerint Isten a vonakodó próféta nyomába eredt, mert tudta, hogy Jónásnak éppen annyira szüksége volt arra a missziós útra, mint amennyire Ninive lakóinak hallaniuk kellett a misszionárius üzenetét.

Olvassuk el Júdás levelét! Hogyan tarthatjuk meg magunkat „Isten szeretetében” (Júd 1:21)? Mit jelent ez?

Rövid újszövetségi könyve 21. versében Júdás azt mondja, hogy „*tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várva a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát örök életre*” (RÚF). Nem egyszeri alkalommal tapasztaljuk személyesen Isten szeretetét és kegyelmét. Úgy tarthatjuk meg magunkat az Úr szeretetében, ha nyitunk mások felé. Júdás a következő versekben azt tanácsolja, hogy könyörüljünk az embereken és mentsük meg őket, mintha tűzből ragadnánk ki őket.

Olvassuk el Júd 1:20-23 részét! Mit mond itt Júdás, ami vonatkozik Jónás történetére is? Mit üzen ez nekünk?

Isten talán azért küldte el Jónást Ninivébe, mert a próféta nem sokat gondolkodott azon, milyen is volt a kapcsolata az asszírokkal az elhívása előtt. Annyit valószínűleg tudott, hogy nem szerette őket túlzottan. Viszont arról fogalma sem volt, hogy valójában mennyire gyűlölte őket, milyen végletes tettekre is kész volt, hogy elkerülje őket, talán az elhívása után is. Jónás nem állt készen arra, hogy a mennyben egy ninivei ember legyen a szomszédja. Még nem tanult meg úgy szeretni, ahogy Isten szeret. Az Úr azért küldte a prófétát Ninivébe, mert szerette annak a városnak a lakosait is, azt akarta, hogy ott legyenek a mennyben. És épp azért Jónást hívta el, mert őt is szerette. Azt akarta, hogy növekedjen és egyre jobban hasonuljon hozzá, miközben együtt dolgoznak. Valódi nyugalmat kívánt Jónásnak, amiben csak akkor lehet része, ha üdvözítő kapcsolatban áll Istennel és az Ő akaratát cselekszi. Az utóbbinak az is a része, hogy nyit mások felé, ahhoz a hithez és reménységhez irányítja őket, ami nekünk is megvan.

Mennyi időt fordítunk arra, hogy mások üdvösségéért tegyünk valamit? Lelki értelemben véve hogyan vezet oda ez a munka, hogy nyugalmat találjunk Jézusban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Jónás feladata súlyos felelősséggel járt. De aki megparancsolta, hogy menjen, erőt és eredményt is tudott adni szolgájának. Ha a próféta habozás nélkül engedelmeskedik, sok keserű tapasztalattól megmenekül és Isten gazdagon megáldja. Az Úr azonban nem hagyta el a kétségbeesett prófétát. Egy sor próba és különös intézkedés nyomán újjáéledt bizalma Istenben és menteni tudó végtelen hatalmában” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 167. o.).

„Ezreket lehet megközelíteni a legegyszerűbb és legszerényebb eszközökkel. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetségesebbjeinek tartunk, sokszor felüdítik annak az embernek az egyszerű szavai, aki szereti Istent, és aki olyan természetesen beszél erről a szeretetről, mint a világ fiai az őket leginkább érdeklő dolgokról” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, Advent Kiadó, 155. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „Isten prófétája” felháborodott, amikor bizonyosságtevése nyomán elfogadták az üdvösséget azok, akikhez az Úr elküldte? Hogyan értelmezzük Jónásnak ezt a hozzáállását? Hatalmas példája ez Isten türelmének a követői iránt, még ha a kapott világossággal ellentétben járnak is el!
- 2) Jónás történetéből kitűnik: Istent nemcsak az foglalkoztatja, hogy megmentse az eltévedteket, hanem a követői átformalását is éppen olyan fontosnak tartja. Hogyan kaphatunk „új szívet” és „új lelket” mi is, akik már ismerjük az Urat és a jelenvaló igazságot? Mi a különbség az igazság ismerete, illetve aközött, ha az át is formál bennünket?
- 3) Olvassuk el megint *Júdás levelét*! Mi a könyv központi üzenete, és miért olyan időszerű a mai egyházra nézve?
- 4) Hogyan tesz nekünk is jót lelkileg, ha mások üdvösségén dolgozunk?
- 5) Isten megmutatta Jónásnak, mekkorát tévedett, amikor nem akart elmenni Ninivébe, függetlenül a vélt vagy valós indokaitól. Mivel tanúsítunk mások iránt mi is éppen olyan helytelen hozzáállást, mint Jónás?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: GYÖKEREK

Égbenyúló, ezüstszürke törzsek:
bükk-orgonasipok.
Szálegyenest a magasba törnek.

De most egyiküknek az útszélen
koronája helyett
vízmosta, izmos gyökereit nézem.

Tárul a fák földberejtett titka,
hiszen a gyökerek
szívják az életerőt ágaikba.

Megfogódnak a talajban mélyen
s ha zúg a zivatar,
tartják a fát szálfadöntő szélben.

Ezüsttörzsű, szép bükkóriások,
mennyi gyökereitek
lehet mélyen, ahova nem látok!

Gyökereitek arról vallat engem,
mennyi rejtett gyökér
fogódkodik Krisztusba életemben,

hogy viharokban is erősen álljak,
ki ne száradjak,
életnedvet, új erőt találjak.

Gyökerek, mások szeme elől mélyen
elrejtett gyökerek,
növekedtek-e a nyár csendjében?

Áradhat-e győzelmesen bennem
Krisztusom ereje,
hogy a csendben új gyümölcs teremjen?

Új gyümölcs, mit maga Krisztus érlel!
Segítsen ez a csend
Őt ölelni egyre több gyökérrel!

A végső nyugalom

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 24:4-8, 23-31; Filippi 4:4-6;
Zsidók 11:13-16; Jelenések 1:9-19; 14:6-12

„Hanem amint meg van írva: »Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek«” (1Kor 2:9, RÚF).

Éreztük már úgy, hogy egy nagy csata, a jó és a rossz közötti küzdelem közepében vagyunk? Sokan, még nem vallásos emberek is átélték már ennek a valóságát. Azért van így, mert ez az igazság. A jó és a gonosz, Krisztus (a jó) és Sátán (a rossz) közötti nagy harc közepében vagyunk.

Az élet tehát két síkon játszódik. A Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem globális szinten történik, sőt az egész világegyetem színterén, ugyanis a mennyben indult el (Jel 12:7). A zavaros események között viszont könnyen szem elől téveszthetjük azt a nagy tervet, amivel a jó Isten meg akarja menteni a világot. A háborúk, a politikai zavargások és a természeti csapások reménytelen rettegésben tarthatnak minket. Isten prófétai vezetése azonban segít, hogy a szemünket a teljes képre szegezzük, ami megmutatja, merre tartunk és hogyan jutunk el odáig.

A nagy küzdelem emellett sokkal személyesebb szinten is dúl. A mindennapokban mindannyiunknak kihívásokkal kell megküzdenünk a hit térére, ha pedig nem érjük meg Jézus második eljövetelét, akkor a halállal is szembe kell majd néznünk. Ezen a héten azt vizsgáljuk meg, hogyan találhatunk nyugalmat Jézusban a világszéles nyugtalanság, illetve annak ellenére, hogy nem ismerjük a saját jövőbeli helyzetünket, legalábbis rövidtávon nem. Azonban hosszútávon a kilátásaink valóban ígéretek!

LÁTOMÁS A VÉGIDŐRŐL

Jézus legtovább élő tanítványa egy sziklás börtönszigeten ült, távol mindentől, amit csak szeretett. Mi zajlódhatott le János fejében, amikor a lakatlan szigeten találta magát? Hogyan kerülhetett oda, ráadásul olyan körülmények között? Elvégre látta Jézust felemelkedni, amint az ott álló két angyal ezt mondta: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCsel 1:11, RÚF).

Annak már több éve volt, Jézus pedig nem tért vissza. Az aznap jelenlévő többi apostol addigra már mind meghalt, a legtöbben mártírhalált szenvedtek a bizonyágtételük miatt. A fiatal egyház sokat változott egy emberöltő alatt, most pedig rettenetes külső üldözéssel, illetve belső eretnekmozgalmakkal kellett szembenézniük. János bizonyára egyedül érezte magát, elfáradt és nyugtalan volt. Majd hirtelen látomást kapott.

Olvassuk el Jel 1:9-19 szakaszát! Milyen vigaszt kaphatott János ebből a látomásból?

Jézus azt mondta a követőinek, hogy „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20, RÚF). Ezek a szavak minden bizonytal sokszor bátorították Jánost magányos száműzetése során. Jézus „kinyilatkoztatása” (RÚF), a látomása vigaszt jelenthetett a számára, mert tudta, hogy Krisztus „az Alfa és az Omega, kezdet és vég” (Jel 1:8), aki most különleges módon fedi fel magát a száműzött apostolnak. E versek után a világ jövőjéről szóló látomások következnek. A történelem csodálatos, panorámaszerű képe jelenik meg előtte, ami nekünk tulajdonképpen a keresztény egyház történelme, neki viszont még a jövő volt. Jánosnak azt is megmutatta Isten, hogyan ér majd mindez véget a sok megpróbáltatás és csapás után. „És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felkészítve” (Jel 21:1-2, RÚF).

A jelenések könyvében feljegyzett nagy apokaliptikus látomás segített Jánosnak biztos nyugalomra lelni Isten gondviselésében és ígéreteiben.

Az élet időnként nehéz, sőt félelmetes is lehet. Viszont hogyan segít nyugalmat találni az a tudat, hogy Isten ismeri a jövőt és kedvezőek a hosszútávú kilátásaink?

VISSZASZÁMLÁLÁS

Jézus az Olajfák hegyén széles ecsetvonásokkal festette le a jövőt, amikor a tanítványai megkérdezték: „*Mondd meg nekünk, mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének*” (Mt 24:3, RÚF)?

Máté evangéliuma 24. fejezetében feljegyzett híres prédikációja felöleli a történelem folyamát az Ó korától kezdve a második eljöveteléig, illetve az azon túli időkig. Krisztus fel akarta vázolni a végidei próféciaák isteni időrendjét a különböző korokban élő népe tagjai számára, hogy a végidőben élők felkészülhessenek a *legvégső* eseményre. Azt akarta, hogy biztos nyugalomra találjunk a szeretetében, még akkor is, amikor körülöttünk minden a darabjaira hullik.

Az adventisták jól ismerik Dániel írását arról, hogy „*Nyomorúságos idő lesz az, amilyen nem volt, mióta népek vannak*” (Dán 12:1, RÚF). Jézus azt akarja, hogy felkészüljünk a második adventjét megelőző eseményre.

Milyen lesz Jézus visszajövele? Mit tehetünk, nehogy bárki megtéveszsen bennünket? Olvassuk el Mt 24:4-8, 23-31 részeit!

Jézus adventje valóságos esemény lesz a végidőben, és *hatalmas a jelentősége*, tekintettel arra, hogy mennyi helyet kap a próféciaákban és Jézus prédikációiban.

Az egész világon csupán nyolcan álltak készen, amikor legutoljára egyetemes kiterjedésű krízishelyzet következett be. Jézus a visszajövele váratlanságát ahhoz az esethez, az özönvízhez hasonlítja (Mt 24:37-39). Bár senki nem ismeri annak napját vagy óráját (Mt 24:36), Isten már tudatta velünk a prófétai menetrendet, amit figyelhetünk a világban körülöttünk zajló események között.

Mi is szerepet kaptunk a profetikus drámában. Mi a feladatunk? Összpontosítsunk Mt 24:9-14 szakaszára!

Nem csupán megfigyelői vagyunk a kozmikus küzdelemnek, az evangélium hirdetésében tevékeny résztvevőknek kell lennünk, nekünk is vinnünk kell azt az egész világra! Ez azt jelenti, hogy minket is üldözni fognak.

Mit jelent az, hogy valaki „*mindvégig állhatatos marad*”? Hogyan lehet ezt megtenni? Milyen napi döntéseket kell meghoznunk azért, hogy ne valljunk kudarcot, amint az sokakkal megtörtént a múltban, illetve megeshet majd a jövőben is?

FELADATUNK

A történelemnek ez a nagy, prófétai képe nem engedi, hogy tétlenül hátradőljünk, miközben csak úgy maguktól kibontakoznak az események, amelyeket mi nem irányíthatunk. Sokan így állnak hozzá: „A végső események úgy fognak lezajlani, ahogyan Isten előre megmondta. Mi mást tehetnék tehát, mint azt, hogy azokkal sodródom? Elvégre mi egyebet tehetnék?” A keresztényeknek viszont nem így kell viszonyulniuk az őket körülvevő világhoz, főként nem a végső eseményekhez! *A jelenések könyve* 14. fejezete szerint a történelem mostani szakaszában az a feladatunk, hogy Isten ítéletéről beszéljünk, illetve segítenünk kell az embereknek felkészülni Jézus második eljövételére.

Olvassuk el Jel 14:6-12 részét! Mit tanít itt Isten nekünk? Mit kell hirdetnünk a világnak? Miért olyan sürgető ez az üzenet?

Adventistaként hisszük, hogy „*jelenváló igazság*” (2Pt 1:12) van a „hármass angyali üzenet” verseiben. Itt találjuk meg az elhívásunk lényegét mi, akik a földi történelem mostani szakaszában élünk. Figyeljük meg, hogy az örökkévaló evangéliummal, Krisztus halálának és feltámadásának nagyszerű hírével kezdődik. Egyedül ezen alapszik az üdvösségünk reménysége. Ott van az az üzenet is, hogy „*eljött ítéletének órája*” (Jel 14:7, RÚF), ami fontos útjelzőként mutat a vég ideje felé. Felszólítást is tartalmaz, hogy imádjuk azt, „*aki teremtette a mennyet és a földet*” (RÚF), szemben a Babilonban maradóknak szóló félelmetes figyelmeztetéssel – ők azok, akik imádják „*a fenevadat és annak képmását*” (Jel 14:9, RÚF). Végül Isten bemutatja végidei népét: „*Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12)!

Olvassuk el Jel 14:11 versét! Mit tudhatunk meg ebből azoknak a nyugtalanságáról, akik a fenevadat és annak képét imádják?

Sem éjjel, sem nappal nincs nyugalma azoknak, akik a fenevadat, illetve annak képét imádják? Különböző elképzelések keringenek azzal kapcsolatban, hogy ez mit is jelent. Abban azonban egyetértünk, hogy ők nem tapasztalják a nyugalmat, amit Isten kínál a hozzá hűségesekeknek.

Vajon miért az „*örökkévaló evangélium*” a hármass angyali üzenet első része? Miért kell mindig a szemünk előtt tartanunk ezt a nagyszerű igazságot, miközben hirdetjük az egész világon az üzenetet? Az evangélium megértése miért olyan fontos ahhoz, hogy nyugalmat találjunk?

MEGNYUGVÁS, BÉKESSÉG

A keresztények már hosszú évszázadok óta várják Krisztus visszatérését. Valóban abban tetőzik minden reménységünk, ami nemcsak a miénk, hanem mindazoké, akik az egész történelem során Isten hűséges népe közé tartoztak.

Olvassuk el Zsid 11:13-16 szakaszát! Milyen nagyszerű ígélet van itt, nemcsak a múltban élők, hanem a mi számunkra is?

Semmi értelme nem lenne ezeknek a verseknek, ha úgy volna, ahogyan általában értik a halált. Mit jelent ebben a szakaszban az, hogy a hithősök nem nyerték el az ígéreteket? A haláluk után állítólag most a mennyben vannak Jézussal, élvezik a jutalmukat. Például amikor Billy Graham meghalt, újból és újból azt hallottuk, hogy most már a mennyben van Jézussal.

Kissé ironikus ez a nézet, mert amikor valaki meghal, azt halljuk, hogy „Nyugodjék békében!” Hogy is van ez? Békében nyugszanak, vagy a mennyben teszik azt, ami ott szokás (például nézik a sok „jót”, ami itt történik)?

Mit mondott Jézus a halálról? Olvassuk el Jn 11:11 versét!

A „békében” való nyugvás gondolata felel meg a valóságnak, nem igaz? A halottak pihennek. „A hívő emberek számára a halál csak egy röpke pillanat és nincs nagy jelentősége. *»Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké [...] nem kóstol halált örökké«* (Jn 8:51-52). A keresztények számára a halál csak elalvás, egy pillanatnyi csendesség és sötétség. A Krisztussal való élet Istenben elrejtett élet. *»Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti is Ővele együtt, megjelentek dicsőségben«* (Kol 3:4)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 694. o.).

Jézus az öntudatlan alváshoz hasonlította a halál pillanata és a feltámasztás reggele közé eső állapotot (Jn 11:11-14), de azt is kihangsúlyozta, hogy mind a megváltottak, mind az elveszettek elnyerik majd a jutalmukat a feltámasztás után (Jn 5:28-29). Rámutatott, hogy milyen fontos felkészülni a halálra, bármikor is érkezzen.

Milyen vigaszt találunk abban a tudatban, hogy elhunyt szeretteink most valóban pihennek?

ÖRÜLJETEK AZ ÚRBAN MINDENKOR!

Az okostelefonjainkon a Google térkép az egyik leggyakrabban használt alkalmazás. Sokan már nem emlékeznek arra, mihez is kezdtünk azelőtt, hogy GPS-alapú térképek voltak a telefonunkon. Talán kissé izgulunk egy olyan helység felé tartva, ahol még nem jártunk, de a Google térképpel még egy idegen városban is bátran útnak indulhatunk és elérhetjük az úti-célunkat. Jó példa ez a bizalom arra, hogy milyen nyugalmat szeretne adni nekünk Isten a prófétai időrendjével. Néha rossz címet ütünk be az alkalmazásunkba, vagy nem követjük az utasításokat, mert azt hisszük, hogy ismerünk egy rövidebb utat. Mindkét esetben olyan helyen lyukadhatunk ki, ahová nem akartunk menni, és bizonyára a nyugalmost is elveszítjük.

Olvassuk el Fil 4:4-6 szakaszát! Pál szerint hogyan találhatunk nyugalomra, valódi békességre, még a zaklatott és fájdalmas világban is?

Pál ebben az igeszakaszban nem azt mondja, hogy örüljete mindenkor, minden megpróbáltatásotok közben. Inkább arra szólít bennünket, hogy „Örüljete az Úrban mindenkor”. Mindegy, éppen milyen helyzetben vagyunk, milyen próbák állnak előttünk, mert ha gondolatban Istennél, a jó-ságánál, a szereteténél és a kereszten értünk hozott áldozatánál időzünk, képesek leszünk örömet és nyugalmost találni megfáradt lelkünknek. Már a bibliaszöveg hangneme is nyugalmost, békességet és földöntúli reménységet áraszt. Képzeljük el, hogy milyen békességünk lehetne, ha valóban nem aggódnánk „*semmi felől*”! Ez talán nem tűnhet reálisnak a világon (Pálnak is temérdek aggodalma volt). Ám ha tudjuk, hogy végső soron mindent a szerető Isten irányít és majd kimenekít bennünket az országába, akkor az bizonyára segít megfelelő perspektívából látni azt, ami miatt éppen aggó-dunk. „Az Úr közel”? Ez annyit jelent, hogy mindig közel van hozzánk, és amint behunyjuk a szemünket és elalszunk a sírban, a következő pillanatban már Krisztus visszatérésének leszünk a tanúi.

Vitathatatlan, hogy az élet tele van feszültséggel, megpróbáltatással és küz-delemmel. Egyikünk sem menekülhet meg ezektől, minden bizonnyal Pál apostol sem tudott azoktól megszabadulni (lásd 2Korinthus 11. fejezete). Mondanivalójának azonban az a lényege, hogy örülhetünk annak, amit Krisztusban kaptunk, és valódi nyugalomra lelhetünk most is.

Olvassuk el megint Fil 4:4-6 részét! Hogyan alkalmazhatjuk ezeket a csodálatos gondolatokat a jelenlegi próbáinkra és nehézségeinkre is?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Mindannyian azonnali és határozott választ akarunk az imáinkra, és kísértést érzünk arra, hogy elbizonytalanodjunk, amikor késik a válasz, vagy nem várt formában érkezik. Isten viszont bölcsességében és jóságában nem mindig pontosan akkor és úgy válaszol az imáinkra, amikor és ahogyan szeretnénk. Többet és jobbat ad nekünk annál, minthogy minden kívánságunkat teljesítse. Mivel bízhatunk bölcsességében és szeretetében, nem szabad azt kérnünk, hogy a mi akaratunkkal értsen egyet! Inkább nekünk kell elfogadnunk és teljesítenünk az Ővét! Saját vágyaink és érdekeink vesszenek el az Ő akaratában” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 219. o.)!

„Még egy kis idő, és Jézus visszajön, hogy megmentse a gyermekeit és elvégezze rajtuk a halhatatlanság utolsó simításait... A sírok megnyílnak, a halottak pedig győztesen jönnek elő, azt kiáltva, hogy »Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?« Jézusban elaludt szeretteink halhatatlanságba öltözve jönnek majd elő” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 350. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondoljunk a nagy küzdelem valóságára! Hogyan zajlik ez most a világban? Mi a helyzet a saját életünkkel? Valóságos, nem igaz? Sokkal valóságosabb, mint általában gondolják, mert sokan nem hisznek az ördögben. Miért olyan fontos tisztában lenni a nagy küzdelem valóságával ahhoz, hogy értelmezni tudjuk a saját helyzetünket a világban? Miért ad nyugalmat az, amit tudunk a nagy küzdelem végéről?
- 2) A prófécia elterelheti a figyelmünket, ha megpróbálunk túlmenni az egyértelműen feltárt dolgokon. Milyen gyakran okozott már problémát az egyház tagjainak, hogy megjövendöltek eseményeket, vagy elhitték mások jövendöléseit, amelyek végül nem teljesedtek be? Hogyan védhetjük meg magunkat ennek csapdájától?
- 3) Beszéljük meg az osztályban Jel 14:9-11 szakaszát, illetve azt a kérdést, hogy a fenevadat és annak képét imádók nem találnak nyugalmat! Mit jelent ez?
- 4) Vitatott kérdés az egyházban, hogy lehet-e szerepünk Krisztus visszajövetelének siettetésében, vagy nem. Miért kell tevékeny szerepet vállalnunk az adventi üzenet terjesztésében, akármi is legyen az álláspontunk ebben a kérdésben?

KRISZTUSBAN

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (Jn 14:15).

„Az Úr azt akarja, hogy választottai azon ár szerint értékeljék önmagukat, mely árat érettük a Golgotán lefizetett. Isten vágyakozik utánuk... különben nem küldötte volna el Fiát azzal az igen sokba kerülő megbízással, hogy váltsa meg őket. Az Úrnak feladata van számunkra és nagyon tetszik neki, ha gyermekei a legmagasabb igényekkel lépnek elé, csak azért, hogy minél nagyobb mértékben megdicsőíthessék az Ő nevét. Nagy dolgokat várhatnak el az Úrtól, ha hisznek az Ő ígéreteiben.

Krisztus nevében imádkozni azonban sokat jelent. Azt jelenti, hogy elfogadjuk magatartását, megmutatjuk lelkületét és végezzük munkáját... Krisztus megment bennünket, nem a bűnben, hanem a bűntől. Azoknak, akik szeretik Őt, engedelmességükkel kell megmutatniuk iránta érzett szeretetüket... Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folyamatos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra.

Amint Krisztus emberként a törvény alatt élt, úgy mi is megtehetjük ezt, ha erőért ragadjuk meg Krisztus erejét... Ha hittel megyünk hozzá, akkor személyesen nekünk mondja el titkait... Akik úgy döntenek, hogy semmi olyat nem tesznek, ami nem tetszik Istennek, miután ügyüket Isten elé vitték, megtudják majd, hogy pontosan melyik úton kell járniuk. Ezek nemcsak bölcsességet kapnak Istentől, hanem erőt is... Isten azért adott minden hatalmat Krisztusnak, az emberi nemzetség fejének és képviselőjének, hogy lássa el az elesett embereket mindazzal, amire szükségük van” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 573-575. o.).

„Figyeljetek reám, én népem...” (Ézs 51:4)

1.	Cs.	Zsolt 98:1-2	Az Úr csodálatos szabadítása
2.	P.	Mt 5:25	Jószándékkal
3.	Sz.	Ézs 51:15	A tengernek határt szabó Isten
■ Naplemente: Budapest: 20:44 Debrecen: 20:34			
4.	V.	Zsolt 37:7-8	Csillapodj le!
5.	H.	Zsolt 42:12	Miért csüggedsz?
6.	K.	Ézs 35:4	Isten megszabadít
7.	Sz.	Róm 6:6	Ne szolgáljunk a bűnnek!
8.	Cs.	Róm 6:9-11	Meghalni és feltámadni Krisztussal
9.	P.	Józs 24:24	A nép fogadalma
10.	Sz.	Zsid 10:24-25	Figyeljünk egymásra!
■ Naplemente: Budapest: 20:41 Debrecen: 20:31			
11.	V.	Fil 3:10	Megismerni Istent
12.	H.	Ef 4:13	Érettség
13.	K.	Mik 2:7	Az Úr tettei
14.	Sz.	Mt 5:39	Gonoszokkal szemben
15.	Cs.	Róm 6:23	Isten kegyelmi ajándéka
16.	P.	Mt 7:11	Mennyei Atyánk jót akar
17.	Sz.	1Kor 2:1-5	Csak Jézus Krisztus
■ Naplemente: Budapest: 20:36 Debrecen: 20:26			
18.	V.	ApCsel 9:5-6	Saul találkozása Jézussal
19.	H.	Jn 13:13-15	Lábmosás
20.	K.	Ézs 40:28-31	Az Úrban bízók ereje
21.	Sz.	Ézs 41:20-21	Forduljunk Istenhez!
22.	Cs.	1Thessz 3:12-13	Szeretet és erő
23.	P.	1Thessz 4:11	Csendes, szorgalmas élet
24.	Sz.	Mt 10:32-33	Megvallani Jézust
■ Naplemente: Budapest: 20:29 Debrecen: 20:19			
25.	V.	Mt 11:28-30	Jézus hív
26.	H.	Mt 15:30-31	Csodálatos gyógyítások
27.	K.	Jn 7:17	Jézus tudománya
28.	Sz.	Mk 6:45-52	A tenger lecsendesítése
29.	Cs.	Jel 1:7	Eljön a felhőkkel
30.	P.	Jn 5:6	Meg akarsz gyógyulni?
31.	Sz.	Jak 1:4	Kitartás, tökéletesség
■ Naplemente: Budapest: 20:20 Debrecen: 20:10			

„Azért idő előtt semmit se ítéljetek...” (1Kor 4:5)

1.	V.	Fil 1:6	Aki elkezdte, be is fejezi
2.	H.	Jn 16:33	Biztatok!
3.	K.	Lk 18:29-30	A jutalomról
4.	Sz.	Lk 18:16	Isten országáról
5.	Cs.	Lk 14:11	Önfelmagasztalás vagy alázat
6.	P.	Jn 16:26-27	Jézus nevében kérni
7.	Sz.	Jn 14:27	Ne félj!
■ Naplemente: Budapest: 20:10 Debrecen: 20:00			
8.	V.	Lk 1:35	Angyali üzenet
9.	H.	Jn 11:41-43	Lázár feltámasztása
10.	K.	Zsid 10:35	A bizalom jutalma
11.	Sz.	Fil 3:14	Céltudatos élet
12.	Cs.	Ef 4:24	Isten szerint teremtett, új ember
13.	P.	Zak 2:5	Isten ígérete
14.	Sz.	Zsolt 32:1-2	A boldog ember
■ Naplemente: Budapest: 19:59 Debrecen: 19:49			
15.	V.	5Móz 4:5-6	Isten törvényeinek bölcsessége
16.	H.	Lk 5:31-32	Jézus megtérésre hív
17.	K.	1Kor 2:14	Megérteni Isten Lelkének dolgait
18.	Sz.	1Kor 3:13	Tűzpróba
19.	Cs.	Jn 13:34-35	Jézus új parancsolata
20.	P.	Ézs 30:21	Isten szavára figyelve
21.	Sz.	Mt 5:16	Istent dicsőítő tetteink
■ Naplemente: Budapest: 19:46 Debrecen: 19:37			
22.	V.	Kol 4:6	Értelmes, kedves beszéd
23.	H.	Kol 3:13	Türelem, megbocsátás
24.	K.	Kol 4:17	Vigyázz a szolgálatra!
25.	Sz.	Róm 7:24-25	Ki szabadít meg?
26.	Cs.	Mt 24:13	Állhatatosság, üdvösség
27.	P.	Jn 6:67-69	Kihez mehetnénk?
28.	Sz.	Mk 9:22-23	Hittel minden lehetséges
■ Naplemente: Budapest: 19:33 Debrecen: 19:24			
29.	V.	Mk 9:24	Hit és hitetlenség
30.	H.	Jn 6:38-39	Az Atya akarata
31.	K.	Jak 1:22	Az ige megtartói

„Vizsgálj meg engem, oh Isten...” (Zsolt 139:23)

1.	Sz.	1Pt 1:16	Szentek legyetek!
2.	Cs.	Jn 7:38	Élő víz folyamai
3.	P.	Jn 15:11	Teljes örömmel
4.	Sz.	Jn 17:6-8	A tanítványok hite
■ Naplemente: Budapest: 19:20 Debrecen: 19:10			
5.	V.	Lk 10:20	A mennyben feljegyzett nevek
6.	H.	Jn 11:40	Isten dicsőségét meglátni
7.	K.	Jn 4:24	Lélekben és igazságban
8.	Sz.	2Kor 10:4-5	Lelki harcban
9.	Cs.	2Kor 8:9	Jézus áldozata
10.	P.	Zsolt 139:1-6	Uram, megvizsgáltál
11.	Sz.	Jn 12:35	Világosban járjatok!
■ Naplemente: Budapest: 19:05 Debrecen: 18:56			
12.	V.	Lk 11:1	Taníts minket imádkozni!
13.	H.	Jn 17:4	Jézus imája
14.	K.	2Kor 12:9	Isten kegyelméből
15.	Sz.	2Kor 12:10	Erőtlenek ereje
16.	Cs.	Mt 6:6	Az őszinte imádság meghittsége
17.	P.	1Kor 10:13	Erőnkhez mért kísértés
18.	Sz.	Zsid 4:15-16	Könyörülő Főpapunk
■ Naplemente: Budapest: 18:51 Debrecen: 18:42			
19.	V.	Lk 22:28-30	Isten országának ígérete
20.	H.	Jn 15:15-16	Gyümölcsstermesre kiválasztva
21.	K.	Ézs 51:6	Isten örök szabadítása
22.	Sz.	Lk 18:22-23	A gazdag ifjú szomorúsága
23.	Cs.	Lk 15:10	Öröm a mennyben
24.	P.	Jn 10:1-5	A jó Pásztor
25.	Sz.	Jn 9:35-38	Hiszel az Isten Fiában?
■ Naplemente: Budapest: 18:37 Debrecen: 18:27			
26.	V.	Zsid 12:5	Az Úr fenyítése
27.	H.	Lk 9:61-62	Ne nézz hátra!
28.	K.	Lk 10:24	A tanítványok kiváltsága
29.	Sz.	1Kor 13:13	Legnagyobb a szeretet
30.	Cs.	1Tim 5:4	A gondviselés kötelessége